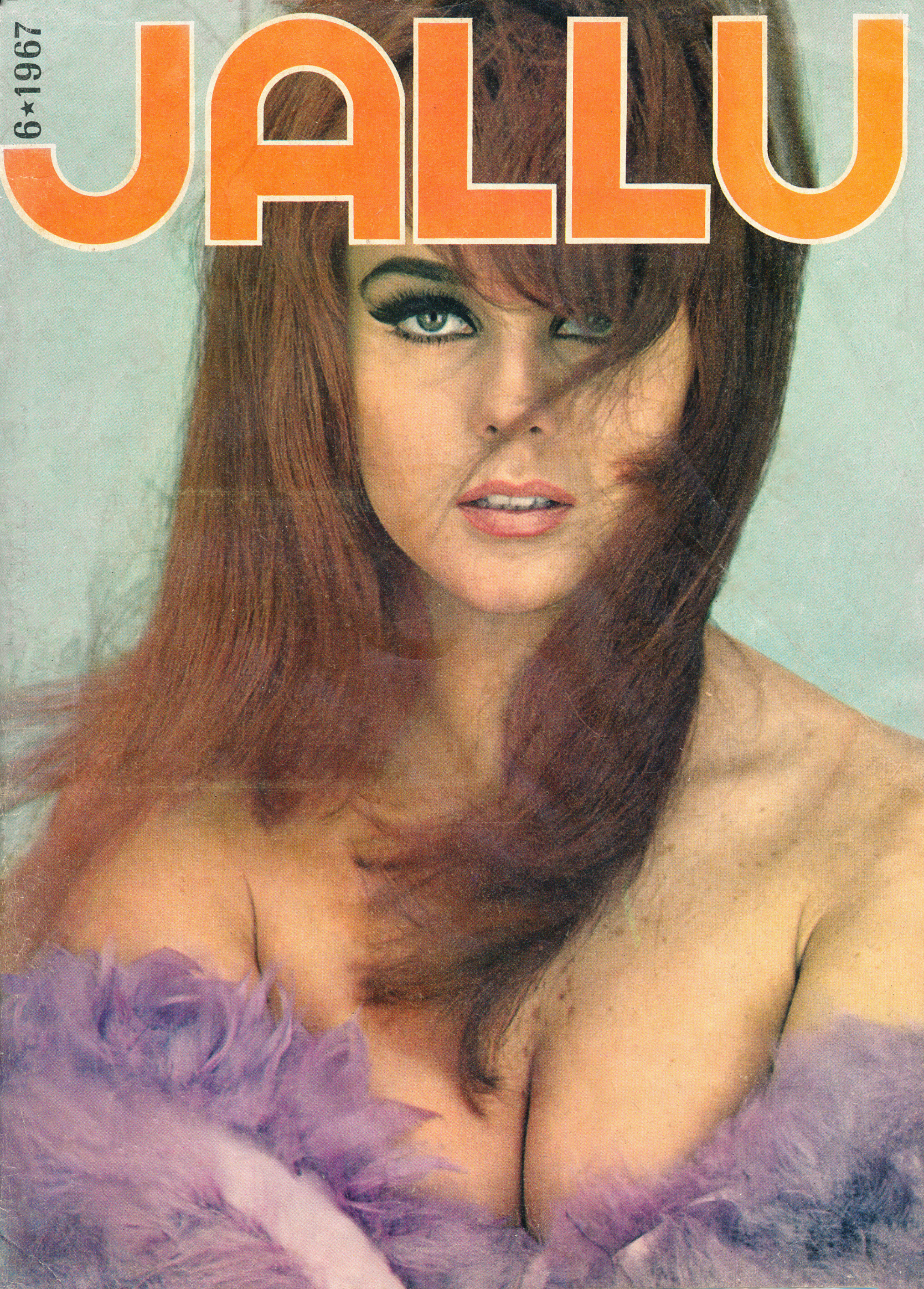

JALLU
6★1967

HÄNEN NIMENSÄ ON SALLY MOORE,

HÄN ON 23- VUOTIAS JA JOKAINEN MIES,

JOKA HÄNET NÄKEE, RAKASTUU HETI.

SALLYLLA ON PALJON IHAILIJOITA,

MUTTA HÄNTÄ EIVÄT MIELLYTTÄNEET

MONIEN IHAILIJOITTEN KÖMPELÖT YRITYKSET.

NIINPÄ HÄN PÄÄTTI KIRJOITTAA

NAISTEN METSÄSTÄJILLE OPPAAN,

JOSSA KERROTAAN MITEN NAINEN VOIDAAN

VALLOITTAA TAIDOLLA JA MENESTYKSELLÄ.

Suurten viettelijäin pienet temput

● Nämä miehiä varten tarkoitetut ohjeet on kirjoittanut nainen. Olen täysin selvillä siitä, etteivät miehet mielellään ota vastaan ohjeita naisilta — ja etenkin silloin, kun on kysymys niin tyypillisesti miehisistä asioista kuin viettelemisen taidosta, naisista ja seksistä.

Kukaan ei ole pyytänyt ohjeitani, siitä olen täysin selvillä. Mutta en silti aio pyytää anteeksi tekoani. Olen näet vastoin yleistä käsitystä sitä mieltä, etteivät miehet ole niin fiksuja kuin yleensä luullaan. Eivät he ole saaneet synnyinlahjakseen kaikentietävyyttä. Mielestäni miehille olisi nykyistä useammin muistutettava, että Aatami on Eevaan nähden vain oppipoika. Eeva näet opetti Aatamille monia miellyttäviä ja hyödyllisiäkin asioita . . .

Sitäpaitsi: kuka tietää sen paremmin kuin Eeva, minkälaiset miehiset temput häneen vaikuttavat ja mitkä trikit jäävät tehoa vaille.

Nämä mietelmäni saavat minut ajattelemaan, että oikeastaan niitä eivät saisi muut kuin naiset lukea. He tarvitsevat tietoutta siitä, miten viettelijät menettelevät. Ilman valistusta he ovat kenen tahansa suden uhreja.

Mutta viettelijöistä ja uhreista välittämättä, puhutaanpa nyt miehistä omien kokemusteni perusteella:

Tunnen tuhansia miehiä. Ja rakastan heitä kaikkia. Toisia rakastan enemmän kuin toisia, koska he ovat miellyttävämpiä, kohteliaampia ja charmikkaampia kuin toiset. Miehekkäämpiä. Ennen kaikkea

KÄÄNNÄ

miehekkäämpiä, koska se ominaisuus on mielestäni tärkeämpi kuin mikään toinen.
Miksi minä naisena arvostan niin suuresti miehekkyyttä?
Koska miehekkäät miehet ovat osoitus siitä, että maailmassa on myös onnellisia naisellisia naisia. Ja siinä onkin yllin kyllin syytä siihen, että olen ryhtynyt kertomaan siitä, miten mies voi valloittaa (ja miellyttää) naista.

Katsotaanpa teitä, hyvät herrat! Minkä vaikutuksen teette naissukupuoleen?
Jos olette niitä miehiä, joiden moottori kiihtyy liian hitaasti, suosittelemme hieman lisää vauhtia.
Jos taas kuulutte nopeitten otteitten miehiin, suosittelen hillitympää ja varovaisempaa etenemistä naisten suosiota tavoitellessanne.
Mikäli ongelmanne eivät ole tämänkaltaisia, neuvon teitä. Kerron teille syyt, minkä takia teistä ei vielä tähän mennessä ole tullut onnistuneita naisten metsästäjiä.
Ja kunhan olemme puhuneet kaikista näistä asioista, kiinnitämme huomiomme sellaisiin mielenkiintoisiin asioihin kuin kauniisiin tyttöihin. Missä heitä näkee ja tapaa, mitä heille voi tehdä ja — no jaa, senhän te jo tiedättekin . . .
Asettukaa siis istumaan mukavasti, jotta pääsemme alkamaan:

Naisten metsästäjä tarvitsee muutakin kuin ampuma-aseen ja taidon osua maaliin. Ennen kaikkea hän tarvitsee itsevarmuutta. Miehen on tiedettävä, mitä hän haluaa ja mihin hän pyrkii. Muuten hän saattaa yllättäen havaita itse pyristelevänsä verkossa.
Naisten metsästäjältä vaaditaan myös rohkeutta ja kekseliäisyyttä. Vasta kun omaatte kaikki edellä mainitut ominaisuudet, voitte toivoa menestystä metsästysretkillänne.
Annan teille nyt heti tehokkaimman reseptini. Se on yksinkertaisesti seuraava: esiintykää aina eduksenne!
Olette terve miehinen mies. Olette ehkä saanut jotakin aikaan elämässänne ja tunnette muutamia tyttöjä. Ette ole kuitenkaan mikään James Bond. Tytöt eivät suorastaan putoa syliinne. Ja vaikka joskus niin tapahtuukin, teidän on hyvin vaikea saada heitä pysymään tuossa paikassa. Toisin sanoen: ette itse asiassa ole lainkaan hullumpi, mutta ette kuitenkaan ole sitä luokkaa, joka saa naisen sydämen heti sulamaan kuin vaha.
Kunhan olette myöntäneet itsellenne tämän tosiasian, olette jo päässyt siihen pisteeseen, jolloin voitte tarkastella itseänne arvostelevasti ja ryhtyä etsimään niitä syitä, jotka saavat naiset käyttäytymään niin käsittämättömästi.
Menkää peilin ääreen ja katsokaa. Ei niin kuin tavallisesti, kun parranajon jälkeen katselette itseänne ja nyökkäätte peilikuvallenne hyväksyvästi.
Avatkaa silmänne ja katsokaa tarkoin: minkälainen oikein olette?
Varmaan Teillä on joitakin hyviä puolia: kauniit hampaat, loistavat silmät, paksu tukka. Mutta entä varjopuolet? Katsokaa tarkoin ja painakaa ne mieleenne.
Jos yhä vieläkin olette sitä mieltä, että olette maailman komein mies (minkä monet naiset olisivat varmaan jo tähän mennessä havainneet), lienee parasta kutsua avuksi joku ystävä tai sisar, joka rohkenee kertoa Teille karvaan totuuden. Kuunnelkaa tarkoin, mitä heillä on sanottavaa.

"Kaikki naiset haluavat tulla valloitetuiksi. Miehen on kuitenkin tiedettävä, miten se tehdään . . ."

Mitä teidän on tehtävä, jos olette ruma?

Älkää sitä surko! Useimmat miehet ovat rumia. Mutta muistakaa: ruma ei tarkoita samaa kuin luotaan työntävä. Voitte olla ruma kuin synti — ja kuitenkin maailman hurmaavin mies.
Carlo Ponti ei todellakaan muistuta ulkonäöltään Adonista, mutta Sophian silmissä hän näyttää juuri sellaiselta, sillä hän rakastaa miestään.
Sophian rakkaudella ei ole mitään tekemistä Carlon ulkonäön kanssa. Hän on rakastunut mieheensä tämän itsensä takia: Carlo Ponti on saanut hänet kiinnostumaan itseensä ja pannut Sophian mielikuvituksen niin voimakkaasti liikkeelle, ettei tämä edes unissaan tule ajatelleeksi miltä hänen miehensä todella näyttää. Kaikkea muuta kuin kauniilta ja komealta Adonikselta.
Ruma mies, joka osaa tehdä itsensä kiinnostavaksi, on tuhat kertaa valloittavampi kuin kaunis mies, jolla ei ole muuta tarjottavana kuin ulkonäkönsä.

Pitäkää hyvää huolta pukeutumisestanne!

Hyvänen aika, kuka nainen haluaisi näyttäytyä yhdessä kulkurin kanssa!
Miehen täytyy pukeutua kuin herrasmies. Moitteeton pukeutuminen saa todella ihmeitä aikaan. Se antaa itsevarmuutta ja saa miehen erottumaan muusta seurasta miellyttävällä tavalla. Elegantti puku on näkyvä todistus siitä, että pidätte itseänne arvossa — ja se saa myös naiset pitämään Teitä arvossa.
Tuskinpa uskoisitte, jos kertoisin miten monet tytöt lähtevät ulos miehen kanssa vain sen takia, että tämä on hyvin pukeutunut. Minkälainen mies muuten on, sillä ei ole paljoakaan merkitystä, kunhan tämä ulkonaisesti on täydellinen herrasmies. Naiset haluavat olla ylpeitä kavaljeeristaan ja sitä he eivät voi olla, jos miehellä on huonosti istuva ja ryppyinen puku.
Näyttääksenne herrasmieheltä Teidän ei tarvitse olla miljonääri ja omistaa viisikymmentä pukua. Kaksi tai kolme pukua riittää, kunhan pidätte ne aina hyvin silitettyinä ja puhtaina.
Teettäkää siis itsellenne nyt heti todella hyvin leikattu puku, vaikka se maksaisikin hieman enemmän kuin tavallisesti. Sen lisäksi ette tarvitsekaan paljoa muuta merkittävää. Huolehtikaa siitä, että paitanne on aina moitteettoman puhdas. Samoin alusvaatteenne — siltä varalta, että joku sattuisi näkemään ne . . .

Suuri lohtu pienille miehille

Napoleonkin oli pieni ja pieni koko sopi hyvin hänelle. Ainakaan se ei estänyt häntä valloittamasta Josephineä.

Oletteko koskaan tullut ajatelleeksi, miksi naiset rakastuvat 159 sentin pituiseen Mickey Rooneyhin? Koska hän on hauska, huumorintajuinen, charmikas ja hellä. Toisin sanoen: koska hän on seksikäs. Kukapa siis kiinnittäisi huomiota siihen seikkaan, että hän on pienikokoinen!

Useimmat tuntemani pienikokoiset miehet ovat aivan uskomattoman dynaamisia ja voimakkaita luonteita. Suurmieheksi tullakseen ei todella tarvitse olla isokokoinen.

Mikäli pituutenne huolestuttaa Teitä esimerkiksi tanssilattialla, tehkää oikea valinta. Pienikokoisista tytöistä ei ole puutetta, minä itsekin olen hyvin lyhyt. Ja tunnustan että on paljon mukavampaa tanssia lyhyen miehen kanssa poski poskea vastaan kuin kätkeä kasvot pitkän miehen rintapieliin.

Sally Mooren ohje suurikokoisille

Näytelkää pikkutyttöjen suojelijan osaa. Tai pullistakaa rintanne ja olkaa hurja Tarzan.

Olette kyllin suuri jaksaaksenne kantaa sydämenne valtiattaren vaikkapa vuorten yli. Kun olette päässyt huipulle, lemmittynne painaa päänsä rintaanne vastaan ja katsoo teitä suurin, loistavin silmin.

Karhut eivät saa anteeksi

Olen kuullut kerrottavan, että löytyy sellaisiakin naisia, jotka pitävät kömpelöistä karhuista ja muista petoeläimistä. Mutta tuollaiset naiset ovat poikkeuksia. Huonoa käytöstä ei todellinen nainen voi antaa anteeksi. Vanha sananlasku sanoo: Tavoistaan mies tunnetaan.

Hyvät käytöstavat kuuluvat naisentappajan perusvarustuksiin. Kohdelkaa tyttöä aina kuin hän olisi prinsessa. Hän tulee palkitsemaan Teidät suorastaan kuninkaallisella tavalla.

Älkää myöskään olko tuppisuu! Naiset pitävät kohteliaisuuksista, siitä säännöstä ei ole poikkeusta. Muistakaa, että ennenkuin te kaksi tapasitte, kaunottarenne vietti tuntikausia peilin edessä ollakseen mahdollisimman kaunis Teidät tavatessaan. Antakaa äänenne värähdellä tunteellisesti sanoessanne hänelle hellästi: "Näytät tosiaan lumoavalta."

Kohteliaisuutenne tekee hänet onnelliseksi ja hän lahjoittaa teille kauneimman hymynsä sekä kiitollisen katseen mustalla

"Käykää kurssi rakastamisen taidossa. Rakastuneet ihmiset ovat miellyttäviä."

eye-linerilla kehystetyistä silmistään. Ellette koskaan lausu hänelle kohteliaisuuksia, ei pidä oudoksua, jos hän jonakin päivänä ilmestyy eteenne papiljotit päässä ja jaloissa nuhruiset jamesit.

Ettekö muka osaa kirjoittaa kirjeitä?

Pelkkää höpötystä! Jokainen mies osaa kirjoittaa tytölle jotakin kaunista ja mukavaa. Ellei muuta niin anteeksipyynnöksi pari valittua sanaa, rakkauskirjeeseen muutama runollinen ilmaus tai punaisen ruusun mukana kortti: "Unelmieni tytölle Matilta."

KÄÄNNÄ

Ellei oma mielikuvituksenne riitä ja omalla kirjahyllyllänne on pelkkiä dekkareita, menkää lainakirjastoon ja lukekaa mitä muut ovat kirjoittaneet. (Jopa Napoleon tarjoaa hyvän esimerkin siitä, miten karu sotapäällikkö voi kyetä myös valloittamaan naisensa sanojen avulla). Ellette itse pysty vastaavaan urotekoon, jäljentäkää! Sen kun käytätte muitten rakkauskirjeitä omiin tarkoituksiinne.

Ellette ole runoilija, mutta haluaisitte kuitenkin ehdottomasti ilmaista tunteenne runojen avulla, käyttäkää hyväksenne klassillisten runoilijoitten teoksia. Heidän kokoelmistaan löydätte takuulla paljon käyttökelpoisia runosäkeitä.

Mikäli ihailunne kohde on niin sivistynyt, että pelkäätte hänen ehkä tuntevan lainaamanne runosäkeet, voitte riisua hänet ennakolta aseista esimerkiksi kirjoittamalla: "Näin lausui aikanaan Claudius, tiedän sen, rakkaani. Mutta mitä muuta voisin sanoa? Claudius on jo sanonut kaiken sen mitä sinua kohtaan tunnen."

Kauniita rakkauskirjeitä saanut nainen sitoo ne vaaleanpunaisella silkkinauhalla kimpuksi ja säilyttää ne 90-vuotiaaksi asti.

Rakkauskirjeitten kirjoittamiseen tarvitaan vain muutamien perussääntöjen tuntemusta. Ennen kaikkea silloin kun jompi kumpi on matkalla.

Alkakaa kirje sanoilla "Rakkaani" tai "Kallein Aarteeni". Kertokaa, miten kaipaatte häntä (vaikka ette sitä tekisikään). Kertokaa hieman tekemisistänne, hieman paikallisia juoruja yhteisistä tuttavista, ja päättäkää kirjeenne senkaltaiseen kukalliseen ilmaisuun kuin esimerkiksi: "Toivon hartaasti pääseväni taas pian luoksesi, pieni kirsikankukkani."

Tuskin mikään pystyy pitämään rakkautta paremmin elävänä välimatkoista huolimatta kuin sanat. Ei tarvita muuta kuin venezialaisen ravintolan paperiservietin kulmaan kirjoitetut lauseet: "Venezia. Yksinäinen ateria kynttilän valossa. Jospa olisit nyt luonani . . ." Näillä muutamilla lauseilla on suurempi vaikutus kuin näköalakortilla, jossa lukee: "Kamala ilma. Ruoka huonoa. Pahalla tuulella. Olisitpa nyt luonani . . ."

Vaikka ette tavallisissa oloissa kykenisikään ilmaisemaan itseänne runollisesti, tehkää se ollessanne erossa rakastetustanne. Hän luulee kaipauksen saaneen runosuonenne puhkeamaan.

Sally Mooren neuvo harvapuheisille

Kun olette pyytänyt ihailemanne tytön ulos ettekä keksi puheenaihetta, puhukaa hänestä. Sanokaa:

"Olet lumonnut minut kokonaan. Kerro kaikki itsestäsi."

Sen jälkeen tyttö puhuu tuntikausia. Ja kun sydämenne valtiatar on saanut puhua viisi viikkoa joka ilta itsestään, olette älykkäin, hienotunteisin, hurmaavin, vastustamattomin mies, johon hän koskaan on tutustunut.

Entä jos olette tyhmä?

Sellaisia ovat useimmat miehet. Teillä on kaksi mahdollisuutta: lukekaa ja oppikaa tai sanokaa suoraan, mitä ajattelette. Jos puheenne tuntuu muitten mielestä päättömältä ja saa heidät purskahtamaan ivanauruun, kysykää sydämenne valitulta suoraan, mitä hän asiasta arvelee. Kuunnelkaa häntä tarkkaavasti ja nyökätkää muutaman kerran osoituksena siitä, että olette samaa mieltä. Tytön päähän ei pälkähdä, että hän itse voisi olla tyhmä. Ja kun olette hänen kanssaan yhtä mieltä, hän on aivan vakuuttunut siitä, että olette yhtä älykäs kuin hänkin.

Teillä on kaljupää?

Miten jännittävää! Eikö kukaan ole vielä kertonut teille, että miehekkäimmillä miehillä on ohuimmat hiukset? Muistattehan toki, miten naiset ihailevat kaljupäistä Yul Brynneriä. Tiedän tusinoittain tyttöjä, joita kiinnostavat yksinomaan kaljupäiset miehet.

Lohdutusta vanhoille

Ehkä olette vanha, mutta ette silti koskaan liian vanha. Jos toimitte kuin nuori mies, ajattelette kuin nuori ja myös sydämenne on yhä nuori, kuka välittää siitä, että olette jo täyttänyt 60 vuotta? Ei kukaan.

Lohdutusta nuorille

Olette siis nuori. Entä sitten? Teillä on yllin kyllin aikaa muuttaa tilanne toiseksi. Sitäpaitsi: maailmassa on hyvin paljon naisia, jotka pitävät hyvin nuorista miehistä.

Ja impotentit?

Kykenemättömien osa on vaikea. Neuvoisin Teitä etsimään apua lääkäriltä.

Pidätte enemmän miehistä?

Se on oma asianne. Minä en siihen puutu. Sanoisin kuitenkin, että älkää yrittäkö kääntää muita omaan uskoonne. Maailmassa on muutenkin jo aivan liian vähän miehiä.

Olette älykäs, miellyttävä, charmantti, miehekäs, elegantti, hellä, kiihoittava ja terve?

Siinäpä vasta vaikea ongelma. Teille on paljon annettu, mutta Teiltä puuttuu jotakin: rakastettu. Tulkaapa tapaamaan minua! Sopisiko ensi kuussa? Tapaamme siis seuraavassa Jallussa.

Heinäkuun Jallussa
Sally Moore
antaa uusia ohjeita:

● Näin joka tyttö tulee heikoksi ● Kieliopetusta rakastuneille

SALLY MOORE

Olen ollut kihloissa 76 kertaa

PERTTI YLERMI LINDGREN KERTOO JALLUN LUKIJOILLE OMAN MIELIKUVITUKSELLISEN ELÄMÄNSÄ YKSITYISKOHTAISET VAIHEET.

OO Luisumiseni entiseen elämäntapaani oli nytkin hyvin lähellä — minulla oli jo valmiina suunnitelma siirtymisestä »kansakoulunopettajaksi» Ruotsiin, tarvittavat paperitkin olivat jo »kunnossa», sanoi mestarihuijari Pertti Ylermi Lindgren kertoessaan Jallulle tarinaansa kärsittyään viimeisen rangaistuksensa. Minulle tarjottu hyvä työpaikka pelasti kuitenkin tilanteen.

OO Koulumaailma on tuttua Pertti Lindgrenille. Hän on laajalti lukenut koulualaa käsittelevää kirjallisuutta ja monet hänen vauhdikkaimmista petoksistaan onkin tehty kansakoulujen tarkastajana. Suomessa hän on esiintynyt ruotsalaisena kansakoulujen ylitarkastajana ja monessa muussa maassa vastaavasti suomalaisena koulutarkastajana.

OO Kun herttainen pastori sylikoiraansa talutellen keskusteli säästä rajaviranomaisten kanssa Saksan ja Tanskan rajalla, ei kenenkään päähän pälkähtänyt kysellä papereita. Pastori pistäytyi koiransa kanssa Tanskan puolella — ja katosi. Vähän myöhemmin ilmestyi pieneen Nyköbingin kaupunkiin Falsterin saarella suomalainen kansakoulujen tarkastaja Lindgren — valmiina murskaamaan rikkaan tanskalaisen Lisan sydämen.

KÄÄNNÄ

76 kertaa

Olin ilman papereita. Vapauduttuani suomalaisesta vankilasta olin tehnyt vankilapassistani henkilöllisyystodistuksen, pukeutunut papin pukuun ja livahtanut Ruotsiin, sieltä Tanskaan ja Tanskassa vääräntämälläni passilla muualle Eurooppaan. Matkojeni aikana tekemäni passi kuitenkin katosi.

Tämähän ei minua surettanut. Olin Saksassa ja olin pastori. Tanskan rajalla »lainasin» erästä maatalosta pienen koiran, jota muutamana päivänä kävin ulkoiluttamassa raja-asemalla, jotta rajavartiosto oppi tuntemaan minut. Minulle oltiin aina kohteliaita ja onnistuin täysin hämäämään rajamiehet — tiedättehän, pastoria katsotaan aina vähän ylöspäin, papin puku on valepuvuista yleensä tehokkain, miesten keskuudessa. »Naisiin menevällä» pastorilla sen sijaan ei yleensä juuri ole menestystä.

Niin että minulla ei ollut vaikeuksia hivuttautua Saksasta Tanskan puolelle. Puhelin rauhalliseen arvokkaaseen sävyyn rajamiesten kanssa säästä — joka muuten silloin sattui olemaan mitä parhain — ja koira, joka oli innokas jatkamaan matkaansa eteenpäin, auttoi minua osaltaan sekin. Kysyin olisiko rajamiehillä mitään sitä vastaan, että katselisin vähän tanskalaisiakin maisemia ja lupasin palata aivan pian takaisin. Heillä ei tietenkään ollut mitään sitä vastaan.

En palannut ja koira sai kadota omaan vapauteensa.

Minulla oli sen verran rahaa — olinhan kantanut kolehdin Saksassa pitämissäni rukoustilaisuuksissa — että sain hankituksi kunnolliset »siviilivaatteet». Papin puku sai kadota, olin nyt kansakoulumies.

Jouduin Itämeressä Själlannin eteläpuolella olevalla Falsterin saarella kaupunkiin, jonka nimi on Nyköbing. Se on tuollainen reippaasti alle kahdenkymmenen tuhannen asukkaan pikkukaupunki, rauhallinen ja mukava hyväuskoisten ihmisten asuinpaikka.

Olin suomalainen kansakoulujen tarkastaja, täydellinen asiantuntija alallani. Puhun täydellisesti sekä ruotsia — sehän on äidinkieleni — että englantia, joten minulla ei ollut kielivaikeuksia tanskalaisten parissa. Paikalliset kouluviranomaiset pitivät minua kuin kukkaa kämmenellä. Kiersin kaupungin kansakoulut ja pidin lukuisia esitelmiä Suomen kansakouluoloista paikallisille arvovaltaisille koulumiehille ja -naisille. Olin jälleen huipulla. Merkillistä, ettei kenenkään päähän pälkähtänyt tiedustella Suomen kouluviranomaisilta, oliko P. Lindgren todellinen koulutarkastaja. Kukaan ei edes kysynyt minulta papereita — eikä minulla olisi ollutkaan muuta kuin jo aikaisemmin tällaista roolia varten painattamani käyntikortti.

Menestykseni oli siis täydellinen ja tulin tunnetuksi kaupungin »paremmissa piireissä». Rahavarani olivat kuitenkin jo lähes olemattomat ja koska kansakoulujen tarkastajankin on saatava rentoutua, pistäydyin eräänä iltana yökerhoon, jonka nimi oli Zanzibar.

Olin jälleen valinnut oikean paikan ja oikean illan. Yökerhon asiakkaat vaikuttivat varakkailta — siellä istui sopivan näköisiä naisia.

Mietin kuumeisesti, mitä menettelytapaa käyttäisin tällä kerralla ja miten saisin itseni huomatuksi. En voinut käydä suoraan hyökkäykseen, koska paikalla olisi saattanut olla joku, joka tunsi minut koulutarkastajaksi ja olisi ehkä pilannut kaiken.

Yökerhossa oli erinomainen orkesteri — tiedättehän, olen aina rakastanut laulamista ja musiikkia. Ihaillessani orkesterin soittoa minä keksin sen — menettelytavan, millä minut varmasti huomattaisiin.

Lähetin käyntikorttini orkesterin johtajalle ja pyysin häntä käväisemään pöydässäni.

Hän tuli ja sai minulta ansaitsemansa kehut. Kerroin tietäväni jotain musiikista ja pitäväni suuressa arvossa hänen taidettaan. Kerroin myös harrastaneeni nuorena laulamista ja pyysin saada esittää hänen orkesterinsa säestyksellä pari suomalaista iskelmää. Hän suostui siihen ilomielin kehuskeluni pehmittämänä.

Nousin siis lavalle. Orkesterilla ei kuitenkaan ollut nuotteja suomalaisiskelmiin, joten Zanzibarissa kaikui kansakoulujen tarkastajan P. Lindgrenin O'Sole Mio.

Menettelytapani osui oikeaan. Kun menin takaisin pöytääni, tuli hovimestari paikalle ja ilmoitti erään seurueen keskuudessa istuvan naisen tiedustelleen, kuka minä olin. Lähetin kysyjälle korttini ja sain pian vastauksen: Kun ilta päättyy, voisimme jatkaa yhdessä. . .

Me jatkoimme yhdessä. Se oli »rakkautta ensi silmäyksellä». Hänen nimensä oli Lisa ja hän omisti Nyköbingissä hienon kampaamon.

Voitte uskoa, että häneen teki vaikutuksen, kun torjuin hänen melko suorasukaisen ehdotuksen yhteisestä vuoteesta — sehän kuuluu minun taktiikkaani; ei »aviovuodetta» ennen sormuksia.

Asuin edelleen hotellissa, hän asunnossaan kampaamon yhteydessä. Vietimme muutamia ihania päiviä yhdessä — ja joka ilta kansakoulujen tarkastaja P. Lindgren sanoi Lisalle hyvää yötä jo yön aamupuolella tämän asunnon edustalla. P. Lindgren tietenkin soi Lisalle monta hellää sanaa ja lyhyen, mutta sitäkin tulisemman hyvänyön suudelman.

Lisa tuntui jo kypsältä. Minun ei kuitenkaan oikein sopinut tehdä aloitetta kihlauksesta etten missään tapauksessa olisi herättänyt epäilyksiä. Tarvitsin kuitenkin kipeästi rahaa, vaikka olinkin asunut ja juhlinut hotellissani hotellilaskuun. Se oli tietenkin vielä maksamatta. Minulta kului ainakin yksi päivä miettiessäni seuraavaa siirtoa, mutta sitten tuli sattuma avuksi — ties monennenko kerran elämäni varrella.

76 kertaa typerä

Lisa kutsui minut kotitilalleen, joka sijaitsi lähellä Nyköbingiä. Lisan isä oli maanviljelijä ja heti maatilalle saapuessani tajusin, että siinä perheessä täytyi olla rahaa. Luodakseni heti luottavaisen ilmapiirin ympärilleni, kerroin — tietenkin vasta kuullessani, että Lisan isä on maanviljelijä — olevani oikeastaan Suomen ruotsalaisia ja omistavani Ruotsissa Skoonessa hyvätuottoisen maatilan. Muistaakseni senkertainen maatilani oli pinta-alaltaan 700 hehtaaria. Lisan isällä ja minulla oli muutamia miellyttäviä keskustelutuokioita, puhuimme paljon mm. pihvihäristä, joita kasvatettiin maatilallani. Näin oli kaikinpuoleinen luottamus saavutettu ja se tietenkin oli omiaan vahvistamaan Lisan rakkautta minuun. Minä puolestani olin rakastunut vain rahaan, vaikkei Lisa yhtään huono »valittu» olisi ollutkaan.

Kööpenhaminasta tilattiin platinasormus, jonka hinta muistaakseni oli siinä 2.500 kruunua. Vaikka sormusta ei vielä saatukaan, ilmoitimme olevamme kihloissa ja vietimme ikimuistoisen kihlajaisyön. Hän oli hyvä.

Sen yön jälkeen laskelmoin, että minun aikani oli tullut. Kysäisin Lisalta, miten Nyköbingin kaltaisessa pikkukaupungissa voidaan raha-asiat järjestää, minun olisi saatava Suomesta Kööpenhaminan kautta sopivan suuruinen maksumääräys sormuksen ja muiden kihlajaiskulujen peittämiseksi. Maksumääräykset eivät vielä edellisen yön tunnelmissa ollutta Lisaa kiinnostaneet: hän tarjosi minulle käteistä »sitten joskus myöhemmin» tapahtuvaa takaisinmaksua vastaan. Hetken torjuttuani tarjousta otin sen vastaan — sain noin 7.000 kruunua ja kerroin, että minun täytyy pistäytyä Kööpenhaminassa järjestämässä eräitä asioita ja lunastamassa kihlasormus. Lisa kertoi jo maksaneensa sen ja valtuutti minut noutamaan sen, mikäli kaiverrustyö olisi jo ehditty tehdä. Niine hyvineni ja kiihkeän »näkemiinjätön» jälkeen lähdin — en ole sen koommin käynyt Nyköbingissä.

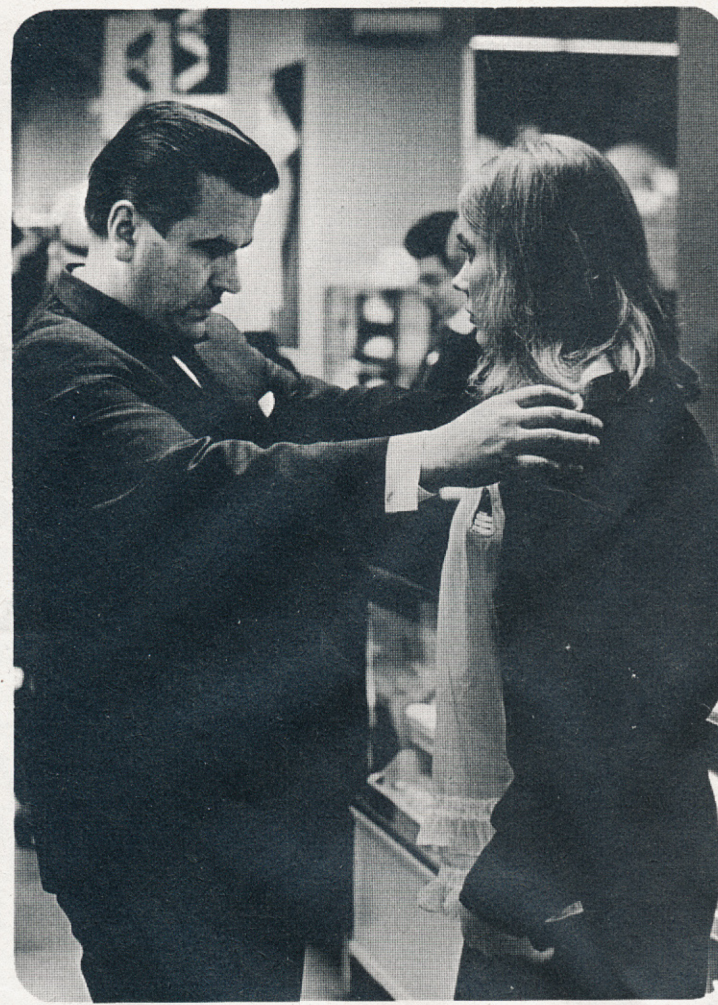
Tanskan-matkani oli siltä kertalta lopussa, siirryin kotoisemmille seuduille. Lisaa en ole nähnyt, mutta aikanaan hänkin, monien kyynelien jälkeen, sai sanomalehtien välityksellä tietää, kuka olin ja missä olin. Sain hänettä lempeän kirjeen: Rakas »kansakoulujen tarkastajani». En tule esittämään sinua vastaan mitään vaatimuksia. Haluan sanoa sinulle, että olet ainoa, jota koskaan olen rakastanut ja koskaan tulen rakastamaan. Haluan sinun tietävän, että jos joskus päätät palata, niin olen vapaa . . .

Olin jälleen omaksunut papin roolin, sehän on valerooleista turvallisin ja monasti tehokkain. Asetuin Tukholmassa osani mukaisesti asumaan EFS:n omistamaan kotiin — EFS on isänmaallinen evankelinen säätiö, Evangeliska Fosterland Stiftelsen. Säätiön toiminta kohdistuu suurelta osalta nuorisoon. Minun ei ollut

KÄÄNNÄ

76 kertaa typerä

vaikea päästä siihen kotiin, kerroinhan olevani teologian ylioppilas, melkein valmis suomalainen pastori, joka oli toiminut matkasaarnaajana Ruanda Urundissa Afrikassa. Nimeni oli siis von Troil — se oli hyvä nimi, sen kai olen jo kertonut aikaisempien seikkailujen yhteydessä.

Laskin, että vaikka mitään ei tapahtuisikaan vähään aikaan, rahani riittäisivät hyvin, sillä yöpymismaksu ei kodissa ollut suuri ja sain teologian ylioppilaana vielä viidentoista prosentin alennuksen maksuista.

Olen aina pitänyt laulamisesta ja ajattelin, että eiköhän se tällä kerralla olisi se paras ase. Se oli sitä. Kului muutamia päiviä, lauloin ahkerasti huoneessani ja kävin lähiseudun kirkoissa »rukoilemassa».

Sitten se tapahtui. Kodin siivooja kolkutteli ovelleni ja tuli kertomaan, että kodin emännällä oli minulle asiaa.

Menin kysymään, mitä »äidillä» oli sydämellään. Hän kertoi, että samaisena iltana Sveavägenillä eräässä EFS:n kokoushuoneessa olisi uskonnollinen tilaisuus nuorisolle ja että he toivoisivat minun käyvän laulamassa siellä muutamia lauluja, minulla kun oli niin kaunis lauluääni. Samalla hän ehdotti, että kertoisin nuorille nuorisotyöstä suomalaisen kirkon piirissä.

Mikäpäs siinä, tämä kaikkihan soveltui suunnitelmiini hyvin. Menin tilaisuuteen, ihailin raikkaita teinityttöjä ja kerroin kolmen kuukauden oleskelustani Ruanda Urundissa. Siellä oli 400-500 nuorta. Voitte uskoa, että »matkani» Afrikassa, sen aarniometsissä ja heimojen parissa oli kuulijoista jännittävää — ehkä jännittävämpää, kuin mitä moinen matka todellisuudessa olisi ollut. Heimojen erilaiset tavat kiinnostivat heitä erityisesti. Osasin — sen voin vakuuttaa — höystää kertomustani sopivalla, määrätyllä tavalla kiihoittavalla salaseksillä kertoillessani heimojen rituaaleista.

Osasin ulkoa Erik Ekbergin — kuuluisan ruotsalaisen, syöpään kuolleen helluntailaulajan — ohjelmiston. Lauloin niitä kuusi tai seitsemän ja sen jälkeen pari afrikkalaista joikua, ne minä tietenkin keksin, eikä todellakaan kukaan kuulijakunnasta voinut epäilläkään niitä muuksi kuin todellisiksi heimolauluiksi.

Sain tietysti mukavat kolehtirahat — tottakai minullekin provisio luovutettiin.

MINULLAKIN ON MORAALI . . .

Tuosta illasta oli seurauksena se, että minut pyydettiin mukaan säätiön matkalle eri puolille Ruotsia. Se sopi suunnitelmiini, olinhan jälleen poliisia paossa. Kolehdeista sain tietenkin prosenttini ja tulin joten kuten toimeen. Kävin sairaaloissa, vanhainkodeissa ja kouluissa — tein tätä kolme kuukautta. Neljässä, viidessä kaupungissa tulostani pidettiin ennakkomainonnan avulla suurta ääntä: suomalainen stipendiaattina oleva teologian opiskelija, voimakkaaseen uskoon tullut Afrikan-kävijä tulee . . .

Tältä ajalta muistan erityisesti nuorison. Paljon kauniita tyttöjä, olisi kai minulla ollut »mahdollisuuksiakin» — mutta on minullakin sentään jokin moraali . . .

Kyllästyin, koska kolehtirahat tuntuivat sentään pieniltä verrattuina aikaisempiin saavutuksiini. Matkasaarnaaja von Troil katosi eräänä päivänä.

»RUOTSALAISPASTORI» TURUSSA

Vain pari päivää sen jälkeen, kun kaikkien sydämet hurmannut matkasaarnaaja von Troil oli kadonnut Ruotsissa, tuli Turkuun ruotsalainen stipendiaattipastori, pastori Tage Melin. Hän asettui asumaan hotelli Hospitziin.

Turun tapaus on eräs mehukkaimpia Pertti Ylermi Lindgrenin kepposista. Sivuutamme pari suomalaista liikenaista, joilta Lindgren onnistui hurskaissa keskusteluissa puijata suhteellisen suuriakin summia — nämä naiset eivät koskaan tehneet Lindgrenistä rikosilmoitusta. Värikkäämpi sen sijaan oli saksattaren, Lisbetin, tarina. Pertti Ylermi Lindgren kertoo sen täysin avoimesti:

En ollut puhuvinani sanaakaan suomea, joten laskelmoin parhaaksi ottaa yhteyttä turkulaiseen ruotsalaiseen seurakuntaan. Tein niin ja tiedustelin, haluaisivatko he kuulla nuoren ruotsalaisen pastorin tuovan terveisiä Gööteporin nuorilta ja kertovan nuorisotyöstä Gööteporissa. He ottivat minut avosylin vastaan.

Pidin esitelmiä ja lauloin Turun ruotsalaisen seurakunnan tilaisuuksissa. Kohtalokas nainen, Lisbet, tuli seuraani eräänä iltana Hospitzissa.

Istuin parhaillaan hotellin televisiohuoneessa ja kirjoitin seuraavan päivän puhettani. Televisio oli suljettu ja ainoana valaistuksenani pidin paria kynttilää — olen oikeastaan aika suuressa määrin romanttisuuteen taipuvainen.

Hän tuli viereeni, Lisbet, kaunis, ei niin kovinkaan vanha. Vaalea — oikein perisaksalainen, jolle varmasti Hitlerin aikana olisi ollut tulevaisuutta. Hänen siniset silmänsä olivat perin houkuttelevat kynttilänvalossa. Sen varmaan olisivat huomanneet todellisetkin pastorit.

Hän kysyi, saisiko hetkeksi istua seuraani. Sanoin, tietenkin papillisen hurskaasti, että kaikin mokomin, harvoin tällainen yksinäinen ihminen saa nauttia noin kauniista seurasta ja vielä kynttilän valossa — ja kahden kesken. Puhuimme saksaa.

Kuulin, että olette pastori — ja näenhän sen, hän sanoi. Hän sanoi myös haluavansa kertoa, keskustella, avautua minulle — kun kerran olin pastori.

Olette tuntematon ja olette pastori, teille voin kertoa kaiken avoimesti, hän puhui edelleen. Hän kertoi avioliitostaan, joka oli ollut täydellinen katastrofi, hänen onnekseen aviomies oli kesken pitkän, välinpitämättömän ja epäinhimmillisen aviomieskautensa kuollut. Hän kertoi olleensa itsemurhan partaalla ja olevansa edelleen epätoivoissaan.

Ryhdyin isällisesti kyselemään, millaista hänen elämänsä oli ollut, jotta voisin paremmin lohduttaa häntä hänen tuskissaan.

Vihdoin rohkenin tehdä mielestäni tärkeimmän kysymyksen, avainkysymyksen, joka määrittelisi myöhemmän taktiikkani. Olinhan jo tässä vaiheessa tajunnut, että minulla olisi mahdollisuuksia Lisbetin kanssa. Kysyin, millaista hänen sukupuolielämänsä oli ollut.

Hän tuntui aluksi hämmästyvän. Katsoin tällöin parhaaksi käyttää rauhoitustaktiikkaani. Kerroin, että olin nuorena ollut kiinnostunut gynekologiasta ja että olisin halunnut ryhtyä lukemaan naistentautien lääkäriksi, mutta isäni, joka oli muka ollut kirkkoherra, oli ehdottomasti ollut toista mieltä. Arvovaltaisen isäni edessä minun ei ollut auttanut muu kuin alistua.

Tämän jälkeen hän avautui minulle täysin. Hänellä ei ollut ollut mitään kanssakäymistä neljään vuoteen.

Olin osunut päätelmissäni täsmälleen oikeaan.

Hän kertoi lisäksi, että neljä vuotta sitten, jäätyään leskeksi, hänellä oli ollut mies, vuodetoveri. Mutta hänkin oli ollut Lisbetin tarpeista välinpitämätön. Omat halunsa tyydytettyään oli mies naureskellen Lisbetin toiveita, kiirehtinyt omille teilleen.

Olin löytänyt kultakalan. Sen kunniaksi tilasimme kahvia.

Kahvin aikana kävin hyökkäykseen »täydeltä laidalta». Kysyin, asuiko hän hotellissa ja myöntävän vastauksen saatuani ehdotin, että ehkä voisimme mennä jatkamaan keskusteluamme hänen huoneeseensa. Hän suostui.

Aikamme viivyteltyämme rohkenin todeta, että me kaksi saattaisimme viihtyä hyvin yhdessä. Kerroin, että minä kaipaan rakkautta ja sanoin hänelle uskovani, että hän kaipaisi nimenomaan miehistä rakkautta.

Toteamus johti suudelmaan — ja suudelmiin. Ja me lämpesimme oikein todella. Sitä yötä kesti aamuun kello yhdeksään.

Kun kello oli yhdeksän, hän oli kuin härski silli — eipä silti, niin minäkin. Hän totesi vain ykskantaan: olet ihmeellinen mies. Kun pappi käyttäytyy näin, niin miten sitten käyttäytyykään »normaali» mies.

Kävelimme päivällä Turussa verrytelläksemme yön jälkeen vähän oudon tuntuisia jäseniämme. Sillin päätin »iskeä». Kerroin Lisbetille, että minulle on jo varmaan tullut satamaan Ruotsista lähettämäni kermanvalkoinen Mercedes Benz-autoni, mutta en tiennyt keinoa, millä olisin maksanut sen rahdin ja saanut auton käyttööni. Silloin hän meni ansaan. Hän kertoi, että olihan hänellä rahaa vaikka miljoona markkaa ja kysyi, paljonko tarvitsin.

Laukaisin sattumanvaraisesti tarvitsevani satatuhatta vanhaa markkaa.

Hän antoi sen minulle.

Suunnitelmiini kuului katoaminen heti, kun olin saanut rahat. Mutta se ei niin vain käynytkään. Hän halusi lisää seuraani.

Menimme takaisin hotelliin ja edellisen yön leikki alkoi uudelleen. Jo illan huumassa ilmoitin, että minun on heti aamujunalla käväistävä Tampereella hoitamassa eräitä asioitani, jotka kuuluivat stipendimatkani ohjelmaan. Uskoin, että poliisit pian olisivat perässäni — muuten vaisto, joka on pelastanut minut monen monituista kertaa.

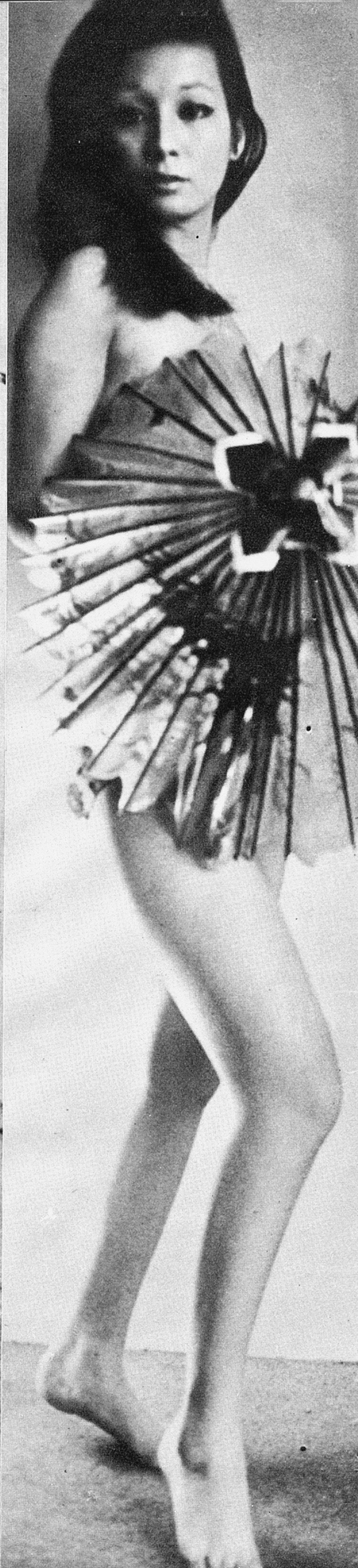
Lähdin aamujunalla Helsinkiin. Papin puku sai jälleen kerran hävitä, hankin Helsingistä nopeasti tavallisen kansalaisen vaatteet ja siirryin Tukholmaan menevään laivaan. Viime hetkessä, sillä kun minua ei puolen päivän jälkeen kuulunut palaavaksi Tampereelta, kuten olimme kaavailleet, tuli Lisbet epäluuloiseksi ja ryhtyi ajattelemaan asioita. Lisbet kävi Tampereella ja tuli Helsinkiin. Hän teki kavalan rikosilmoituksen: pappi oli varastanut häneltä tuhat nykymarkkaa.

Interpol pidätti minut Malmössä.

★★★

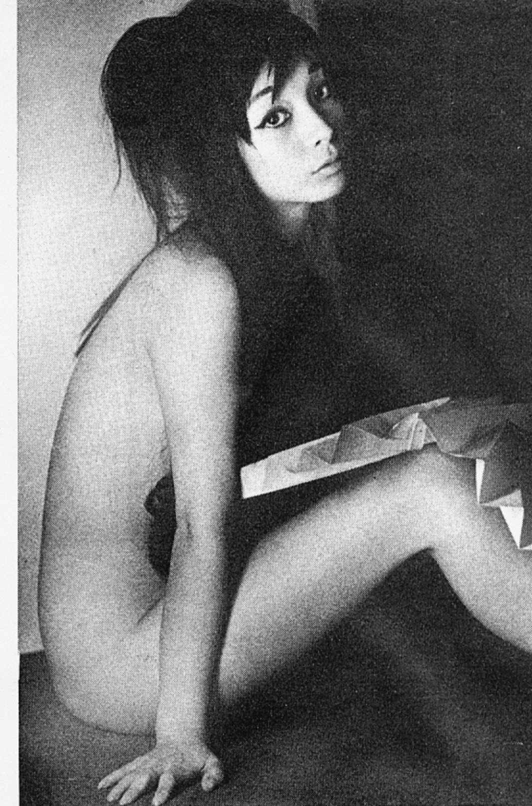
Helsingissä asui ja asuu vieläkin rouva Angelica S. Hän lankesi Pertti Ylermi Lindgrenin Visbyn vankilasta lähettämien kirjeiden pauloihin ja ilmiantoi miehensä rattijuoppoudesta. Aviomiehen jouduttua Seutulaan viettivät Pertti Ylermi ja Angelica estotonta elämää Helsingissä. Siitä seuraavassa Jallussa.

VIET-NAMIN RUUSU

Maria Minh on syntynyt Hanoissa 1943. Hänet valittiin maansa kauneuskuningattareksi 150 kilpailijattaren joukosta. Ilman äänestystä, yksimielisesti. Maria Minh haaveilee elokuvaurasta. Hän on matkustanut Pariisiin, jossa kuulu Jean Bastia on ottanut hänet huomaansa. — Maria on suurin löytöni vuosikausiin, sanoo Jean Bastia.

Richard Burton hymyili minulle

Täällä jälleen San Francisco. Paljon on tapahtunut sitten viime kuuleman ja minusta tuntuu siltä, että sittenkin lähetän tämän kirjeen vielä ennen Suomeen tuloani. Totisesti huomaan, että ikävöin sinne aika tavalla siitäkin huolimatta, että maailmankaupungin kohu ja vilkas seurapiirielämä on ajoin hukuttaa minut.

Täällä kanssakäyminen ystävien kesken on paljon vilkkaampaa kuin siellä kotona, vierailemme toistemme luona ja joskus, aika harvoin sentään illastamme ulkona. Täällä on toinen toistaan loisteliaampia hotelleja, joiden ilmapiiri on niin kontinentia kuin suinkin vain voitte arvata. Kuuluisuuksia niin filmin kuin TV:n maailmasta tapaa kaikkialla ja useasti ihmettelen, miten vaatimattomia he sittenkin ovat nyt kun näen heidät aivan läheltä.
— Ei ole kauankaan siitä, kun tapasin Elisabet Taylorin San Franciscon lentokentällä, olimme molemmat saapuneet tänne samanaikaisesti. Elisabet näytti hyvin onnelliselta. Hän oli kaunis ja edustavan näköinen, paljon hoikempi kuin pitkään aikaan. Ja — aviomies, kuka hän nyt taas onkaan?
— niin, hän vasta oli hurmaava mies en jättänyt sitä huomaamatta. Ja tiedättekö mitä, hän kuiskasi jotain Elisabetille, katsoessaan minuun lempeästi, hymyillen, hurmaten.

— Ah, tällaista sattuu vain Lännellä, eikö sekin ole onnea?

— Merkillistä muuten, miltei joka päivä saan kuulla, että muistutan suuresti Elisabet Tayloria. Sick!

Tytärtäni Aulikkia ihaillaan kovasti. Hänen vannoutunein ja uskollisin ihailijansa on erään filmiyhtiön johtajan poika. Hän on aivan peräänantamaton, hän soittaa meille kotiin joka päivä useamman kerran kotoaan Los Angelesista ja melkein joka viikon loppuna käy tervehtimässä Aulikkia. Ja millaisella autolla, se on unelma, 9 hengen Fletwood Limousine Cadillac 1967:n mallia. Voitteko kuvitella? Hänellä on autonkuljettaja mukanaan ja niin tuo dollariprameus liukuu talomme eteen San Franciscossa. Yhdessä sitten Aulikki ja hän illastavat jossain tämän kaupungin paremmissa ravintoloissa, kuten Ernies, Blue Fox ja Owl and Turtle ja minäkin olen ollut parikertaa heidän mukanaan. Tuskinpa suuresti erehdyn jos sanon, tyttäreni on tehnyt vaikutuksen ja minä, äitinä iloitsen siitä. Kertoakseni vielä jotain nuorukaisen ihailun vankkumattomuudesta mainitsen, että amerikkalaiset miehet eivät juuri harrasta kukkien lähettämistä mielitietyilleen, niin kuin Euroopassa on tapana, mutta tämä, Peter, niin — hän hukuttaa minun Aulikkini kymmeniin ja taas kymmeniin ruusulähetyksiinsä.

Iloitsen niin Tabe-Aulikin menestyksestä seurapiirimaailmassa. Ja sen hän kyllä ansaitsee!

Täällä on jokainen päivä yllätyksellinen ja uusi, aina sattuu jotain, mikä pitää mielenkiinnon vireillä. Lukemattomat kirjeet, sieltä kotoa, kertovat mieluisia viestejä minulle. En taida sittenkään olla kokonaan unohtunut ihmisten mielistä. Uskon, että minulla on paljon ystäviä Suomessa. Monet tervehdykset ja toivomukset kertovat minulle siitä. Niinpä katson suoranaiseksi velvollisuudekseni kertoilla tämän kirjoitukseni välityksellä joistakin tapahtumista täällä. Ehkä ne eivät nyt ole aivan päätä pyörryttäviä, mutta niissä on kuitenkin jotain oleellista kaikesta siitä mitä täällä koemme.

Aulikki ja minut oli kutsuttu suurelle vastaanotolle, jonka herrasväki Walt Baptist järjesti loisteliaassa kotiympäristössään. Vastaanotto liittyi San Franciscon kauneuskilpailuihin. Kutsut olivat ainutlaatuisen järjestelykyvyn osoitus, niin kuin vain voitte kuvitella Amerikassa olevan. Jokaiselle vieraalle ojennettiin keltainen narsissi. Arvaatte kai, että hämmästyin kun illan isäntä mr Baptist ojensi minulle valkoisen Kamelian. Se oli ainutlaatuinen huomaavaisuuden osoitus täällä. Minusta oli pelkästään hauskaa ja huvittavaa kun useat vieraista ja paikalla olevista sanomalehtimiehistä erehtyivät uskomaan minun olevan yhden Miss San Francisco-ehdokkaista!

Tällaista täällä minulle sattuu!

Toisaalta tunnustan suoraan, että Suomessa on tuhansia tyttöjä, jotka ovat paljon, paljon kauniimpia kuin nämä Miss San Francisco-ehdokkaat. — Muuten, tummat tytöt ovat kovasti muodissa täällä.

Minä olen urheilukalastaja!

Aivan totta! Eräänä aurinkoisena päivänä olin Aulikin ja muutamien ystävieni kanssa kalastamassa aivan tässä lähellä huvilaamme. Kuvitelkaa — sain, sain aivan varmasti: pienen hain, joka suinkaan ei ollut yhtään niin turvallinen kuin kotoiset haukemme, lahnamme ja mitä ne nyt olivatkaan. Hui!

Häät ja niiden seremoniat täällä ovat kokemus, joka jokaisen Lännellä käyneen pitäisi nähdä. Olimme amerikkalaisissa ja japanilaisissa häissä. Satumaista. Suurenmoista. Ihanaa. Kumpaisetkin häät niin seremonialliset, värikkäät ja kauniit. Ja voitteko arvata mitä tapahtui, amerikkalaisissa häissä heitettiin morsiusvihko suoraan minun syliini. Olin yhtenä kysymysmerkkinä? Toiset vieraat hurrasivat ja onnittelivat minua väittäen, että joudun aivan pian uuteen avioon. Hyvänen aika, ajattelin! Japanilaisissa juhlissa kävi aivan samoin Aulikille, tämä on käsittämätöntä, kun tiedämme, että kumpaisessakin tilaisuudessa oli noin 3—400 vierasta.

Sattumalla on niin useasti sormet pelissä — ja — onnella.

Ja nyt menenkin itse pääasiaan:

20. 3. käsiteltiin San Franciscon oikeudessa Matti Kososen ja minun välistä avioero- ja elatusvelvollisuus asiaa. Oikeuden päätös oli selkeä ja järkkymätön, se määräsi, että Matti Kosonen velvoitetaan toistaiseksi maksamaan minulle 100 dollaria viikossa, eli 400 dollaria kuukaudessa.
Oikeudessa mr Kososen avustaja koetti vaatia lykkäystä asian esille tulemiseksi, koska hän ei lausuntonsa mukaan ollut saanut yhteyttä päämieheensä. Siitä huolimatta että tuomarini ja oikeuden puheenjohtaja olivat myöntäneet hänelle lykkäystä jo neljä kertaa. Oikeudessa selvisi edelleen, että Matti Kososen asianajaja ei tietänyt edes päämiehensä osoitetta — mikä seikka aivan erityisesti tuntui huvittavan oikeussalissa läsnäolleita.

Jännittävää joka tapauksessa.

Oikeuteen oli hankittu tulkki siltä varalta, että en ymmärtäisi Englannin kielistä lakitekstiä, tulkille maksettiin kahdesta tunnista 50 dollaria, joka sentään on paljon rahaa ja siitä huolimatta, että hänen ei tarvinnut koko oikeudenkäynnin aikana sanoa sanaakaan.

● Lasi shampanjaa ennen juhliin lähtöä miellyttävässä seurassa kuuluu asiaan myös San Franciscossa.

● Suurella vastaanotolla Walt ja Magana Baptisten ylellisessä kodissa 2. 3. 67.

● Jim on eräs miellyttävimmistä ystävistämme, olemme menossa illastamaan hänen seurassaan.

KÄÄNNÄ

● *Olen onkimassa haikaloja Tyynen meren rannalla, seuranani eräs erittäin taitava kalastaja Minä sain hain ja kalastajatoverini useampia, mutta niillä ei ole mitään käyttöä. Vaarallisia ne kyllä ovat jo 80 sentin pituisinakin.*

● *Olen hyvin surullinen, sillä menetin rakkaan siiamilaisen kissani, Henrin, se kuoli syöpään. Henri oli ihana eläin.*

Oi, oi. Juttu venyi ja venyi. Olimme oikeuspaikalla 2 tuntia, kun Matti Kososen tuomari yritti uskotella, jopa itselleenkin, että hänen päämiehensä, mr. Kosonen tulisi oikeuden istuntoon. Matti Kososta ei vain kuulunut!

Asianajajani Mervin Belli ajoi Aulikin, tuomari Varitios Choulaksin ja minut ihanalla uudella Bentleyllä oikeustaloon — ihana vaunu oli annettu mr. Bellin käyttöön siksi ajaksi kun hänen musta, erikoistilauksesta valmistettu Rolls Roycensa tulee USA:han. — Belli on oikea automies, hänen edellinen vaununsa oli hopeanvärinen Rolls Royce.

Minä myös pidän autoista, senhän te tiedätte.

Mielestäni Belli oli ritarillinen ja suurenmoinen kun hän oli seuranamme kaksi tuntia oikeudessa. Kreikkalainen Vasilios Choulos ajoi viikkoa jälkeen minun avioeroasiaani, mr. Bellin avioeroa samassa oikeu-

● *Takanani on erään morsiusparin hääauto. Näin juhlavasti ja kauniisti se koristellaan Californialaiseen tapaan.*

• Aviopuolisoni Matti Kosonen. Kuvasta näkyy, että hän on ollut hyvillä päivillä.

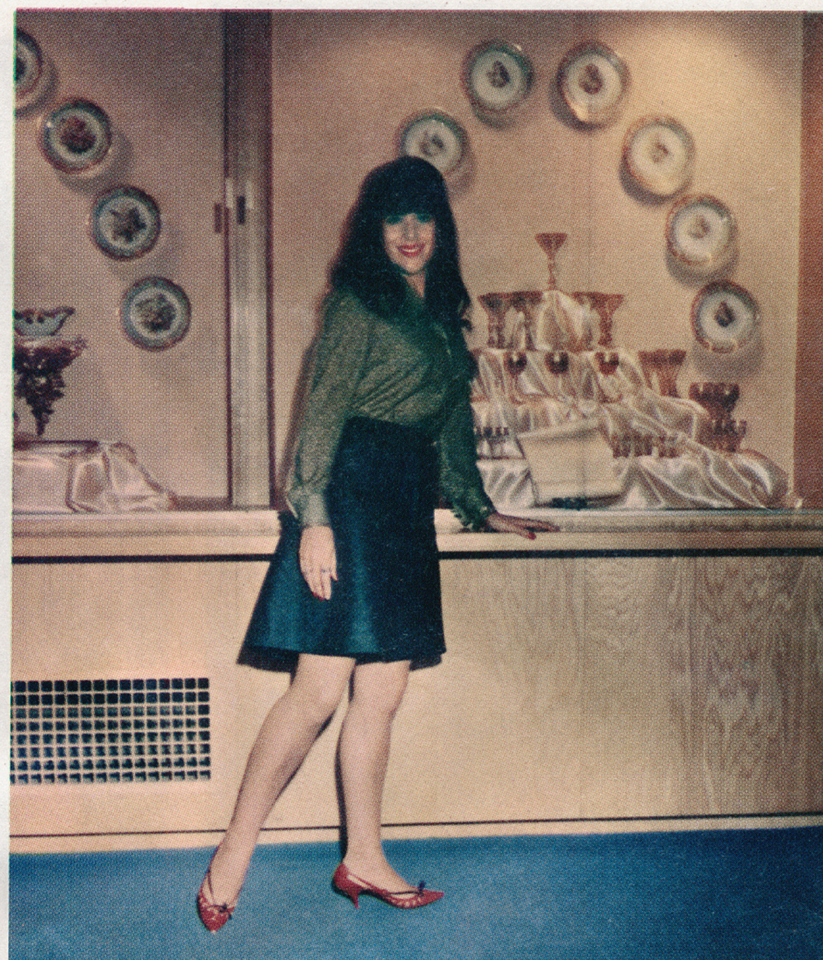
• San Franciscon lentokentällä, silloin kun tulin sinne samanaikaisesti Elisabeth Taylorin kanssa. Seurassani on matkatavaroitteni kantaja.

• Olen kiinnostunut muotoilusta ja opiskelen Margaret Smithin keramiikkakoulussa.

KÄÄNNÄ

● *Japanilainen morsian hetkeä ennen vihkimistään, budhalaisen temppelin portailla. Näin kaunista pukua ei minulla ole ollut milloinkaan vihkiäisissäni.*

● *Olen aina ollut kiinnostunut vanhasta porsliinista ja lasista. Täällä minulla on ollut tilaisuus tutustua niihin perin juurin monissa museoissa. Keräilyharrastuksiini kuuluvat lasi ja porsliini, ne ovat mielenkiintoisia asioita.*

dessa. Mr. Belli ei itse ollut paikalla, hän oli matkustanut niiksi pariksi päiväksi Eurooppaan. Hm! Oikeus oli kovin loukkaantunut mr. Bellin menettelystä ja antoi määräyksen vaihtoehdosta, että hänen on annettava 500 dollarin takuu siitä, että saapuu oikeuteen seuraavalla kerralla, muussa tapauksessa hänet vangittaisiin! Huh! Tällaista täällä tapahtuu!

Ja kuitenkin, mr. Belli on hyvin keskeinen henkilö täällä, hän nauttii suurta arvonantoa ja kunnioitusta. Hänellä on enemmän työtä mitä saattaisi kuvitella pystyvän yhden ihmisen tekemään. Mutta niinpä hänellä onkin toimistonsa Roomassa, Tokiossa, San Diegossa ja Los Angelesissa. Ja mainitakseni muutamia hänen Hollywoodilaisista asiakkaistaan, palautan mieliinne vain sellaiset kuuluisuudet kuin, Mari McDonald, Mae West, John Carroll, Anne Jeffreys, Errol Flynn, Rossano Brazzi ja Tony Curtis. Kovia nimiä, eikö olekin?

Bellistä ja hänen työstään olisi vaikka kuinka paljon mielenkiintoista kerrottavaa. Palaan asiaan toisessa yhteydessä.

Matti Kosonen on nyt 'maan alla', niin kuin täällä sanotaan.

● *Meillä on suuri puutarha, se antaa minulle paljon työtä, olen juuri ajanut uudella autollani ostamaan kukkia puutarhaamme.*

● *Melvin Belli — asianajajani.*

Kaikki kuvat PAUL SMITH

Tuomarit ovat toimeenpanneet todellisen ajojahdin löytääkseen hänet. Se ei ole aivan helppoa. Täällä voi niin vaivattomasti siirtyä valtiosta toiseen. On heillä puuhaa. Ja minä olen sitkeä! En anna periksi!

Ja minä olen saanut viisaita neuvoja, sen arvaatte!

Eräs mr. Bellin läheinen ystävä sanoi minulle, että minä en koskaan enää saa mennä niin edesvastuuttoman miehen kanssa avioliittoon kuin nykyinen aviopuolisoni on. Hän lisäsi vielä, että vain määrätyt miestyypit menettelevät näin vapautuakseen velvollisuuksistaan ja vastuusta, jonka yhteiskunta ja laki heille asettavat. Kovaa, mutta toisaalta sydämellistä tekstiä, ainakin minulle.

Juuri nyt minusta tuntuu, että en mitenkään enää uskaltaisi avioitua, tai jos menen, minun on silloin katsottava riittävän varakas mies, että minun ei tarvitsisi aina lainailla aviomiehelleni pieniä säästöjäni, roposiani — kuten Matti Kososelle jouduin lainaamaan. Ja sen, vain säästyäkseni mustelmilta.

Onneksi tuo aika on taakse jäänyttä elämää ja kukapa meistä tietää mitä huominen tuo tullessaan.

Mutta olkoot avioliitot, aviomiehet ja uskottomat kaikki. Puhun mieluummin muusta. Harrastuksistani. Olenhan aina ollut kiinnostunut kaikesta ympärilläni olevasta. En voi olla aivan toimettomana. Ja niinpä täälläkin harrastan yhtä ja toista. Olen kiinnostunut keramiikkataiteesta. Margaret Smith, amerikkalainen keraamikko on opettajani. Hän väittää, että olen hyvä oppilas. Kuka tietää. Yritän parastani ja ainakin toistaiseksi hän on innostanut ja auttanut minua. Muistattehan puutarhainnostukseni. Tabelassa minulla oli paljon kukkia. Nurmikkoja. Ryhmitettyjä kukkaistutuksia. Perennoja. Ruusuja. — Täällä minulla on ihana koristepuutarha. Työskentelen siellä paljon vapaa-aikoinani. Olen istuttanut joukon lempikukkiani puutarhaan. Hoidan ja hellin niitä. Ne antavat paljon puuhaa, joka on vain mieluista ja siinä askarrellessani unohdan murheeni ja vastoinkäymisenikin. Vaikka toisaalta, olen onnellinen — kokemukseni ovat rikastuttaneet ja kasvattaneet minua. Ja minä uskallan katsoa elämää suoraan silmiin. Minä uskallan tarttua kiinni asioihin, joita muut pelkäävät. Elämässä on aina taisteltava oikeudesta ja me saamme useimmiten joskaan ei aina osaksemme oikeutta, jos sitä vilpittömästi haluamme ja tarvitsemme. Näin asia minun mielestäni on.

Sanoiko joku jotain?

San Fransisco on kuin jättiläinen, kamelian kukka, se menee veriin. Se kiehtoo, kauneudellaan ja eräänlaisella villiydellään se on kuuma ja saa hurmioon. Kaikki on niin erilaista, on paljon uutta ja opittavaa. Jokainen päivä täällä on kokonainen luku kiehtovaa romaania.

Olen täällä kokenut ihania onnen päiviä.

Myös suru on minut täällä ympäröinyt, se on ollut syvä kuin Californian yö, missä Tyyni valtameri huokuu miltei ikkunani alla. Kuulen sen valtavan kohinan uneeni, kun mahtavat maningit lyövät rantaan. Meren huokaukset — niin, ne ovat raskaat ja peloittavaa salaperäisyyttä täynnä.

Mutta minä en pelkää.

Ehkä unessani tajuan niiden huounnan. Ne peittävät minut syliinsä. Ne jäävät alitajuntaani. Koen läheisen meren väkevänä, voimakkaana, miltei aistin sen kylmän kosketuksen.

Ja joskus kaipaan takaisin kotiin — Tabelaani, Tammelaan. Tahtoisin tavata kaikki Teidät ja suusanallisesti kertoa siitä mitä olen kokenut.

Ikkunastani näen kuun valahtaneen mereen.

Se on sama kuu, joka katselee Teitä ja minua.

Hyvää yötä, kuu, — meri ja maa. Hyvää yötä mr. Belli — — ja kaikki.

Teidän kaikkien

Tabe Slioor

SARJA KONTRABASSOLLE JA NAISENVARTALOLLE

● Japanin televisiossa esitettiin parina sunnuntaina ohjelmasarjaa, josta yhtäkkiä tuli koko suuren katselijakunnan kiinnostuksen kohde. Mikä sitten oli syynä tämän jokasunnuntaisen konserttiohjelman yhtäkkiseen kansansuosioon?

Syy ei ole kovin vaikeaselitteinen. Ohjelman suunnittelijat ottivat mukaan ohjelmaan musiikin höysteeksi vähäpukeisia tyttölapsia. Tämä on Japanin television historiassa sensaatiomainen kokeilu, sillä koskaan aikaisemmin ei vastaavaa keinoa ole käytetty katselijoiden viihtyisyyden lisäämiseksi.

Ohjelma, jonka otsikkona oli ”Konsertti ilman otsikkoa”, oli kaksiosainen käsittäen osat I ja II, joista ensimmäinen käsitteli aihetta ”Tarvitseeko avant-garde-musiikkia soittava orkesteri johtajaa?” Vastauksen tähän kysymykseen antoi itse ohjelma, jossa orkesterin johtajan pallille ilmestyi vähäpukeinen tyttölapsi. Tytön ojennellessa siinä korokkeella pienen orkesterin edessä sulokkaita jäseniään, miehet jatkoivat soittamista. Heidän tarkoituksena oli soitollaan tulkita niitä tunteita, joita tytön katseleminen heissä herättää.

Toisessa osassa ”Sarja kontrabassolle ja kolmelle tytölle” taas ilmestyi korokkeelle kolme eijapanilaista kaunotarta, edelleen vähissä vaatteissa. Heidän tarkoituksensa oli osoittaa, mitä eroa on tytönvartalolla ja kontrabassolla.

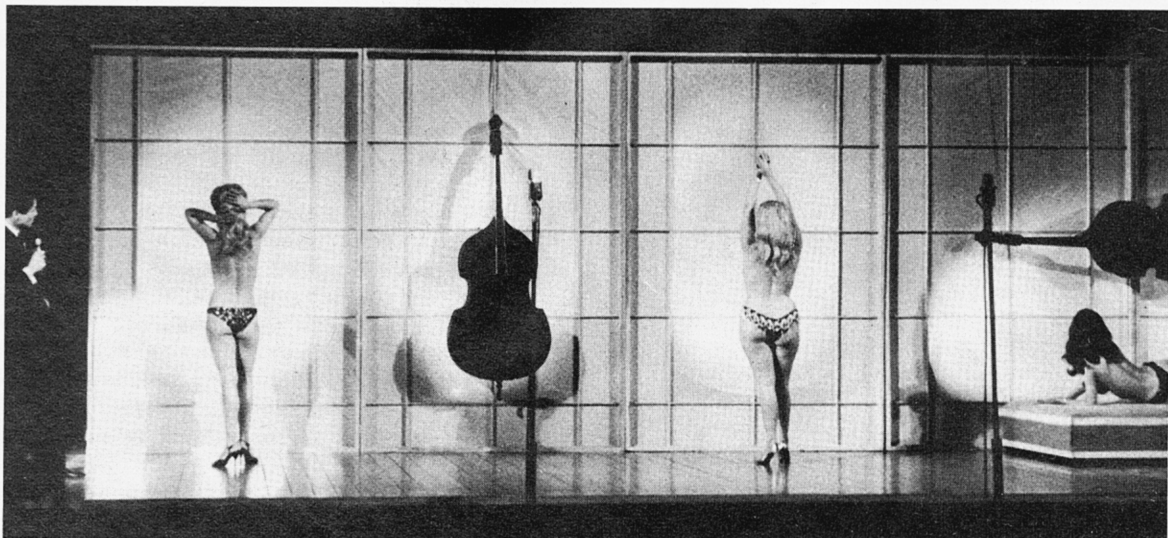
Ohjelma on kokeiluluontoinen ja sen tarkoituksena on valottaa tv-ohjelmien mahdollisia kehityssuuntia, ilmoitti asianomainen tv-tuottaja.

Entä katselijoiden reaktiot? Ristiriitaisia: eräs opiskelijatyttöryhmä ilmoitti syvästi järkyttyneensä, kodeissaan televisiovastaanottimiensa ääressä koti-iltaansa viettäneet mieshenkilöt sen sijaan olivat ilmeisen tyytyväisiä.

★ Orkesteri soittaa intensiivistä musiikkia johtajankorokkeelle kavunneen sulottaren inspiroimana.

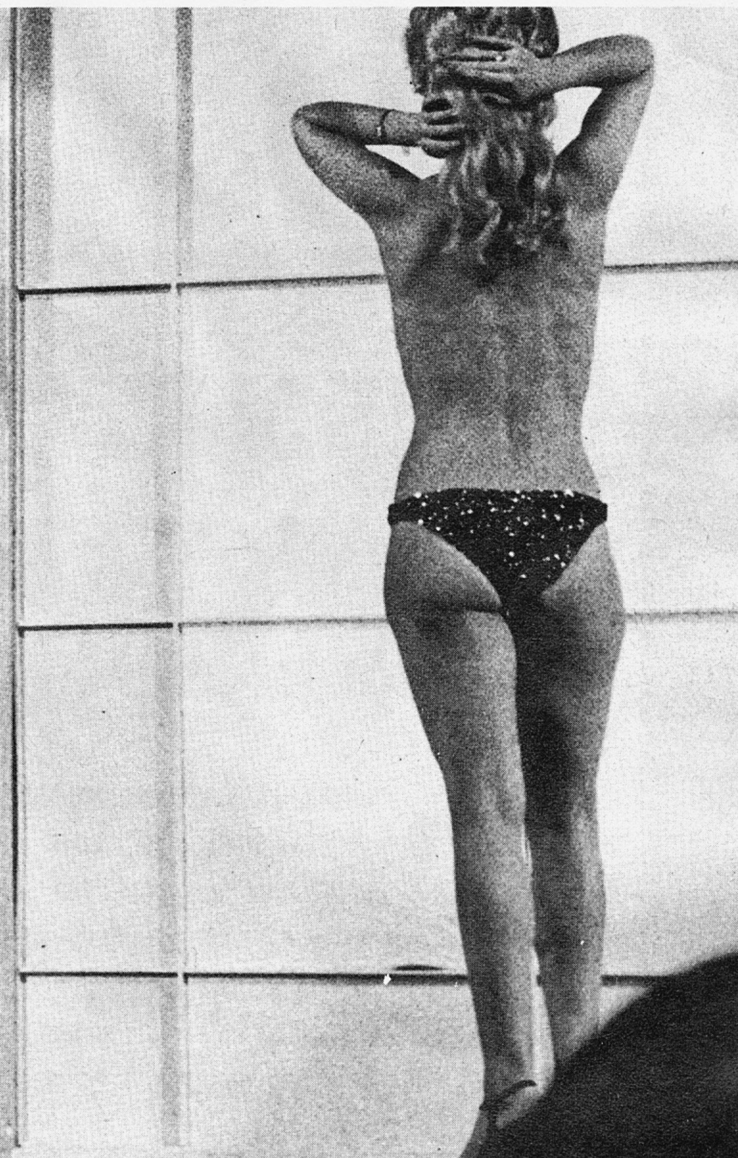
★ ”Konsertti ilman otsikkoa” on tv-ohjelma, joka lähetetään Japanin television kautta sunnuntai-iltapäivisin. Ohjelman suosio on kasvanut räjähdyksenomaisesti.

★ Kolme ei-japanilaista tyttölasta ja kontrabasso. Tyttöjen tarkoituksena oli ilmentää naisenvartalon ja kontrabasson eroavuutta.

★ Toshio Mayuzumi, eräs ohjelman säveltäjistä, kertoo musiikin lomassa kontrabassosta.

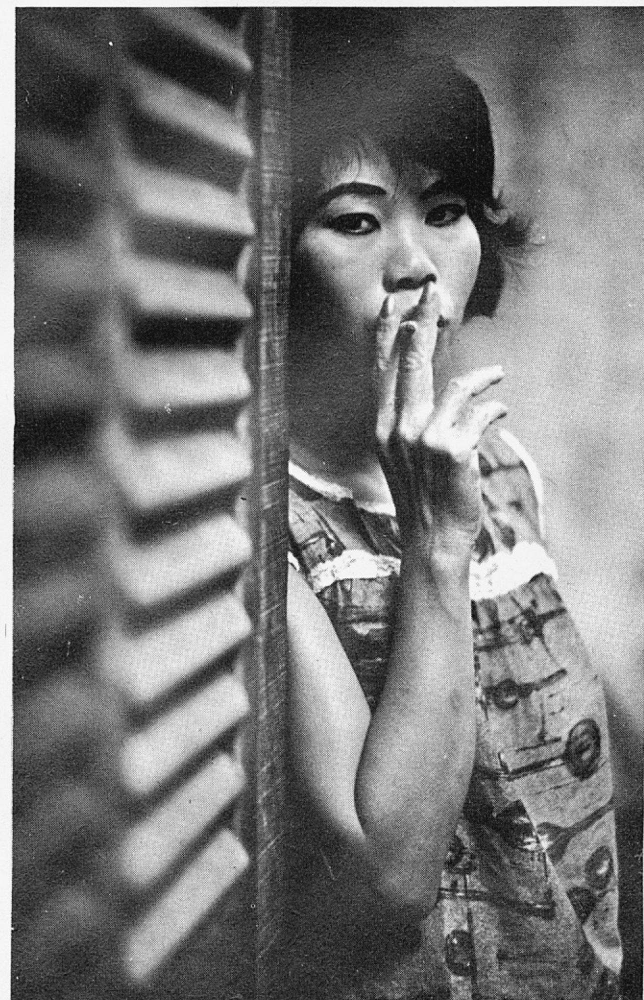
Tällainen gasellin tavoin jenkkiystävänsä iloksi kirmaileva prostituoitu Vung Taun uimarannalla edustaa jo korkeimman tason viihdytystä, joka osaa laskea hintansa dollareissa.

Dollari on valttia, jenkkisotilas ei. Cholon muodostaa suunnattoman baarikaupunginosan Saigonissa, ja siellä vietnamilaiset prostituoidut osaavat taidon viedä viidakossa ansaitut dollarit. Cholonin tytöt eivät yleensä lähde asiakkaittensa mukaan.

KIELLETTY SAIGON

JENKIT OVAT VIETNAMISSA MIEHITTÄJINÄ, AUTTAJINA (KUINKA VAIN HALUATTE) MUTTA EIVÄT MORAALINVARTIJOINA: PÄÄKAUPUNKI SAIGONIN SUURIN JA NÄKYVIN TEOLLISUUS ON NYKYISIN PROSTITUUTIO

Bien Hoan kujilla eivät ilotytöt hyväksy amerikkalaisia asiakkaikseen. Tässä eräs bambuparakkinsa edessä odotteleva kevythelma pilkkaa tarjouksia yrittäviä jenkkejä.

Taasko Vietnamista? Kyllä! Mutta ei edes halaistua sanaa sodasta. Mitä muuta sinne muka kuuluisi? Totta, sekä Etelä- että Pohjois-Vietnam elävät julmia päiviä viidakkoveitsen kuolinterällä liukastellen — mutta silti Vietnamiin kuuluu vielä järkyttävämpää.

Vai mitä ajattelette Etelä-Vietnamin pääkaupungista Saigonista, kun kuulette tämän? Siellä toimii 1.429 yksinomaan prostituutiolle omistautunutta baaria; niissä työskentelee kiinteästi yli 30.000 ilolintusta!

Eikä tuossa ole kuin alkusoitto prostituution oopperasta. Saigonissa, Bien Hoassa, Gia Dinhissä ja muissa Etelä-Vietnamin suurissa keskuksissa toimii yötä päivää 14.000 laillistettua ilotaloa; niissä työskentelee yli 200.000 naista, neitosta ja suoranaista lastakin.

Vietnamin alennustila, jenkkikorpraalien paratiisi?

Kaikkea muuta! Ainoastaan harvat noista ilotytöistä ovat halukkaita viettämään yönsä valkoihoisten, suorasilmäisten ulkomaalaisten kanssa.

Prostituutio Saigonissa merkitsee teollisuutta, kotimarkkinoita: se on näkyvin ja tuottoisin muoto vietnamilaisesta industrialismista.

MAAILMAN KAUNEIMPIA

Teollisuuden kohteet? Ilman karvoja kielen päällä: vietnamilainen nainen on nuorena hyvin kaunis, eräs maailman kauneimmista. Siamittarien kauneutta ylistetään turhaan heidän rinnallaan — he saavat Saigonin neidoista tasaveroisen vastuksen.

Perussyy tuohon kauneuteen on Idän luonnonläheisyys, naisen osan täyteläinen eläminen. Saigonin tytöt eivät ehkä saisi sen enempää Oscaria, Jussia kuin Jallu-patsastakaan länsimaiden patsasmaisiksi jähmettyneiden missimarkkinoiden arenoilla. Heidän kauneutensa elää, värisee ja vavahtelee joka hetki silmien edessä. He tuovat mieleen suden varmuuden, kun se kuutamoisena yönä hiipii notkeasti niityn yli pensaasta toiseen, varjosta suojaan. Noina hetkinä susi on yksin ja silti varma itsestään — ja sellainen on myös Saigonin tyttö.

Hongkongin ja Singaporen auliit, pehmeät turismin vetonauloiksi koulitut baarityöt ovat heidän rinnallaan pikku lampaita, tyhmiä vuohia; heidät Saigonin pikku sudet raatelisivat hetkessä.

PILKKAHUUTO ULKOMAALAISESTA

Vastapäätä minua on punainen parakki, jonka katto aaltoilee metallisena. Sen seinustalla seisoo edessäni Saigonin tyttö: melkein lapsi, 14-vuotias. Prostituoitu ammatiltaan jo vuoden takaa.

— Todellisuudessa olen 13-vuotias, hän sanoo. — Mutta me täällä täytämme 1 vuoden heti synnyttyämme, se on vanha tapa.

Kuten muutkin pienikokoiset ja sirot aasialaiset hän näyttää vieläkin nuoremmalta: 10—11-vuotiaalta. Pitkät, mustat hiukset laskeutuvat niskaan ja hentoon selkään. Hän pitää silmiään kainosti alasluotuina, iho on kuulas, ruskehtava ja ikään kuin läpinäkyvän hauras.

Kaunis tyttö. Mutta koska seison hänestä vain puolen metrin päässä, tunnen tuon tutun tuoksun, joka liittyy maailman kaikkiin ammattimaisiin ilotyttöihin, olivatpa he Hampurissa tai Tokiossa. Määrätynlaisen saippuan, talkin ja ihovoiteen tuoksu, itseään kolme-, neljäkymmentä kertaa saippuoivan, talkkia riputtelevan, pesevän ihmisen steriili tuoksu.

Hänellä on pitkät, kireät housut mustasta satiinista ja pieni nailonpaita, punainen kuin idän kuu aamuyöstä. Kaula ja ranteet ovat täynnä halpoja Hongkongin keinohelmiä.

Parakin seinustalla on tuoleja, mutta hän ei halua istuutua. Lyhyin väliajoin hän hermostuu, punastuu, vilkaisee minuun ja ympärillä nauraviin ihmisiin. Ihmisten joukossa on muutamia aivan pieniä lapsia, tytön välittäjä, tytön emäntä, välittäjän aviomies — välittäjä on nainen — ja vietnamilainen ystäväni: boheemisuutta ja alkoholia harrastava yliopiston kirjallisuudenlehtori.

Väki nauraa, tirskuu ja lörpöttelee. Minun läsnäoloni tuntuu sekä huvittavan että ärsyttävän heitä. Tytölle he huutelevat kimeillä äänillään jotakin tähän tapaan:

— Ngu voi Tai! Ngu voi Tai!

Vietnamilainen ystäväni nauraa.

— Mene sänkyyn ulkomaalaisen kanssa, niin he huutavat. Mutta se ei ole kehoitus, vaan uhkaus, pilkkahuuto.

Välittäjä ja hänen miehensä hermostuvat. He supisevat jotakin talon emännän kanssa, tarttuvat sen jälkeen minua hartioista ja työntävät sisään parakkiin. Ovi rapsahtaa paikoilleen, ja kun katselen ympärilleni näen ystäväni, tytön ja emännän vierelläni.

— Miksi pelkäät minua noin? pyydän ystävääni kysymään ty-

KÄÄNNÄ

SAIGON

Mustasilkkinen tyttö on Han eli Orkidea, hänen amerikkalainen ihailijansa 19-vuotias Joe Kansasista. Han prostituoi itseään vietnamilaisille ja nyppii baarityttönä Joen dollarit — Joe itse uskoo voivansa mennä naimisiin Hanin kanssa ja vievänsä tytön kotiin Kansasin vehnälakeuksille.

töltä, joka tuijottaa herkeämättä napaani kohti.

— Koska olet amerikkalainen.

— Kaukana siitä, olen Euroopasta.

Tulkkini nauraa taas.

— Täällä Saigonissa kaikki ulkomaalaiset ovat nykyisin amerikkalaisia. Vaikka tänne tulisi sata venäläistä, ei kukaan uskoisi heitä muiksi kuin amerikkalaisiksi.

— Sano sitten, miksi amerikkalaiset saavat sinut pelkäämään, kysyn tulkin kautta.

— He ovat vieraita . . . ja hyvin kookkaita.

— Heidän joukossaan on myös pikkumiehiä. Ajatteletko, että myös pienet amerikkalaiset ovat erilaisia kuin saigonilaiset?

— Kuin yö ja päivä.

— Miksi?

— En osaa heidän kieltään . . . en tiedä mitä he ajattelevat . . . tahtovat varmasti varastaa . . . tehdä pahaa.

— Mutta Saigonhan on täynnä amerikkalaisia!

— He eivät kuulu meille!

— Etkä sinä . . . vastaanota heitä?

Nyt tyttö nostaa silmänsä.

— En koskaan! En ole ollut yhdenkään ulkomaalaisen seurassa vuoteessa!

— Paljonko sinä tahdot yhdeltä rakkauskerralta?

Parakin emäntä avaa suunsa ensimmäisen kerran.

— Viisisataa piasteria!

Suomen rahassa 13 markkaa.

— Valetta, sanoo vietnamilainen lehtorini tyynesti. — Tytön todellinen hinta on kaksi-, kolmesataa piasteria. Emäntä sanoi sen takia noin, että lähtisimme tiehemme.

Minä kaivan taskustani 500 piasteria ja ojennan ne tyttöä kohti. Hän ei tee elettäkään ottaakseen rahoja. Emäntä ei liikauta pikkusormeaan hänkään. Silmät pieninä viiruina hän sanoo:

— Viisisataa on tytön hinta vietnamilaisille. Sinulle hän maksaa viisituhatta piasteria.

Työnnän käden taskuuni, jolloin emäntä huutaa:

— Viisikymmentätuhatta piasteria sinulle!

Vedän käden tyhjänä takaisin. Nyt tyttö suorastaan vapisee kuin olisi kuumeessa. Hänen päänsä tekee kieltoliikkeitä jatkuvasti.

RIKKAAT KIINALAISET

Pyydän ystävääni lehtoria kertomaan, että tyttö saisi viisisataa piasteriaan pelkästä tästä keskusteluhetkestä. Hän kääntää puheeni, mutta tytön pää jatkaa yhä kieltoliikkeitään.

— Minkä ikäisenä aloitit? pyydän ystävääni kysymään.

— Yksitoistavuotiaana.

Lehtori, joka on ollut tytön asiakkaana, kertoo, että tämän neitsyys oli myyty 11-vuotiaana rikkaalle kauppiaalle: hinta oli ollut viisituhatta piasteria eli 130 markkaa. Tällainen neitsyyden etukäteen myyminen on Saigonissa yhtä yleistä kuin kalakauppa torilla.

— Millaisia vakituisia asiakkaita sinulla on?

— Vanhoja kiinalaisia. Vanhoja ja rikkaita kauppiaita Cholonista . . .

Tämän sanottuaan tyttö livahtaa notkeasti kuin kärppä ovelle ja ulos. Tarjoan lupaamiani 500 piasteria emännälle, mutta hän pudistaa päätään.

— Tyttörukka, sanon ulkona lehtorille.

Hän nauraa häpeämättömästi.

— Ympärilläsi on heitä tuhansia. Vika on sinussa, olet ulkomaalainen.

Totta: en ole missään Saigonin syrjässä, vaan keskellä laajaa parakkialuetta, joka ei tunnu loppuvan koskaan. Talo toisensa jälkeen, katu tai kuja toisensa jälkeen, yhtä sokkeloa, kaikki laillisesti toimivia ilotaloja. Mutta minä saan olla rauhassa, yksikään ei tule nykimään hihastani.

— Huomaatko mitään? sanoo lehtori, jonka pirullinen huumori alkaa ärsyttää minua.

— Tyttöjä joka talon edessä, sanon. — Samanlaisia lapsia kuin tuo äskeinen, vähän vanhempiakin.

— Täällä ei kukaan tule sanomaan kuten loistohotellin edessä »give me money» . . .

Se on totta! Jos Hampurin, Barcelonan, Pariisin, Tokion ja Las Vegasin ilolintuset pitävät etuna sitä, että asiakas on vierasmaalainen, on sama asia täällä yksinomaan vika, pahe.

— Mennään pois, sanon. — Mitä iloa on tulla epäillyksi jenkiksi, jos ei kukaan sano edes give me money?

— Näytän sinulle Etelä-Vietnamin parlamenttitalon, sanoo lehtori ja nauraa taas.

PARLAMENTIN VARJOSSA

Parlamenttitalo siellä todella on keskellä Saigonia. Mutta sata metriä siitä — ja samanlaisia kortteleita kuin ne, joista olin paennut.

— Satayhdeksänkymmentä ilotaloa, sanoo lehtori. — Miltei jokaisen ovelta näkee Parlamenttitalon . . .

Lehtori auttaa keskustelun alkuun erään ilotalon emännän kanssa. Nainen tupakoi lakkaamatta, paiskautuu vuoteelle kuin jättiläiskissa. Kaasulamppu valaisee huonetta ja saa hänen metallinvalkeiksi värjätyt kyntensä loistamaan omituisina.

— Paljonko te saatte prosentteja tyttöä kohti?

Hän nauraa eikä sano sanaakaan, tupakoi vain.

Lehtori selittää, etten ole jenkki, vaan Euroopasta, olen utelias, pidän Saigonista.

— Eurooppa, mikä se on?

Kaivan esiin ne iänikuiset viisisataa piasteria ja ojennan ne emännälle. Hän vilkaisee lehtoria, ojentaa kätensä laiskasti ja vastahakoisesti ja laskee setelit vuodepeitteelle.

— Minun provisioni on sama kuin kaikkien muidenkin ilotalojen emäntien: kaikki tytöt sen tietävät.

— Paljonko?

— Kolmekymmentäviisi sadalta. Lopusta tyttö maksaa viisitoista sadalta asiakkaiden hankkijalle, kymmenen sadalta isännälleen ja viisi piasteria lapselle, joka taluttaa asiakkaan tänne perille.

— Taluttaa?

Lehtori selittää välillä, että asiakkaiden hankkijat saattavat työskennellä esimerkiksi Parlamentin edessä; heillä on lapsi mukanaan siltä varalta, etteivät he itse ehdi taluttaa asiakasta tytön luo.

— Etkö ymmärrä? Lapsi varmistaa sen, ettei saalis kesken kaiken tule toisiin ajatuksiin . . .

Haluan tietää, mikä ero on emännällä ja asiakkaiden hankkijalla.

— Minä annan tytölle vaatteet, asunnon ja myös ruoan. Mutta minä en liiku täältä mihinkään — ja asiakkaat ovat muualla. Hankkijan täytyy toimia siellä, missä on asiakkaita.

— Miksi ette ota vastaan amerikkalaisia?

— Miksi ottaisimme? Syömme vietnamilaista riisiä, siis otamme myös vietnamilaisia asiakkaita.

— Mistä amerikkalaiset saavat tyttönsä?

— Amerikkalaisten baareista.

Tämän sanottuaan ilotalon emäntä köllähtää selin minuun ja sytyttää uuden savukkeen, eikä enää käänny sen jälkeen.

Ei edes silloin, kun oviverhot heilahtavat ja pieni pojantaapero taluttaa sisään sotilaspukuisen, jo iäkkään vietnamilaisen upseerin.

Saigonin kahden suuren porttolakaupunginosan Le Lain ja Bien Hoan ilotyttötyyppejä. Enimmäkseen he odottavat valmiina jättiläismäisillä vuoteillaan lojuen rikshapoikien tuomia asiakkaita, mutta silloin tällöin joku tytöistä laskeutuu alas kadulle firmansa mainoskyltiksi.

Sivullinen eurooppalainen luulisi siinä pojanpojan ja isoisän pasteeraavan sunnuntaikävelyllä . . . Kaikki ovat vaiti, emäntä ja upseeri ja poika ja ystävänikin, joten vierailuaika minun kohdaltani oli syytä lopettaa.

SELKEÄÄ MAINOSTA

Parlamenttikorttelin bordellikaduilla ei ollut jenkkejä, mutta sitä runsaammin suurten bulevardien baareissa. Eikä niitä tarvinnut etsiskellä, mainoskilvet opastivat liian selvästi.

Noiden kilpien teksti oli maailman suorinta ja tepsivintä mainosta — ja kilpi kilveltä samanlaista:

Nice girl — very young girl, girl number one, foki foki, exiting movie.

— Mitä siansaksaa tuo on? kysyin lehtorilta.

— Yleisimmät sanat tyttökaupoissa, hän nauroi. — Niinpä baarien omistajat ovat panneet nuo yleisimmät fraasit kilpiinsä, olivatpa ne sitten oikein tai väärin.

Satoja ja taas satoja baareja, täynnä ikään kuin kookkaita, lihakkaita lapsia. Asfaltti hehkuu kuumana, baarien mainoskilvet heittävät neonin voimalla murteellisia sanojaan ilmaan. Baarien nimetkin on kirjoitettu hassusti:

Eldo rado . . . Mia mi . . . Tahiti . . . Califor nia . . . Diam ond.

On se hetki, jolloin Saigonin 1.429 prostituutiobaarin 30.000 ilotyttöä aloittavat jokailtaisen kaupustelunsa. Omituisen hymyilevän, lapsellisen, siron, pornografisen kaupustelunsa, jossa ostetaan rahalla humaania, elävää ihmiskehoa ja saadaan vastineeksi totunnainen, viileä yhdyntähetki.

Katsonpa, mitä tapahtuu.

Sotilaalla on lomaa viidakosta, lyhyt ja nopeasti ohikiitävä hetki. Hänellä on edessään Saigon ja mielessä pocket booksien, kuvalehtien ja cineramafilmien Sayonara, Madame Butterfly, Suzie Wong. Tällaisen hän haluaisi löytää Saigonista — mutta miten? Baareissa heitä istuu tuhansittain, Sayonaroja, Suzie Wongeja . . .

Sankariparka!

Hän uskoo lujasti filmien ja television pohjalta, että tuo suloinen baarityttö, joka haluaa olla alati hänen seurassaan, rakastuu häneen, elää lyhyen Suzie Wong-romanssin vain hänelle itämaisen kukan eroottista tuoksua hehkuen; että tytölle on kunnia saada amerikkalainen rakastaja.

Suloinen baarityttö painautuu häneen, hyväilee, on kissanpeh-

KÄÄNNÄ

meä, kuiskuttaa korvaan, tilaa viskiä, poimii piastereita nokkelin sormin — samoin kapein, pehmein sormin, jotka niin hajamielisesti hyväilevät välillä miehen reittä. Muutaman tunnin kuluttua sankari ehdottaa pientä lepohetkeä leveässä vuoteessa . . .

Skandaali ja erehdys! Suloinen Suzie Wongin kaksoisolento kuiskaa, että hän on liian pieni ja hento, jenkki liian iso ja raju, mahdotonta. Ja tämähän on rakkautta, my boy, tilaa lisää viskiä, oh, kuinka käteni eksyikään, miten sinä olet iso, my darling . . .

Yksi kymmenestä jenkistä maksaa, nousee ja lähtee elokuviin, yhdeksän jää. Ehkä ajan mittaan . . .?

Kolmantena ja viimeisenä lomailtana hänen dollarinsa ovat lopussa, hermonsa viulunkielinä ja mikä pahinta: loma viidakosta myös lopussa. Mutta tyttö, nyt hän alkaa murtua! He voivat toki tavata ulkopuolella, sopia siellä asiasta! Ensin kuitenkin viski molemmille . . .

Diam ondin tai Mia min ulkopuolella sankari näkee suloisen kukkansa nostavan sirot sulonsa Lambrettan tai jonkin muun scooterin — niitä Saigon on tulvillaan — takaistuimelle. Hallo, darling, meidänhän piti . . . Yes, my darling, mutta tässä on minun veljeni, minun aviomieheni, minun isäni, minun sutenöörini — kaikki he todella myyvät baarityttöä, mutta vain vietnamilaisille — ja hän tahtoo minun ja rikkaan kauppiaan, bye, bye . . .

Joku nauraa ja selittää sankarille, että Lambretta ajaa vain sivukujalle ja tyttö palaa sivuovesta ansiopaikalleen. Sankari on rahaton, juovuksissa, eroottisesti halkeamaisillaan kuin riisiviinatynnyri, loma lopussa — hän tunkee takaisin baariin ja aloittaa melskeen. Hän saa riehua rauhassa: laskun maksavat amerikkalaiset sotilasviranomaiset . . .

— Eivätkö he protestoi? kysyn eräältä ranskaa puhuvalta baariemännältä. Hän on vietnamitar, noin 35-vuotias, eurooppalaisittain pukeutunut, sormessa iso briljantti, polttaa ohuita sikareita ja katsoo enemmän tikareilla kuin silmillä.

— Selvä se, monsieur. He protestoivat, mutta mitäpä se auttaisi. Minne he palaisivat muualle kuin tänne? Ilotalot eivät heitä ota, eivät yksityiset tytöt — jäljelle jäävät nämä baarit.

— Eivätkö tytöt lähde muka koskaan asiakkaiden mukaan?

— Amerikkalaisten?

— Amerikkalaisten.

— Hyvin harvoin. Ainoastaan silloin, jos heillä ei ole suojelijaa ja he todella pitävät jostakin jenkistä. Ja kuinka he yleensä jaksaisivat vielä tehdä rakkautta! Kymmenen tuntia täällä baarissa käy työstä.

— Paljonko he saavat laskun summasta?

— Viisikymmentä sadalta.

— Ansaitsevatko he hyvin?

— Uh, muutamat ajavat Mercedeksellä. Kuukaudessa neljäkymmentätuhatta piasteria, keskimäärin. Virkamies saa kuusituhatta, yliopiston professori viisitoistatuhatta, lääkäri saman kuin tytöt.

KUUSI VUODETTA YHDESSÄ

Taisin tulla murheelliseksi viidakkosankareiden puolesta, sillä lehtori vei minut ulos kadulle, nauroi taas kuin Nicolo Macchiavelli ja sanoi:

— Jäähän heille Le Lain jenkkitalot ja pikkuhotellit.

— Jenkkitalot?

Taas tuo inhottava nauru.

— Kujien ilotalojen ja näiden baarien väliin jää muuan ryhmä, joka hyväksyy sentään dollarinkuvat. Kujat kieltäytyvät niistä tyhmyyttään, nämä baarit saavat ne oveluudellaan — mutta Le Lain bordellikaupunginosa tarjoaa vastineeksi rakkautta.

Suurilta bulevardeilta keskusrautatieaseman luokse ja korttelikaupalla monikerroksisia ilotaloja.

— Näihin tuovat ciclo-pousset eli polkupyörärikshat jenkkejä ja muita ulkomaalaisia.

Kolmas kerros vanhassa, ranskalaiseen tyyliin rakennetussa, jo rapistuneessa talossa. Eteishalli ja monia kymmeniä vastaanottohuoneita — erääseen niistä menemme.

Kuusi suurta ja leveää vuodetta, pitkin seiniä perätysten kuin jonossa. Jokaisen vierellä on valmiina kankainen sermi, jolla vuode voidaan ympäröidä.

Enkä ainoastaan suljetuista verhoista ymmärrä, että kakkosvuoteella hehkuu rakkaus . . .

Muilla viidellä, vapaalla vuoteella lojuu kullakin sen asukas — eivätkä he ole enää niin nuoria kuin kujilla ja baareissa. Kaikki on meikattu ja kammattu kuten idän prostituoidut yleensä: huonosti. He näyttävät kiinalaisilta nukeilta, joita saa sekundamyymälöistä muutamalla kolikolla.

Ovi vastaanottoaulaan on koko ajan avoinna, vaikka kakkosvuoteen ympärillä teltta heiluu kuin tuulessa. Miehiä, naisia ja lapsia vaeltaa edestakaisin, vilkaisten sinne ja tänne. Vuoteilla lojuvat naiset katselevat minua ja lehtoria sanomatta sanaakaan. Teltasta kuuluu kansainvälisesti ymmärrettävää puhinaa ja tuhinaa, sitten heiluntа lakkaa.

Saigonin suurten hotellien edustoilla esiintyy korkeanluokan prostituutiota. Tässä jenkkikersantti yrittää saada aikaan pientä rattohetkeä. Yksinomaan Saigonissa, Bien Hoassa ja Gia Dinhissä toimii 14.000 julkista ilotaloa ja niissä työskentelee 200.000 prostituoitua.

— Mitä sinä naurat? sanon lehtorille, joka hakkaa polviaan.
— Katso itse! hän ähkii.
Teltan eräs sivu on avautunut. Sieltä astuu esiin punakasvoinen korpraali, nivoen juuri vyöhönsä vesipulloa. Mutta se ei riitä: hän ottaa lattialta konepistoolin selkäänsä, olalleen kenttälaukun ja asettaa kypärän päähänsä. Tämän tehtyään hän ryhdistäytyy ja marssii sanaakaan sanomatta ulos.
Lähinnä istuva, nuori nainen kysyy ranskaksi olenko amerikkalainen. Istahdan hänen vuoteensa kulmalle ja vakuutan, etten ole.
— Pahimpia ovat neekerisotilaat, hän sanoo. — He sopivat hinnasta yhdeksi yöksi, mutta eivät nuku lainkaan, vaan haluaisivat nousta vesipuhvelin satulaan viisi, kuusi kertaa. Jos kieltäytyy siitä, he vaativat rahansa takaisin.
— Taidat muistaa hyvällä entisiä vallanpitäjiä, ranskalaisia?
— Minä teen tätä ammattia jo neljättätoista vuotta, hän sanoo ylpeästi, — ja ranskalaiset olivat parhaita. Nämä talot olivat silloin poliisin valvonnassa, hallitus määräsi kiinteät hinnat ja kaiken piti olla järjestyksessä. Nyt . . .
— Nyt?
— Nyt tänne tulevat amerikkalaiset, joita baaritytöt ovat pettuttaneet, ja he purkavat kaunansa meihin.
— Entä seuraukset tästä . . . ammatista?
— Olen saanut kolme lasta: yhden ranskalaisen, yhden algerialaisen, yhden neekerin. Algerialainen on kuollut, ranskalainen ja neekeri ovat nunnien hoidettavina.
— Puhut hyvin ranskaa, etkö löytäisi muuta työtä?
— Täällä ansaitsee parhaiten. Me muodostamme yhdessä yhtiön.
— Yhtiön?
— Maksamme prosentin vain rikshapojille, jotka tuovat asiakkaita. Kun saamme yhdessä tarpeeksi rahaa, perustamme jenkkibaarin suurille bulevardeille.
Tämän timantinkovan logiikan edessä en keksi sanomista, mutta hän keksii.
— Monsieur, ettekö tahtoisi ratsastaa hieman vesipuhvelilla?
— Ratsastaa, missä?
— Riisivainio leviää allanne, monsieur.
Kun hän alkaa näpelöidä kangassermiään vetääkseen sen tulevan taistelukentän suojaksi, etsin viisisataa piasteria, työnnän ne hänen käteensä ja kahlaan kiireesti tieheni tältä yleiseltä riisivainiolta.
Minun lie turha mainita, ettei ystäväni lehtori seurannut minua. Käytännön miehenä hän jäi riisivainiolle, koska olin maksanut vesipuhvelin. Viiden minuutin kuluttua hän ilmestyi kadulle naama punaisena kuin idän aamuyön kuu ja naureskeli häpeämättömästi.

NEITSYYS MYYTÄVÄNÄ

Kun jätän Le Lain korttelin, on pirullinen lehtorini sopinut vierailusta erään porvarisluokan saigonilaisrouvan kotiin. Nousemme ciclo-poussetin kyytiin ja ajamme keskikaupungille.
Talo on omalla tontilla, pitkänomainen bungalow. Eteisaula vaikuttaa valokuvausstudion odotushuoneelta. Muovilla peitetty sohva-nojatuoli-rykelmä, pöydällä vahakukkia ja sarjakuvalehtiä. Yhdessä nurkassa televisio, toisessa hiljaa suriseva jääkaappi, seinillä Playboysta leikattuja valokuvia, kaikissa alastomia ja hyvinsyöneitä Hugo Heffnerin tipusia.
Meidät vastaanottaa tytär: pieni ja siro kuin nukke, pikkuvanha ilme silmissä. Olisiko viisitoista—kuusitoista? Hän katsoo minua tutkivasti silmiin, tarkastelee sitten koko vartaloni ja hymyilee kujeellisesti, kadoten pian.
Nyt on äidin vuoro. Elegantti, hieman lihavahko, noin 40-vuotias nainen, pukeutuneena tummaan silkkiseen kaapuun, joka on kireä poven ja takamusten kohdalta. Ja idän solakoiden tyttärien jälkeen näen, että emännälläni on todella oikea julkea pariisilaistyyppinen takamus, pehmeä ja kireä yhtaikaa, joka vavahtelee joka askeleella. Hän hymyilee ja puhuu täydellisesti ranskaa.
Hän lörpöttelee joutavia, minä vastaan yhtä joutavasti, lehtori hymyilee. Saan ensin vihreää teetä, sitten coca-colaa ja taas teetä.
— Tyttäreni . . .? sanoo tämä jalkapallotakamuksinen rouva.
— Miellyttävä neito, kiirehdin sanomaan.
— Hän on koskematon, sanoo rouva, — ei hän tiedä vielä mitään teistä, monsieur.
— Minusta?
— Te olette yllätys, monsieur. Ystävänne ei kertonut, että olette ulkomaalainen . . . mutta olkaa huoletta, yritän taivuttaa tyttäreni.
Hiljaisuus, minun puoleltani tyrmistynyt, rouvan ja lehtorin taholta odottava. Sitten alan ymmärtää. Vanhemmat myyvät tyttärensä neitsyyden . . .
— Käytännön . . . tuota, muodollisuudet? sanon takeltaen.
Rouva hymyilee suloisesti.
— En tiedä . . . kuinka minä osaisin arvioida. Sanokaa te.
— Odotan, rouva.

• sivu 62, olkaa hyvä!

Saigonin kansanomaisen Than Phai Tu-kaupunginosan prostituoituja, kaikki melkein lapsia. He eivät vastaanota ulkomaalaisia asiakkaita, ainoastaan vietnamilaisia. Näiden tyttöjen hinnat ovat sadan piasterin vaiheilla, suomen rahassa 2—3 markan välillä.

Uusi Lady Godiva

Herna on kaunis roomalainen valokuvamalli, joka on saavuttanut kuvaajien suosiota etenkin muodin uusimpien luomusten esittäjänä. Nyt on onni potkaissut Hernaa: hänet on valittu yli tuhannesta ehdokkaasta Lady Godivaa esittävän filmin päätähdeksi. Kuten muistanette, Lady Godiva on säilynyt historiassa naisena, joka pelkkiin hiuksiinsa kietoutuneena ratsasti hevosellaan Lontoon halki.

Harkittua suhdetoimintaa, joka myy

Tämän tarinamme kirjoittaja on äskettäin eläkkeelle siirtynyt kauppaneuvos - vanha kettu timantinkovasta liikemaailmasta. Hän tietää mitä puhuu, sillä hän on menestyksellisten liikemiesvuosiensa aikana ansainnut miljoonia. Ja aina on juonessa ollut mukana seksiä. Tässä tarinassa kerrotaan myös, miten vanha kettukin meni vipuun. Mutta voi veljet, miten miellyttävään sellaiseen.

Suomalainen kauppamies kavahtaa seksiä. Kyllä meillä on kuultu siitä, että seksi on tärkeä markkinoinnin väline, mutta harvat mainosmiehet tohtivat sitä käyttää. Mainosmiesten puolustukseksi on sanottava, että vielä harvempi on se mainostajien joukko, joka sallii esimerkiksi ilmoittelussaan seksin — huolimatta siitä, että monen mainostettavan tuotteen yhteyteen se sopisi kuin nyrkki silmään.

Vaikka varsinaisessa mainonnassa ei seksi ole vielä saavuttanut sitä asemaa, minkä se ehdottomasti ansaitsisi, on suomalaisessa kaupankäynnissä paljon erilaisia lieveilmiöitä, jotka voidaan kaikki pelkistää yhteen sanaan: seksi!

Olen ollut eläkevaarin päivillä timantinkovasta liike-elämästä jo vuoden päivät, ja näin takakäteen ajatellen tuo seksi saa yhä suuremman arvon mielessäni. — Ehkä siitä syystä, että eläkkeelle siirtyminen poisti suurimman osan jokapäiväisestä seksiannoksestani. Omaan menestymiseeni seksi kaikkine lieveilmiöineen vaikutti erittäin ratkaisevasti. Sanotaan nyt sekin, että kauppaneuvoksen titteli rapsahti niskoilleni lähes 15 vuotta sitten! Lukija varmasti antaa anteeksi sen pienen haikeuden, joka tätä kirjoitelmaani sävyttää — se johtuu vain siitä, että monet tässäkin jutussa kerrottavat tapahtumat ovat auttamattomasti takanapäin.

PUHELINTYTÖT

Puhelinseksi on kaupallisen seksin yleisin ilmenemismuoto. Älkää nyt odottako mitään shampanjanmakuista tarinaa kevytkenkäisistä johtajien viihdyttäjistä. Ei tässä ole kysymys mistään muusta, kuin aivan tavallisesta puhelinvaihteen hoitajasta — sentraalisantrasta.

Omassa yhtiössäni oli keskusneiti aina miellyttävän näköinen, hän pukeutui nuorekkaasti — ikänsä edellyttämällä tavalla — ja hänellä oli ihana suorastaan "viettelevä" ääni. Tämä oli minun henkilökohtainen vaatimukseni, jota henkilökunnan päällikkö noudatti, joskus jopa vastoin vakaumustaankin valitessaan uutta puhelinkeskusta.

Yhtiöni asiakkaat olivat miltei poikkeuksetta miehiä, ja pistäytyessään talossa heitä oli ensimmäisenä vastassa hemaiseva typykkä (keskuksemme huolena oli myös neuvonta). Vieraan odotusaika meni mukavasti pikkuflirttailussa, ja kyllähän te tiedätte, miten älykäs tyttö suhtautuu asiakkaina oleviin miehiin.

Täytyy tunnustaa, että 40 vuoden aikana palveluksessani olleet keskusneidit osasivat taidon "ihastua" jokaiseen asiakkaaseen. Erittäin vekkulisti he myös toivat tämän julki — tiedättehän, että katse riittää. Tullessaan puheilleni oli suurin osa asiakkaistani erittäin hyväntuulisia — vaikka asiat olivat joskus ikäviäkin — olivathan he hurmanneet ihastuttavan neidon heti kättelyssä!

Ja mitä kaikkea hempeä-ääninen tyttö saakaan aikaan puhelimessa. Pari herttaista sanaa kiireiselle soittajalle ja muutama hetki hermostuneelle odottajalle. Se riittää. Pitkän liikemiesurani aikana olen joutunut ottamaan vastaan hirmuisen vähän kiivaita puhelinsoittoja. Tehokas seksimuuri on lepyttänyt tuohtuneimmankin soittajan — yleensä. Tätä järjestelmääni tehosti vielä sihteerini, jonka kautta suurin osa puheluista tuli. Hän oli mestari . . .

"MILJOONAN DOLLARIN SIHTEERI"

Tässä vaiheessa ei kenellekään lukijoista varmasti enää liene epäselvänä suhteeni seksiin. Ja olisittepa nähneet sihteerini. Niitä on ollut lukematon joukko — toinen toistaan hemaisevampia. Sanon suoraan, että älykkäällä ja mehukkaalla tavalla seksikäs sihteeri on "miljoonan dollarin" arvoinen. Sillä onhan totuuden nimessä sanottava, että pääjohtajan mielenlaatu ja vireys myös vaikuttavat jollain tavalla yhtiön menestykseen!

Käytin näitä sihteereitäni harkitusti liikemiestaktillisissa tilanteissa. Moniin ennakolta kireiksi arvioituihin neuvotteluihin otin sihteerini mukaan. Näissä

KÄÄNNÄ

palavereissa pohdittiin salaisia asioita, joissa kummallakin osapuolella oli oma, lihava lehmänsä ojassa. On aivan luonnollista, että liikesalaisuuksiin nähden sihteerini olivat ehdottoman luotettavia.

Herttaisella tavalla hymyilevä, kuunteleva ja joskus muutaman sanan — hrrrrrhhhhaahh-äänellään — sanova neito sulatti monasti asialle kylmenneet liikekumppanini. Samalla monesta kireästä neuvottelusta kehkeytyi mitä miellyttävin tilaisuus. Miellyttävä ja minulle tuottoisa!

LIIKEMATKAT

Näin jälkikäteen ajatellessa vasta todella huomaa, miten monet "liikematkat" ovat todellisuudessa vain tarvetta päästä pois omasta yksitoikkoisesta työympäristöstä. Ne ovat rentoutumisretkiä alkuperäiseltä tarkoitukseltaan. Mutta taitava kauppamies tekee asiakkaansa huvimatkasta erittäin helposti itselleen tuottoisan liikematkan — matkustamatta metriäkään.

Paljonhan noita liikevekkuleita eri puolilta Suomea ja Eurooppaa ennätti vuosien mittaan täällä Helsingissä käydä. Yhtiöni tuotesektori on laaja, ja asiakkaat olivat monenkirjavia.

Tavallisen kaavan mukainen asiakkaani Helsinkiin suuntautuva liikematka sujui yleensä tähän tapaan:

— Liikemies soitti ja pyysi minua järjestämään itselleen hotellin Helsingistä määräajaksi.

— Samalla sovittiin liikeneuvottelusta.

— Vieraan saapuessa pyrin aina itse henkilökohtaisesti menemään häntä vastaan autonkuljettajani kanssa.

— Iltakoneet olivat yleensä näiden vieraiden saapumisvälineitä, joten ensimmäinen ohjelmanumero oli sauna jossakin loistoluokan hotellisaunassa.

— Sitten illalliselle, ja tässä vaiheessa saapuivat yleensä varaamani neidot paikalle. (Vihjaisin yleensä vierailleni, että ennen lämmintä ruokaa tarjoillaan hiukan silmäniloa.)

— Vuosien tuntemukseni perusteella olin melko erehtymätön arvioidessani kulloisenkin liiketuttavani makua naisten suhteen.

— Yleensä ei sen kummempia jatkoja järjestetty, mutta kumppanit olivat erittäin korrektilla tavalla käteviä sopimaan pikku jälkidrinkeistä, jotka nautittaisiin hotellihuoneessa.

— Tämän jälkeen on tarpeetonta kertoa jatkosta muuta kuin, että seuraavan aamun liikepalaveriin saapui säteilevän raukea tirehtööri, ja hyvän huomenen toivotusta säesti molemminpuolisesta ymmärtämyksestä kertova silmänisku.

— Sopimusten tekeminen oli sitten yleensä vain sanelu- ja allekirjoituskysymys. No, hinnoistahan aina vähän taitettiin peistä, jotta lounas tuntuisi paremmin ansaitulta.

— Sovittuna aikana tuli sitten mainospäällikköni hakemaan hyväksymistä kahteen kuittiin. Näillä maksettiin "kuvauspalkkiot" kahdelle tyttärelle, joiden merkitys äskeisen kampanjan onnistumisessa oli erittäin ratkaiseva. Nuo kuittien summat olivat joskus sellaisia, että tavallinen kontoristi ei näe niitä koskaan tililistassaan.

— Hyviä "valokuvamalleja" on harvassa, ja ammattitaito maksaa! Ja maksakoon vaan, jos minusta riippuu.

MENEE VIISASKIN VIPUUN

Olen tässä nyt kertoillut kaikenlaisista omista toimenpiteistäni, jotka liittyvät myyvään seksiin. Mutta kyllä nuo minun liikekumppaninikin osaavat. Erinomaisena esimerkkinä tästä on se tapausten ja tilanteiden vyyhti, joka ratkaisi yhtiöni kuljetuskalustolliset järjestelyt.

Sain kerran aamupostini joukossa erään autoliikkeen lähettämän kirjeen, jossa yksinkertaisen kohteliaasti tiedusteltiin, voisinko lähteä heidän vieraanaan käymään erääseen Euroopan kaupunkiin. (En sano mihin kaupunkiin, sillä se paljastaisi asiantuntevalle lukijalle kyseisen autoliikkeen.) Matka kestäisi neljä päivää.

Tarjoushan oli mukava, ja vaikka haistoinkin tuossa kutsussa selvästi kaikenlaisia "konnuuksia", otin kutsun vastaan. Lähtöpäivänä menin Seutulan kentälle, jossa tyylikäs nuorimies heti otti minut huostaansa. Liput lyötiin käteen ja tulli- sekä passimuodollisuudet hoidettiin käden käänteessä. Isäntäni ei lähtenyt matkalle mukaan, vaan perillä sanottiin olevan miesten valmiina. Ja niin totta vie olikin . . .

Koneen laskeuduttua haki mukavantuntuinen herrasmies minut suoraan koneen portailta, ja passitarkastus kesti sekunnin. Tämän jälkeen minut ohjattiin hotelliin. Ja nyt olin suoraan sanoen hämmästynyt! Käyttööni oli varattu loistokaksio, ja molemmissa huoneissa oli vuode . . .

Silmääkään räpäyttämättä, ikäänkuin minä olisin joka paikassa tottunut tällaiseen vieraanvaraisuuteen, vastaanottajani selvitti minulle tilanteen:

Tässä olisi minun asuntoni, auto, jolla äsken tulimme lentokentältä on käytössäni, ja tässä on autonkuljettajani . . . joka asuu tuossa viereisessä huoneessa. Silmäni olivat revetä nähdessäni uhkean nuoren naisen, joka herttaisesti ja iloisesti hymyillen astui huoneeseen toivottaen minulle kaikkea mahdollista hyvää jne.

Tämän jälkeen vastaanottajani ojensi minulle korttinsa, josta ilmeni, että hän oli kyseisen autotehtaan suhdetoimintapäällikkö. Tervetuliaisillallinen olisi parin tunnin päästä. Autonkuljettajani kyllä tietäisi paikan . . .

Totesin samalla hetkellä olevani vaivainen pikkuamatööri puhuttaessa seksikkäästä ja miellyttävästä suhdetoiminnasta. Ohjelma oli neljän päivän aikana täysin minun määrättävissäni ja huomaamatta tuotiin minulle myös "suomalaisten isäntieni unohtama" kasa paikallista seteliraha (n. 2.000 markkaa Suomen rahassa) mahdollisia "pikkukuluja" varten. En kerro matkasta enää muuta kuin sen, että ystävystyin "autonkuljettajani" kanssa välittömästi. Huh, pojat ja se vanha mies . . .

Kauniiksi lopuksi kerrottakoon vielä, että yhtiöni autokanta muuttui tuon matkan jälkeen niin, että runsaan vuoden kuluttua tästä ensimmäisestä vierailustani olivat kaikki yhtiön autot samaa merkkiä. — Niitä on muuten tällä hetkellä hiukan yli 50 kappaletta.

Meni vanha viisaskin vipuun, mutta voi veljet, miten miellyttävästi . . .

PENTTI VARIS

suhdetoiminta myy

Valkoisen metsästäjän tunnustuksia

Mikäli olette kyllästynyt sivilisoidun maailmamme arkiharmauteen, olette taitava aseenkäyttäjä ja luonteeltanne seikkailija, kerron teille miten voitte vaihtaa ammattia, elää vaarallisesti, elää elämää josta ette olisi osannut uneksiakaan. Jos lisäksi haluatte nähdä ympärillänne maailman viehättävimpiä kaunottaria, jos liikutte yhtä tottuneesti tavallisten dollarimiljoonikkojen kuin kuninkaallisten ja kreivitärten parissa, matkustakaa Nairobiin ja ruvetkaa Suureksi Valkoiseksi Metsästäjäksi.

Kävin vähän aikaa sitten Keniassa valokuvaus-safarilla ja tapasin siellä Valkoisen Metsästäjän, joka ihmeellistä kyllä oli syntynyt Roomassa. Hän oli kyllästynyt Via Venetoon ja Rooman makeaan elämään, joten hän valitsi itselleen uuden ammatin: hänestä tuli Valkoinen Metsästäjä Afrikan viidakoissa. Hänen nimensä on Dino Raffaeli ja tällä hetkellä hän on varmaan Afrikan suosituin Valkoinen Metsästäjä.

Dino ja minä tunsimme ensi hetkestä alkaen sympatiaa toisiamme kohtaan — olemme kai sen verran seikkailijaluonteita molemmat. Ei kestänyt kauan ennenkuin hän kertoi minulle kokemuksistaan, joita kuka tahansa mies kahdehtisi niistä kuultuaan. Mutta antakaamme hänen itse kertoa:

Istuin Nairobin hienon New Stanley-hotellin toimistossa, kun sinne saapui upea kurvikaunotar syvään uurretussa, tiukassa keltaisessa puvussa. Hän istahti tuolille ja minä tietenkin tarkastelin tyttöä tarkoin. Lähemmä 170 senttiä, täysi-ikäinen, olkapäille ulottuvat vaaleat hiukset, vihreät silmät ja sensuelli suu. Miten saattoi tuollainen tyttö haluta safarille? Siihen hän oli liian kaunis, liian intohimoinen, liian hemmoteltu. Safarilla oleminen ei parhaissakaan olosuhteissa muistuta loistohotellissa lekottelua.

Hän ei ollut kuitenkaan aivan tavallinen pimutyyppi, kuten kävi ilmi. Jacqueline Ramsey oli tosin esiin pyrkivä Hollywoodin tähtönen, mutta tarmokas kuin mikä. Hänen agenttinsa ehdotti tytölle, että koska lähiaikoina oli tekeillä uusi Tarzan-elokuva, tämän pitäisi matkustaa Keniaan ja tuoda mukanaan hyviä valokuvia, joissa hänet nähtäisiin ampumassa päälle hyökkäävää leijonaa tai väijymässä leopardia. Ehkäpä hän näitten valokuvien ansiosta onnistuisi saamaan itselleen kaivatun roolin Tarzanin elämän sulostuttajana.

Tällaisia asioita kuvittelevat hollywoodilaiset agentit.

Utelin kauniilta Jacquelinelta varovasti, omasiko hän ehkä muitakin kuin ulkoisia kykyjä elokuvaroolia varten. Ei, hän ei ollut koskaan pitänyt kädessään minkäänlaista asetta. Ei, hän ei ollut koskaan nähnyt villejä eläimiä muuta kuin kerran eläintarhassa. Mutta hän oli niin lujasti päättänyt kiivetä tähteyteen Hollywoodissa, että hän tosiaan lensi Nairobiin suorittamaan tehtäväänsä. Hänellä oli myös mukanaan valokuvaaja, jonka piti ottaa nuo tärkeät valokuvat. Minulta ei vaadittu mitään muuta kuin että veisin heidät villieläinten asuinsijoille ja suojelisin molempia — etenkin kaunotarta! — kaikilta vaaroilta. Rahasta ei ollut puutetta. Tytön isä oli menestyvä pankkiiri Connecticutissa ja suostuvainen uhraamaan kokonaisen omaisuuden auttaakseen tytärtään elokuvauran alkuun.

Nojauduin tuolillani taaksepäin kädet ristissä ja mietin onnistumisen mahdollisuuksia. Ennenvanhaan safarien johdossa oli yksinomaan kokeneita metsästäjiä, jotka saapuivat Keniaan pelkästään jännityksen takia. Seikkailu oli heille kaikki kaikessa ja he olivat valmiit uhraamaan henkensä voidakseen tuoda metsästysretkeltään saaliita, jotka osoittivat heidän olevan kaikkia tavallisia miehiä parempia. He olivat aina omaa luokkaansa. Heillä ei ollut kilpailijoita muualla maailmassa.

Muistan miten 19-vuotiaana nuorukaisena isäni, joka oli innokas suurriistan metsästäjä, otti minut ensi kerran mukaansa safarille. Olin rakastanut metsästämistä siitä asti kun minut oli katsottu kyllin varttuneeksi kantamaan Winchester 22:ta, joten kun nyt sain ensimmäisen kerran käyttää isokaliiberista asetta, olin valtavan jännittynyt.

Tuolla samalla safarillla ammuin ensimmäisen norsuni ja leijonani. Ja kun näin oli tapahtunut, päätin, että vielä palaisin Afrikkaan Valkoisena Metsästäjänä. Suureksi onnettomuudekseni isäni vaati kuitenkin, että päätettyäni yliopistoluvut minun oli ryhdyttävä työskentelemään hänen firmassaan. Pari vuotta kului ja totuttauduin siihen elämään, jota sydämestäni inhosin. Minusta tuli hänen omistamansa sanomalehden reportteri. Viisi vuotta

New Stanley Hotel Nairobissa on kaikkien Valkoisten Metsästäjien päämaja. Sieltä heidät löytävät ne, jotka ovat kyllästyneet sivistyneeseen maailmaan.

Auringonlaskun aikaan, lyhyen hämärän hetkenä, afrikkalaiset kantajat ja palvelijat tanssivat — omaksi ilokseen ja safarilla mukana olevien piristykseksi.

Madridista kotoisin oleva Carla viihtyi ensimmäisellä safarillaan niin erinomaisesti, että hän päätti jäädä vielä toisellekin safarille. Ja tällä hetkellä on jo kolmas menossa; jos aiotte lähteä Afrikkaan, niin . . .

KÄÄNNÄ

Kukapa ei tuntisi Capuccinea — kuuluisaa elokuvatähteä? Tietenkin hän on myös käynyt safarilla Keniassa ja tässä hän parhaillaan valitsee itselleen sopivaa safari-asua.

Mitä arveltte? Eikö tämä safarilta keräilemäni kokoelma ole viehättävä? Olen varma siitä, että kenialainen muoti pian omaksutaan kaikkialla Euroopassa.

myöhemmin hän myi kuitenkin lehden ja olin vapaa tekemään mitä halusin. Riensin suoraa päätä Keniaan, sain Valkoisen Metsästäjän lisenssin ja perustin toimistoni New Stanleyn hotelliin, jossa majailevat kaikki afrikkalaiset suurriistan metsästäjät. Pian tämän jälkeen alkoi elämäni suuri seikkailu.

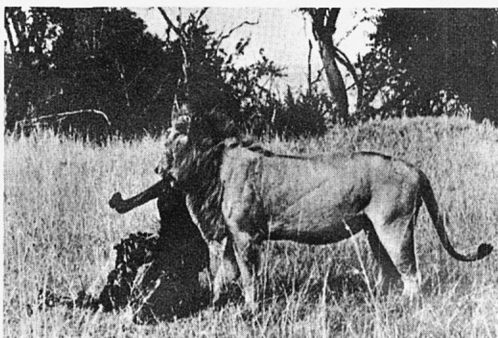
Metsästysseurueeseeni kuului monenlaisia individualisteja, intialaisia maharadjoja, muuan prinssi Thaimaasta, englantilaisia lordeja vaimoineen sekä monia ammattimetsästäjiä Euroopasta ja Yhdysvalloista. Heitä ei miellyttänyt metsästysretkien epämukavuus, joten heitä varten oli retkelle varattava mukaan jos jotakin — parasta skotlantilaista viskiä, ranskalaista shamppanjaa, kaviaaria ja savustettua lohta.

Sitten Hollywoodissa havaittiin, että maailmankartalla oli sellainenkin paikka kuin Kenia. Yhä useampia filmausryhmiä saapui Nairobiin ja pian afrikkalainen maaseutu oli yhtä tuttu kuin hollywoodilainen takapiha. Sen jälkeen kun elokuva »Mogambo» oli valmistunut, mikään ei ollut enää samanlaista kuin aikaisemmin. Miehet, jotka eivät ikinä aikaisemmin olleet pitäneet tuliasetta kädessään, ryntäsivät afrikkalaiseen viidakkoon ja kuvittelivat löytävänsä joka teltasta Ava Gardnerin. Naiset taas kuvittelivat jokaisen Valkoisen Metsästäjän olevan samanlaisen erotomaanin kuin Stewart Granger tai Robert Mitchum.

Nairobi, joka aikaisemmin oli ollut todellisten metsästysurheilijoiden kerääntymispaikka, muuttui leikkikentäksi kaikille niille, joilla oli kylliksi rahaa ostaakseen lentolipun Nairobiin ja voidakseen vuokrata safarille oppaaksi Valkoisen Metsästäjän.

Hämmästyttävintä oli, että heidän mukanaan Itä-Afrikkaan saapui laumoittain kauniita naisia maailman kaikilta kulmilta. Leijonien ja norsujen ampuminen ei heitä kiinnostanut. Heillä oli aivan toisenlaiset aikeet. He yrittivät siepata saaliikseen pahaa aavistamattoman Valkoisen Metsästäjän, muu riista ei heitä kiinnostanut. Jacqueline Ramsey ei siinä suhteessa ollut mikään poikkeus. Kun hän istui siinä toimistossani toinen jalka huolettomasti toisen yli heitettynä, hame niin ylhäällä kuin sopivaisuus suinkin salli, totesin heti, että hän halusi saada kaiken mitä maa päällään kantaa — ja hieman siinä ohessa taivastakin . . .

Leijona saaliinsa kimpussa. Nämä tummaharjaiset leijonat ovat metsästäjien suurimpia suosikkeja — ehkäpä niitä on Afrikassa vähemmän kuin vaaleita . . .

Mitä olisitte tehnyt minun asemassani? Olen vain mies ja siis heikko. Suostuin viemään hänet ja valokuvaajan safarille, jotta he voisivat saada toivomansa valokuvat.

Lähdimme muutamaa päivää myöhemmin. Jacqueline oli hankkinut itselleen niin tiukan safariasun, että hän näytti aivan siihen valetulta. Hänen aurinkokypäränsä koruttomuutta pehmensi lavendelin värinen sifonkiharso. Ajoimme jeepillä leijonien asuma-alueelle ja pystytimme leirin. Mutta jo ensimmäisenä yönä leijonat alkoivat karjua leirimme lähistöllä, ja Jacquelinen nuori valokuvaaja, joka oli kehuskellut sekä urhoollisuudellaan että Hollywoodin kaunotarten valloituksillaan, pelästyi pahan kerran. Hän palasi kiireesti Nairobiin. Annoin hänelle paluumatkan turvaksi kaksi kantajaani ja kerroin Jacquelinelle, että voisin itse ottaa hänelle nuo niin kovin tärkeät valokuvat.

Olimme nyt kahden Afrikan sydämessä ja tiesin entuudestaan, että hankaluuksia oli tulossa. Ne eivät minua kuitenkaan huolestuttaneet. Päinvastoin. Suorastaan odotin niitä.

En ikinä tule unohtamaan tuota ensimmäistä yötä . . .

Telttamme olivat vieri vieressä avoimen maaston keskellä. Aukiolla paloi nuotio, jonka tarkoituksena oli pitää leijonat kaukana leiristämme. Nuotion ympärillä istui rupatellen 20-30 alkuasukasta keihäät mukavasti vieressään. He olivat miehiä, joiden taidoista, valppaudesta ja vaistoista riippui safarini onnistuminen.

Kenian yöt ovat sanoinkuvaamattoman kauniita. Toinen kiintotähti toisensa jälkeen putoaa loistavana jalokivenä alas taivaalta ja tuntuu siltä kuin koko luonto pidättäisi henkeään. Ja samalla hetkellä, jolloin aurinko katoaa taivaanrannalta, muuttuu taivas tummansiniseksi. Avaruus tuntuu ympäröivän ihmistä suunnattoman suurena joka puolelta. Lyhyenä hämärän hetkenä eläimet ottavat ylivallan maan päällä. Saalista etsivät leijonat karjuvat uhkaansa kaikille niille, jotka yrittävät asettaa epäilyksenalaiseksi heidän asemansa »eläinten kuninkaana». Jossakin kauempana hyeena-parvi nauroi karmeaa nauruaan raadon ääressä. Jostakin vieläkin kauempaa kuului vanhan koirasnorsun toitotus sen suojellessa haaremiaan kaikilta pimeydessä piileskeleviltä tunkeilijoilta. Hetken vallitsee yllättävä hiljaisuus, jonka rikkoo vain leopardin lemmen kaihoa täynnä oleva kutsuhuuto naaraalle. . .

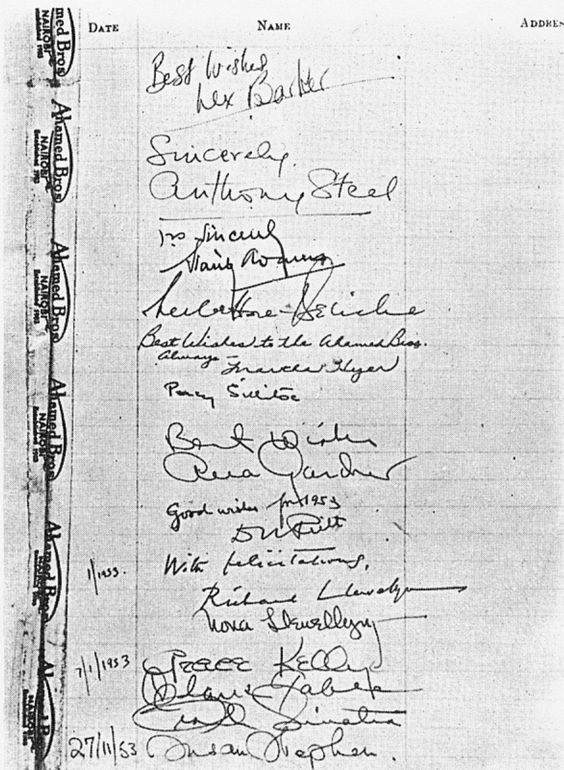
Seisoin hiljaa telttani edustalla ja nautin eteeni levittäytyvästä ihanasta näystä. Äkkiä tunsin hihassani nykäisyn. Se oli Jacqueline. Hänellä oli yllään vain harsonohut lyhyt yöpaita, jonka lävitse hänen kaunis vartalonsa näkyi kuin mitään verhoja ei olisi ollutkaan.

— Dino, hän kuiskasi ja tuli aivan lähelle minua. — Olen peloissani. En olisi voinut koskaan kuvitella, että Afrikassa on tällaista.

Kiedoin käteni hänen ympäril-

Tämä filippiiniläinen tyttö saapui Keniaan ja jokainen luuli hänen pystyvän vain miesten metsästykseen. Mutta hän yllätti kaikki! Hän ampui kaksi norsua, neljä leijonaa ja paljon muuta suurriistaa. Ja siinä ohessa myös rahakkaita miehiä.

Dinon nimikirjoituskirja kertoo lukuisten Hollywoodin tähtien käyneen safarilla hänen johdollaan. Muutamia mainitaksemme: Anthony Steel (Anita Ekbergin entinen aviomies), Ava Gardner, Grace Kelly, Frank Sinatra ja Clark Gable.

KÄÄNNÄ

leen. Jacqueline värisi tuntiessaan kosketukseni.

— Sinulla ei ole mitään syytä olla peloissasi.

— Eläinten lemmenhuudot ... yölintujen kehräävät äänet... tähdet ... Jacqueline puhui hiljaa itsekseen kuin uskomatta kaikkea kokemaansa. Äkkiä hän kääntyi ja katsoi silmiini. — En tiedä mitä tämä on, hän kuiskasi, — mutta tunnen, että jotakin ihmeellistä tapahtuu minussa. En ole koskaan ennen kokenut mitään tällaista...

Nuotion valossa hänen silmiensä vihreys muuttui intohimosta pehmeäksi ja vein hänet telttaani käsivarret yhä hänen ympärilleen kiedottuina. Tiesin kuitenkin aivan tarkoin, mistä nyt oli kysymys. Jacqueline oli joutunut kauas Hollywoodin kiiltokoreudesta ja Afrikan raaka, primitiivinen, villi luonto oli saanut hänet tajuamaan elämän aivan uudella tavalla.

Pienessä teltassani Jacquelinen intohimot saivat yhä villimpiä, estottomampia muotoja. Hän oli yhtä estoton kuin kivikauden luolanainen, Cleopatra Antoniota rakastaessaan tai Sheba hajuvesien kyllästämässä etioopialaisessa palatsissaan. Yhdessä ainoassa yössä hän oli joutunut Afrikan viidakon taikapiiriin ja hänen alkukantaiset intohimonsa olivat murtaneet kaikki sivistyksen pystyttämät suojamuurit.

Seuraavien päivien aikana otin Jacquelinen haluamat valokuvat: hän katseli voittajan ilmein kameraa, toinen jalka maassa lojuvan leijonan pään päällä; hän seisoi rohkeana riistapolulla odottaen sarvikuonon hyökkäystä; hän istui villin norsun syöksyhampaalla. Hänen olisi pitänyt olla onnellista onnellisempi saadessaan nyt nämä tärkeät valokuvat, mutta päivä päivältä hänen kunnianhimonsa väheni. Hän oli lähtenyt tulevaisuudensuunnitelmia täynnä Keniaan, mutta nyt koko tulevaisuus oli hänelle samantekevää.

— Dino, hän sanoi minulle viimeisenä yhteisenä yönämme. — En piittaa enää Hollywoodista pennin vertaa. Se on keinotekoinen ja valheellinen. Vasta nyt olen löytänyt elämän salaisuuden: palaan vielä jonakin päivänä Keniaan...

Palaako Jacqueline, siitä en tiedä mitään — mutta olen varma siitä, ettei hän koskaan unohda ensimmäistä seikkailuaan afrikkalaisella safarilla.

Viime vuonna sain kunnian olla metsästysretken johtajana, kun nuori ja tummatukkainen ranskalainen kreivitär halusi levähtää voimia koettelevista sosiaalisista velvollisuuksistaan Pariisissa. Ennen kuin lähdimme Nairobista halusi kreivitär välttämättä hankkia meille matkaeväiksi ranskalaista shamppanjaa ja vuosikertaviinejä. Onnistuimmekin hankkimaan niitä Nairobista, onhan se ylhäisyyksien metsästysretkien lähtöasema.

Retkemme oli oikea ylellisyysmatka. Ajoimme jeepillä huonoja teitä päämääräämme, asuimme loistoluokan teltoissa, monet kymmenet kantajat ja palvelijat tottelivat kreivittären pienintäkin viitettä.

Afrikkalainen viidakko eli veldt ei ole mikään autostrada, kuten varmaan jo tiedätte. Tiestä tuskin voi puhua, kulkureitti on kuoppainen ja tuon tuostakin on pakko ylittää virtoja, joiden syvyydestä ei ole mitään tietoa. Mutta kumma kyllä kreivitärtä ei huolestuttanut mikään muu kuin se, pilaantuisiko viinipullojen bouquet jeepin tärähtelyjen ja hyppimisten takia. Ajoin jeepiä niin pitkien kiertoteitten kautta säilyttääkseni Chateau-neuf-du-pape-viinipullot katastrofilta, että emme nähneetkään sitä villien norsujen laumaa, jota olimme tavoittamassa. Kaiken muun lisäksi viehättävällä kreivittärellä oli mukanaan lämpömittari, koska hän halusi tietää, montako lämpöastetta oli hänen luxusteltassaan.

Aiheetonta kai kertoa, että palasimme safariltamme ilman ainuttakaan metsästyssaalista. Krapula oli sitäkin kovempi. Samainen kreivitär, rikas kuin mikä, matkustelee jatkuvasti maailman eri kolkilla etsimässä itselleen

Margarita Buenos Airesista on jännittynyt edessä olevan safarin vaaroista. "Pelkään kuollakseni," hän kertoo. "Afrikkalainen safari on minusta jännittävämpää kuin mikään ennen kokemani." Hän näyttää myös olevan sitä mallia, joka viehättää Valkoista Metsästäjää . . . Metsästysmatkan onnellisesta lopusta on siis mitä suurimmat toiveet.

Afrikkalaisella safarilla on aina omat vaaransa, mutta suurimmat vaarat saattavat olla aivan odottamattomalla taholla. Artikkelin kirjoittaja Jane Dollnger on niitä lehtinaisia, jotka saattavat kovapintaisimmankin Valkoisen Metsästäjän odottamattomaan vaaravyöhykkeeseen.

Kääpiökasvuisten Kongossa asuvien pygmien maille tehty safari on monestakin syystä jännittävä. Siellä ovat myös suurimmat norsulaumat.

jännitystä. Viimeisten tietojen mukaan hän on parhaillaan metsästämässä tiikereitä Pakistanissa.

Viime vuonna kävin vilkasta kirjeenvaihtoa teksasilaisen öljypohatan kanssa. Sen seurauksena järjestin metsästysmatkan Ugandassa. Olin häntä vastassa Nairobin lentokentällä — ja tuskin hän oli päässyt tullin ohi, kun hän jo veti minut syrjään ja kysyi, tunsinko sellaisia afrikkalaisia kaunottaria, jotka voisimme ottaa mukaan safarille. Yritin parhaani mukaan säilyttää malttini ja selitin, että olin ammattimetsästäjä enkä sutenööri. Jos hän halusi naisia, hankkikoon ne itse, ilmoitin hänelle jyrkästi.

Kuten voitte arvata, safarimme oli hyvin epämiellyttävä!

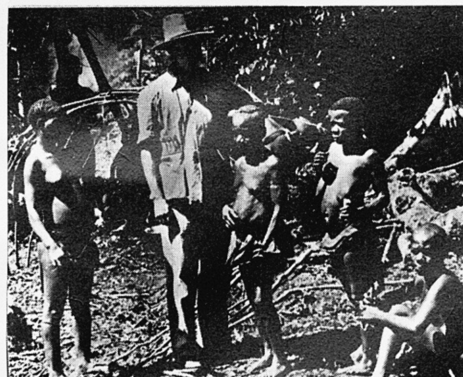
On tosiaan hämmästyttävää, miten erityyppisiä ovat ne ihmiset, jotka saapuvat Keniaan metsästämään.

Muuan nuori brooklyniläinen gangsteri halusi välttämättä ottaa mukaansa konekiväärin; hän näet halusi »kaataa eläimiä joukottain». Nauroin hänen puheilleen mutta hän ei kyennyt tajuamaan, minkä takia laki kielsi konekiväärin käyttämisen metsästyksessä. Hän oli luvannut tyttöystävälleen tuoda uutta turkkia varten kuusi leopardin nahkaa ja hänen yksinkertaisten aivoitustensa mukaan se oli peräti helposti tehty. Sen kun sijoittaa kaikki leopardit yhteen riviin ja niiden odottaessa teloittajaa ampuu konekiväärillä puoli tusinaa leopardia vaivattomasti.

Mutta älkää käsittäkö minua väärin. Eivät suinkaan kaikki ne naiset, jotka olen vienyt afrikkalaiselle safarille, ole olleet enempää kauniita kuin nuoriakaan. Pari kuukautta sitten saapui New Yorkista pulleahko, mutta ylen erottinen puoli vuosisataansa täyttänyt lady. Hän ei halunnut tähtäimeensä villieläintä, vaan miehen. Valitettavasti hän valitsi minut uhrikseen. Hänellä oli kuitenkin lihava pankkitili, joten miten olisin voinut antaa hänelle matkapasseja?

Yö yön jälkeen istuimme nuotiotulen ääressä. Hän kuunteli ja minä kerroin kokemuksistani Valkoisena Metsästäjänä. Kokemusvarastoni loppui kuitenkin ja aloin keksiä uusia seikkailuja omasta mielikuvituksestani. No, mikäpä siinä, Valkoinen Metsästäjä joutuu tilanteeseen jos toiseenkin. Huolestuin vasta sitten, kun hän alkoi rynnätä telttaani etsimään turvaa käsivarsiltani aina kun leijona karjaisi jossakin — ja Afrikan viidakoissa on paljon leijonia.

Minulla oli nuori afrikkalainen aseenkantaja Mwambe, joka oli erinomainen erämies ja osasi matkia kaikkien viidakon eläinten ääniä. Mwambella oli harvinainen huumorintaju. Kun hän havaitsi minun inhoavan tuota lemmenkipeää, ikääntynyttä naista, hän piilottautui tämän teltan taakse ja karjui kuin villein leijona lakkaamatta. Minua Mwamben huumorintajun ilmaus ei huvittanut lainkaan, sillä tiesin, että heti ensi karjaisun jälkeen arvon rouva ryntäisi telttaani ja käsivarsilleni salamavauhtia. Näytöstä olisi ehkä jatkunut loputtomiin, mutta kerran äkkäsin Mwamben puun takana ja lausuin hänelle kaksi tai kolme valittua sanaa swahilin kielellä. Se lopetti leijonan karjumiset telttojemme luona — ja

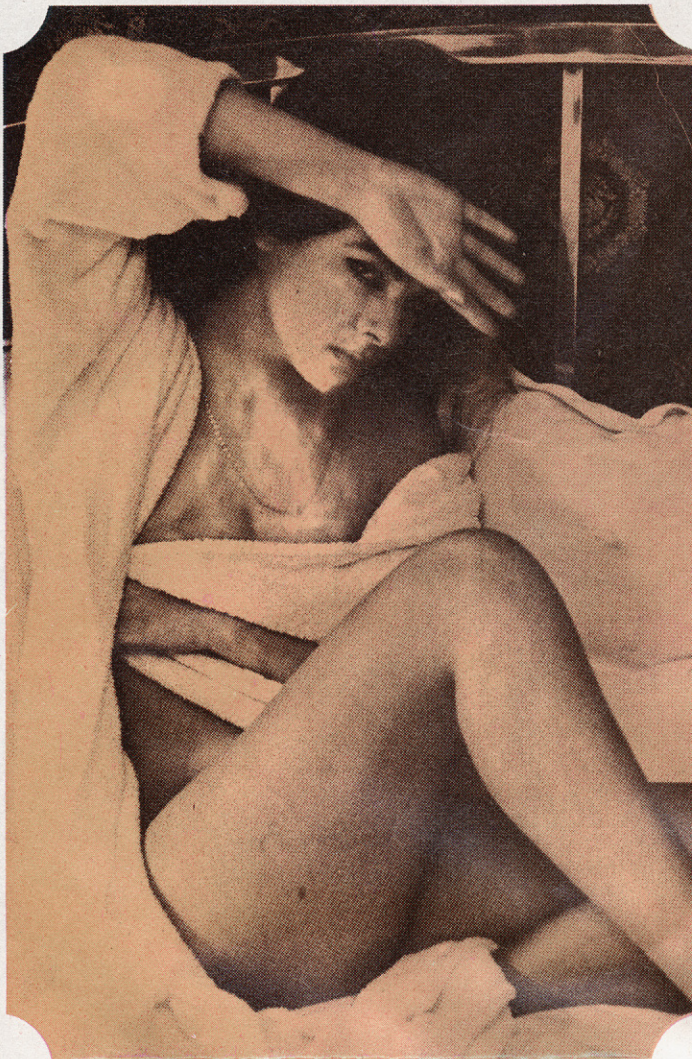

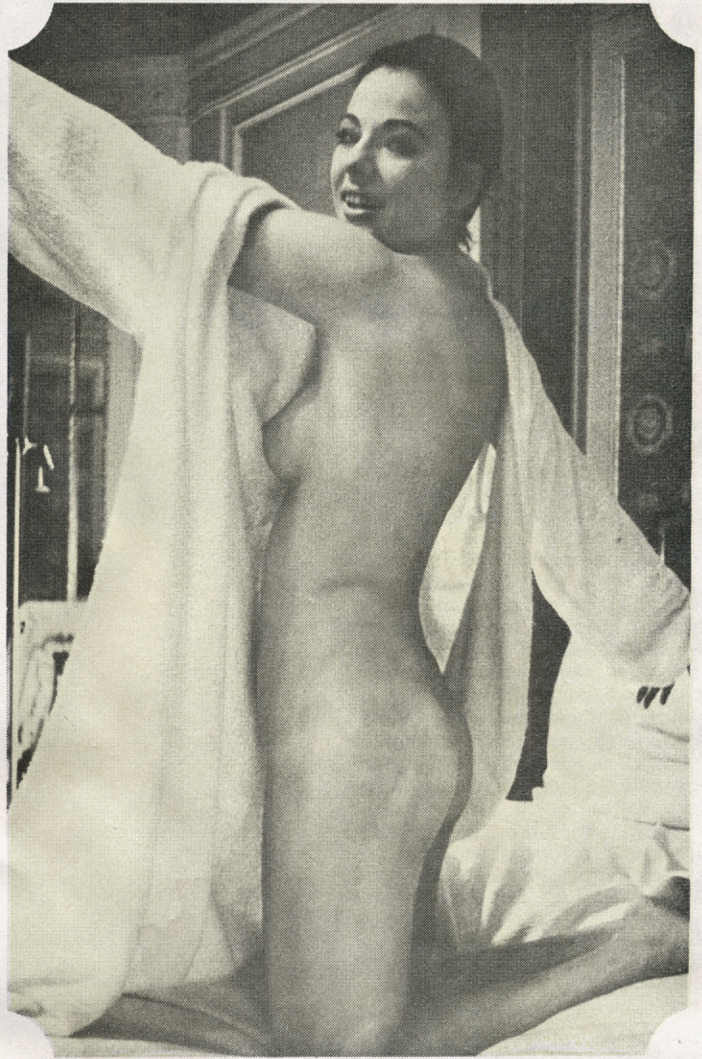
lesken ryntäilyt haluttomien käsivarsieni syleilyyn. . .

Silloin tällöin olen kuitenkin käynyt metsästämässä naisten seurassa, jotka poikkeavat täysin aikaisemmin mainitsemistani. He jopa vetävät vertoja parhaille suurriistan (miehille) metsästäjille.

Sellainen oli Mary McGovern. Hän oli syntyisin irlantilainen, elänyt nuoruutensa Intiassa ja ampunut ensimmäisen bengalilaisen tiikerinsä 15-vuotiaana. Hänen isänsä oli tunnettu urheilija ja Mary oli isänsä mukana lukuisilla metsästysmatkoilla eri puolilla maailmaa. Vielä isänsä kuoleman jälkeenkin Mary jatkoi safarejaan. Hänellä oli aina mukanaan suuri kokoelma aseita, mm. Winchester H & H. 300 sekä Westley Richards 476, jotka ovat niin tehokkaita, että niillä voi tappaa leijonan sen jo ponnahdettua saaliinsa kimppuun.

● **sivu 60, olkaa hyvä!**

KEMAL ATATÜRK

UUDISTI — PAHEIDEN AVULLA

Istanbulin uuden upean Palas Otelin ravintolasalissa nähtiin muutamana iltana vastavihitty nuoripari, joka onnellisen näköisenä istui pöydässään. Mies oli selvästikin vaatimaton, köyhänpuoleinen pikkuvirkamies, joka harvoin saattoi tarjota vaimolleen Palas Otelin tarjoamaa ylellisyyttä. Vaimo oli vaatimattomasti, mutta aistikkaasti pukeutunut, hänen asunsa oli täysin länsimaalainen. Hän oli huomiotaherättävän kaunis ja ravintolasalin miesvoittoinen yleisö heitti häneen kateellisia silmäyksiä.

Salissa istui sinä iltana huomattava, joskaan ei harvinainen vieras. Hän oli myös pannut merkille nuoren aviovaimon harvinaislaatuisen kauneuden. Illan kuluessa ilmestyi nuoren parin pöytään majurin arvoinen upseeri, joka tervehti jäykästi kumartaen ja kuiskasi sitten jotakin aviomiehen korvaan. Tämän silmiin ilmestyi hämmästynyt ja pelonsekainen katse.

— Rakkaani, Gazi on täällä ja hän on kutsunut s i n u t seuraansa omaan kabinettiinsa! Tiedetään, mitä se merkitsee.

— Mitä me voimme tehdä.

Upseeri kumartui uudelleen kuiskaamaan miehen korvaan.

— Hän tarjoutuu tekemään minusta suuren teollisuuslaitoksen johtajan, jos lähden kotiin ja jätän sinut tänne.

Nopeasti pidetyn perheneuvottelun tuloksena mies poistui vähin äänin Palas Otelista ja hänen vaimonsa seurasi upseeria ylellisesti sisustettuun yksityiskabinettiin, jossa mahtava ja pelkoa herättävä kutsuja odotti häntä.

Olen kuullut Turkissa monia tällaisia kertomuksia, usein saman kertomuksen eri versioina ja eri nimiin kytkettyinä, mutta kaikki päättyvät samalla tavalla: Niin sai alkunsa tämän tai tuon julkisuuden henkilön loistava ura tai se ja se suuromaisuus.

Tämän tapaisia kertomuksia on yhä paljon Turkissa, mutta niitä ei koskaan kerrota tavanomaisten skandaalijuttujen tapaan, vaan päinvastoin niistä henkii uskomattoman suuri ihailu kaikkien tarinoiden keskeistä henkilöä kohtaan, kabinetissa odottavaa, smokingpukuista tuimannäköistä hahmoa kohtaan.

Olen nähnyt hänet lähes jokaisessa huoneessa Turkissa, usein varsin odottamattomissakin yhteyksissä, milloin kuvattuna Sakarian taistelun mustapukuisena voittajana, milloin myöhempien vuosien suurena valtiomiehenä, mutta sittenkin useimmin smokingpukuisena, viitta hartioillaan

KÄÄNNÄ

KEMAL ATATÜRK

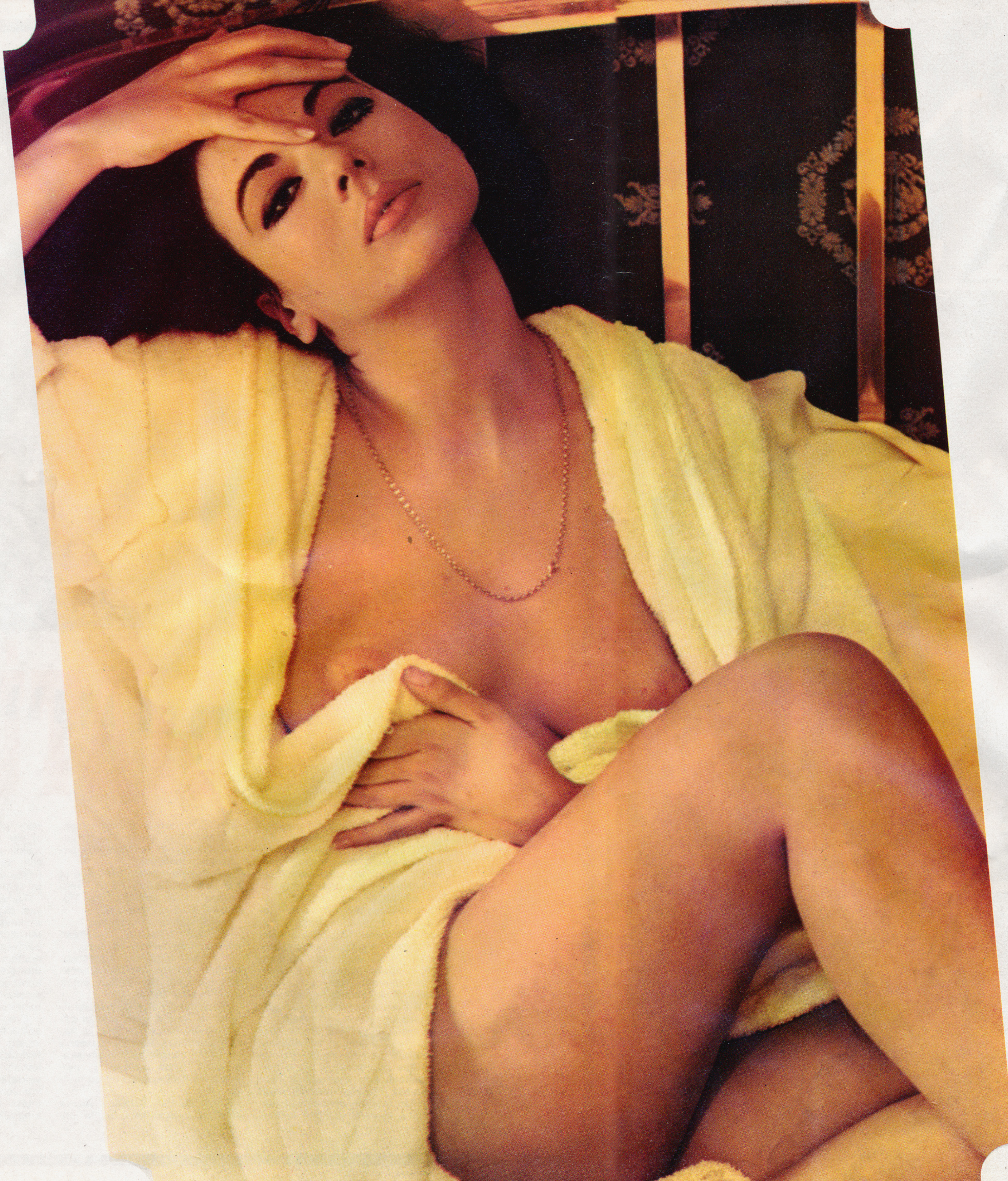
ja silinterihattu kädessään. Tuossa asussa hän on jäänyt maanmiestensä mieliin parhaiten, sillä se symbolisoi sitä suunnatonta muutosta, jonka hän sai maassaan aikaan.

Kemal Atatürk — nykyaikaisen Turkin luoja — erottuu selvästi vuosisadan suurten johtajien joukosta. Hän oli diktaattori, jonka vallan täydellisyyttä ei mikään rajoittanut, mutta hän poikkesi muista aikamme yksinvaltiaista viemällä elämäntyönsä menestykselliseen päätökseen asti. Vain Josef Stalin voi tässä suhteessa kilpailla hänen kanssaan, mutta Kemal Atatürk eroaa Kremlin yksinvaltiaastakin siinä suhteessa, ettei hänen aikaansaannoksiaan koskaan jälkeenpäin ole asetettu kyseenalaisiksi. Vielä nytkin, lähes kolmekymmentä vuotta kuolemansa jälkeen hän osoittaa Turkin poliittisen elämän suuntaviivat.

Kemal Atatürkin persoonallisuus oli äärimmäisen monisärmäinen ja mielenkiintoinen. Hän pelasti maansa tuholta täydellisen tappion hetkellä ja karkotti rappeutuneen Ottomaanien sulttaanisuvun. Myöhemmin hän muutti rautaisella kädellä Turkin takapajuisesta itämaasta nykyaikaiseksi, länsimaiseksi valtioksi. Silti hän muistutti monessa suhteessa edeltäjiään sulttaaneja. Yksityiselämässään hänellä oli kaikki turkkilaisen miehen paheet eikä hän koskaan peitellyt niitä. Päinvastoin hän käytti niitä aseinaan uudistuspyrkimyksissään muokkaamalla ne länsimaiseen malliin. Tämän vuoksi hänen uudistuksensa ovat ainutlaatuisia historiassa: Hän muutti Turkin kansan länsimaiseksi opettamalla sille länsimaiset paheet!

Kemal Atatürk oli kiinnostunut pelkästään elämän aineellisista puolista, henkisiä arvoja, uskontoa ja taidetta hän suorastaan halveksi. Poliittiset vastustajat levittivät hänestä loputtomasti skandaalinkäryisiä juoruja, joihin hän itse avoimesti antoi aihetta. Hän oli toivoton alkoholisti, mikä edisti hänen ennenaikaista kuolemaansa, hän poltti päivittäin keskimäärin 150 väkevää turkkilaista savuketta, hän rakasti uhkapeliä ja omien sanojensakin mukaan ''oli naisista uskollinen vain äidilleen''.

Nämä piirteet hänessä saattavat joidenkin mielestä asettaa kyseenalaiseksi koko hänen toimintansa, mutta ennen kuolemaansa hän saattoi osoittaa muuttaneensa vanhan, rappeutuneen Turkin voimakkaaksi länsimaiseksi valtioksi. Hän saattoi hyvällä omallatunnolla käyttää hänelle annettua kunniakasta ni-

meä: Atatürk — turkkilaisten isä.

Kemal Atatürkin elämässä oli lukemattomia naisia, olihan hän turkkilainen upseeri. Mutta vain kaksi naista näytteli jonkinlaista osaa hänen elämässään.

Fikrije Hanum oli hänen ensimmäinen kihlattunsa. Kemal Pasha oli saavuttanut ensimmäiset merkittävät voittonsa ja hänen asemansa turkkilaisten johtajana ja uutena kansallissankarina oli jo varma. Hän katsoi tällöin tarvitsevansa rinnalleen vaimon, josta samalla piti tulla uuden Turkin naisten esikuva. Tähän osaan hän valitsi nuoren ja kauniin, mutta sairaalloisen Fikrije Hanumin.

Fikrije ei kuitenkaan ollut missään mielessä sopiva naisreformin keulakuvaksi. Hän osoittautui päinvastoin mitä tyypillisimmäksi vanhan Turkin naiseksi, joka palvoi orjan tavoin tulevaa miestään. Hän pukeutui perinteelliseen tapaan ja kauhistui pelkkää ajatustakin paljastaa kasvonsa julkisesti. Toisaalta hän kuitenkin miellytti Kemal Pashaa, joka turkkilaisena miehenä antoi arvoa sille, ettei Fikrije vaatinut itselleen mitään, vaan oli onnellinen voidessaan antaa kaikkensa rakastetulleen. Hermoja repivän kiivaan taistelun aikana hänellä oli rauhoittava vaikutus kiihkeään Kemal Pashaan.

Kemal Pashan voitto oli täydellinen hänen joukkojensa karkotettua kreikkalaiset Turkin maaperältä Smyrnasta vuonna 1922. Häntä alettiin tämän jälkeen kutsua Gaziksi — Voittajaksi. Smyrnassa hän saavutti toisenkin voiton, henkilökohtaisen voiton, joka merkitsi tappiota Fikrijelle.

Gazin päämajaan saapui nuori tyttö, joka pyrki ylipäällikön puheille. Hänet laskettiin sisään ja tällöin hän kutsui Gazin asumaan taloonsa Smyrnassa oleskelunsa ajaksi.

Tyttö oli nimeltään Latifeh Hanum, rikkaan smyrnalaisen laivanvarustajan tytär, joka oli kasvatettu Ranskassa. Silloisessa Turkissa hän edusti uutta aikaa ja Gazi piti häntä ensi tapaamisesta alkaen kuin raikkaana tuulenhengähdyksenä ummehtuneessa huoneessa. Hän ihastui välittömästi tyttöön ja alkoi lähennellä tätä pontevasti. Latifeh torjui kuitenkin hänen yrityksensä jyrkästi. Hän antoi ymmärtää rakastavansa Gazia, mutta suostuvansa vain hänen vaimokseen, ei rakastajattarekseen.

Gazi oli tottunut helppoihin valloituksiin. Tavallisestihan hänen täytyi vain osoittaa haluamaansa naista saadakseen hänet. Hänen mielilauseensa olikin: Poikamies on kuin sulttaani. Näinollen Latifehin kosinta arvelutti häntä. Tyttö oli kuitenkin täysin toista maata kuin herkkä ja tunteellinen Fikrije. Hän oli reipas ja itsenäinen sekä lisäksi hyvän kasvatuksen saanut ja kielitaitoinen, sanalla sanoen erittäin sopiva maan ensimmäisen naisen rooliin. Gazi vertasi häntä Fikrijeen ja teki nopeasti päätöksensä.

Heidän häänsä olivat jo ensimmäinen hyökkäys Islamin sanelemia perinteitä vastaan. Vanhojen lakien mukaan avioliitto oli aina solmittava torstaipäivänä. Gazi ilmoitti naivansa Latifehin maanantaina ja teki myös niin. Hän pysäytti Smyrnan kadulla ensimmäisen vastaantulevan imaamin ja pakotti ällistyneen papin vihkimään heidät ilman muodollisuuksia.

Tällöin Fikrije Hanum oli Saksassa hoitamassa terveyttään. Kuultuaan Gazin avioliitosta hän lähti parantolasta ja matkusti kiireesti Ankaraan. Siellä hän mielenosoituksellisesti päätti itse päivänsä. Gazi, joka samaan aikaan oli Ankarassa, ei saapunut hänen hautajaisiinsa.

Kemal Pashan voitto oli täydellinen: Turkki oli nyt lujasti hänen johdossaan. Uudistukset saattoivat alkaa.

Hän aloitti ulkonaisista seikoista. Turkkilaisten perinteelliset vaatekappaleet ja päähineet julistettiin kielletyiksi. Gazi itse näytti esimerkkiä esiintymällä julkisesti eurooppalaisessa puvussa päässään leveälierinen panamahattu. Se merkitsi valtavaa pyhäinhäväistystä Allahin pojille, joiden mielestä ''Allahin edessä oli esiinnyttävä otsa paljaana''. Juhlissa Gazi pukeutui aina frakkiin tai smokingiin, joiden käyttöä hän kaikin tavoin pyrki edistämään.

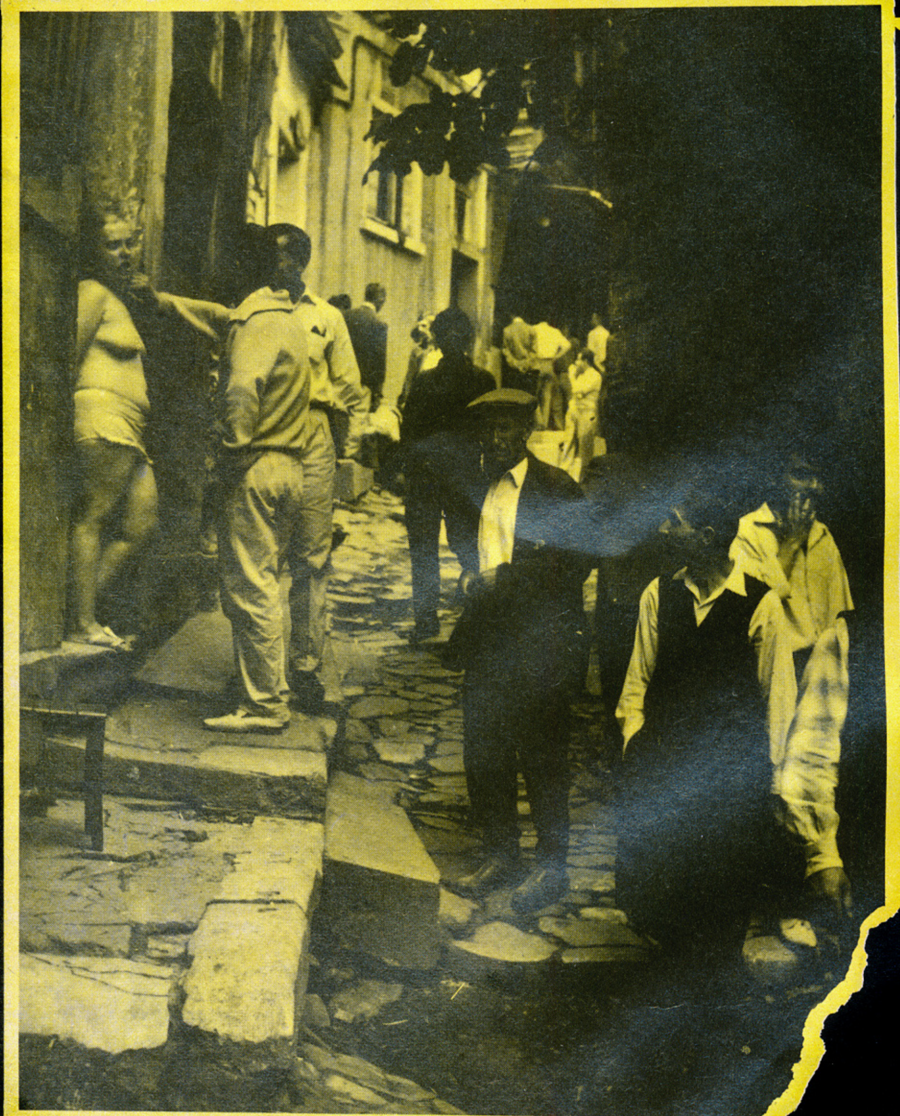
Perinteiden kukistaminen jatkui. Smyrnassa järjestettiin Turkin historian ensimmäiset tanssiaiset. Italiasta kutsuttu orkesteri soitti länsimaista tanssimusiikkia ja Gazi itse näytti esimerkkiä tanssimalla Latifehin kanssa foxtrotin. Läsnäolleet seurasivat sitä tyrmistyneinä: Koskaan Turkin historian aikana ei nainen ollut tanssinut julkisesti tasaveroisena partnerina miehen kanssa. Tanssiaisista ei olisi tullut mitään, ellei Gazi itse olisi kylmästi määrännyt parit ja komentanut heidät lattialle.

Näiden alustavien toimenpiteiden jälkeen Gazi aloitti hyökkäyksen turkkilaisten naisten orjuutettua asemaa vastaan. Mustat hunnut, petsehit ja nunnankaavut joutuivat viralta. Latifeh sai näyttää esimerkkiä. Hän esiintyi julkisesti Gazin rinnalla ilman huntua. Paraateissa hän ratsasti hajareisin hevosen selässä miehensä rinnalla. Se oli vanhoillisille turkkilaisille shokki. Poliittiset vastustajat riemuitsivat: Hän näyttelee vaimoaan alastomana, he kuuluttivat. Valtava kiihtymys valtasi turkkilaiset miehet. Naisten esiintyminen ilman huntua aiheutti väkivaltaisia kohtauksia, sillä aluksi jokainen turkkilainen mies katsoi oikeudekseen tarttua kiinni eurooppalaisittain pukeutuneeseen naiseen. He tulivat kuin hulluiksi nähdessään yht'äkkiä monia hunnuttomia naiskasvoja.

Lisätäkseen löylyä Gazi suosi länsimaisen yöelämän tuloa Turkkiin. Hänen kehoituksestaan perustettiin Istanbuliin ja Ankaraan yökerhoja, joihin tuotettiin esiin-

● sivu 60, olkaa hyvä!

ABANOZ SOKUÇI

KADOTETTUJEN KATU

Istanbulin yö herää elämään jo varhaisina iltatunteina. Sitä ennakoi rukoushetki. Islam on korvannut nykyaikaisin välinein esirukoilijan, minareetin huipulta kajahtaa muezzinin huuto kovaäänisen vahvistamana. Silti ei islamilainen rukous ole missään niin kiihottava ja salaperäinen kuin Istanbulissa, maailman ainoassa todella jännittävässä kaupungissa. Muezzinin ääni luikertelee kuin käärme ikivanhan kaupungin jokaiseen soppeen, käy madaltuessaan yhä vaativammaksi kutsuen oikeauskoisia Allahin huomaan: Bismillahi arrahmani arrahiimi! On vain yksi jumala!

Silloin osoittavat yön työntekijät rukouksensa jumalalleen, turkkilaiselle, arabialaiselle, kurdilaiselle, kreikkalaiselle, druusilaiselle, italialaiselle, armenialaiselle jumalalle, persialaiselle perkeleelle, Afrikan tuntemattomalle jumalalle, joiden kaikkia ilmenemismuotoja kutsutaan milloin dollariksi, sterlingpunnaksi tai Saksan markaksi, milloin Turkin halveksituksi liiraksi. Rukouksien sisältö on aina sama: että yöstä tulisi hyvä, että jumala toisi paljon rikkaita turisteja Istanbulin monenkirjavaan, meluisaan ja haisevaan yöhön.

Ensimmäiset kiemurtelevat kujat alkavat heti nurkan takaa. Pääkatu on pelkkä kulissi, jonka taakse nykyaika ei ole ehtinyt. Kurjat ylikuormitetut talot kallistuvat kuin humalaiset etelään ja pohjoiseen. Ne merkitsevät ajattoman valtakunnan rajaa, jonka toisella puolella elämä jatkuu ikuisessa hämärässä vuosisadoista välittämättä.

Pienen moskeijan torni hiilui hämärässä kuin likainen kynttilä osoittaen tietä pääkadusta erkanevalle kujapahaiselle. Istiklal caddesilla ajelivat loistoautot edestakaisin etsien pysäköimispaikkaa, mainosvalot loistivat tahmeina ja loistoravintoloista kantautui vaimeana tanssimusiikki. Alaspäin heittäytyvän kujan varrella kuuluttivat vesikauppiaat kulkuaan kalisuttamalla metallikuppeja vastakkain, kengänkiillottajat mainostivat itseään hakkaamalla harjojaan kiilotettujen varusteidensa metallisiin osiin, mulipäät kurdit raahasivat selässään taakkoja, jotka katkaisisivat tavallisen miehen selän ja äkkiä törmäsimme keskellä katua tanssivaan karhuun, jonka tserkessiläinen isäntä ojenteli lakkiaan saadakseen lantin näytöksestä. Kaiken metelin yli saattoi erottaa damaskolaisen rakkauslaulun katkonaiset nenä-äänet terävinä neljännesnuotteina aina auki olevan radion kovaäänisestä.

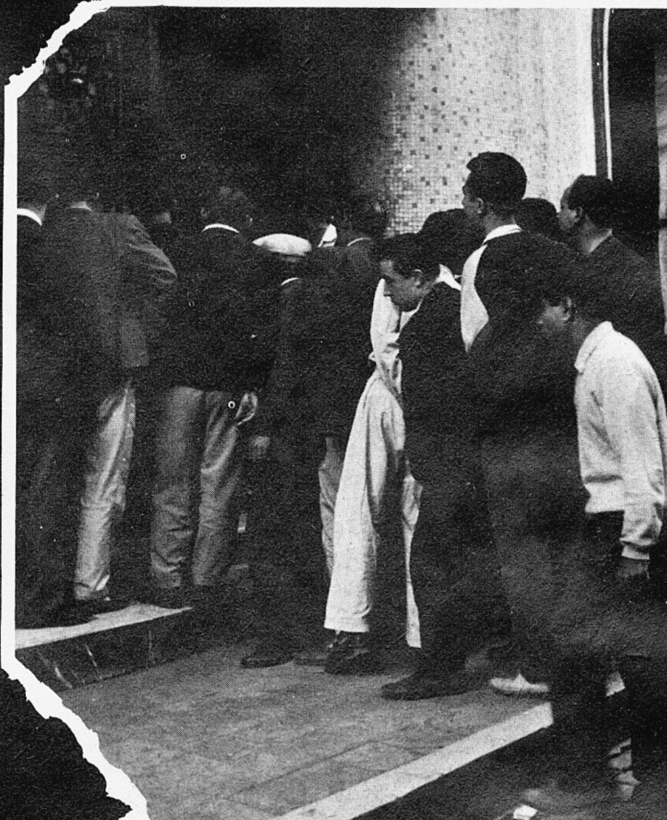
Miehiä kulki jatkuvina jonoina kujaa ylös ja alas kasvoillaan sellainen tietoisuus päämäärästä, jota ei juuri havaitse Istanbulin muilla kujasilla. Sitten poikkikatu, jonka päässä on kaksi kivitolppaa ja turkkilainen sotapoliisi aseenaan tukeva pamppu: Abanoz Sokuçi.

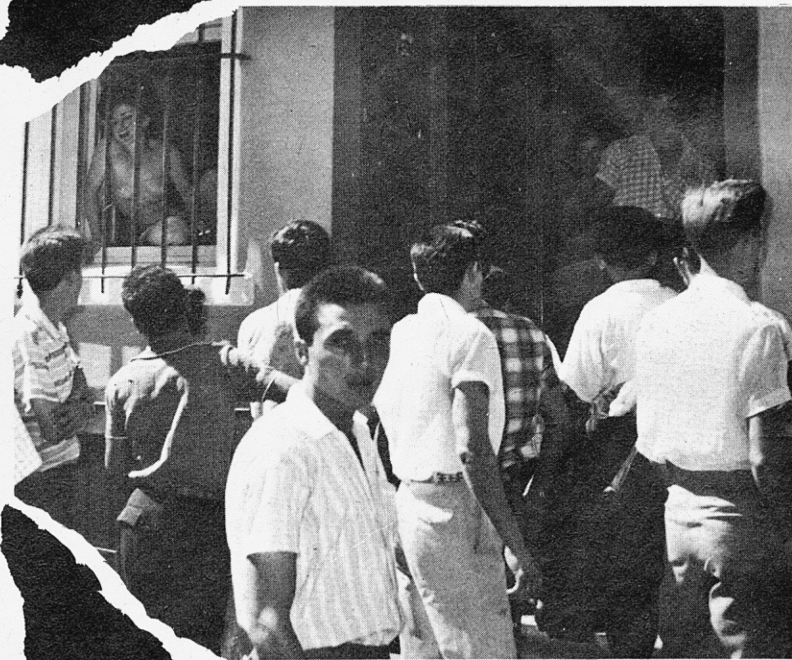
Kuusikymmentä toisiinsa nojaavaa ränsistynyttä röttelöä hoipertelee kapean kujan kummallakin puolella ja niiden välissä parveilee epämääräinen joukko eri-ikäisiä miessukupuolen edustajia. Jossakin hoilataan ruotsinkielistä renkutusta, räikeänvihreiden puuporttien edessä seisoo jonoja. Koko kuja on täynnä hämyssä palavia silmiä, naisia ja kissoja, jotka äännähtelevät kutsuvasti ohikulkijoille. Tämä on kahden ja puolen liiran katu, jonka veroista muualta Euroopasta ei ole löytynyt ainakaan sataan vuoteen, Istanbulin kantajien ja satamajätkien, merimiesten ja sotilaitten ilokatu.

Tehdessäni tätä juttua valitsin oppaakseni Baha Beyn, vanhan ystäväni vuosien takaa, joka koko ikänsä on asunut Istanbulissa. Tapasin hänet suuren basaarin portilla ja jälleennäkemisen riemu oli suuri. Istanbulin oppaiden menestymisen edellytyksenä on hyvä muisti ja hyvä opas tuntee asiakkaansa vuosien takaa. Ja hyvä opas puolestaan on välttämätön sille, joka haluaa turvallisesti vilkaista Istanbulin länsimaisten kulissien taakse.

Useimmat maailman syntisiksi mainostetuista kaupungeista ovat tosiasiassa varsin rauhallisia paikkoja, joissa ei tavallista kulkijaa, ei edes yksinäistä naista, uhkaa sanottavat vaarat. Istanbul on poikkeus. Sen sokkeloissa kukoistavat kaikki mahdolliset paheet ja rikokset, jotka merkitsevät hengenvaaraa asiaatuntemattomalle. 20. vuosisadan pintakiilto, jonka Gazi — Kemal Atatürk — väkisin toi Istanbu-

KÄÄNNÄ

liin, on vuosi vuodelta käynyt yhä ohuemmaksi ja kaikki itämaiset paheet ovat palanneet kaupunkiin. Agenttifilmeistä ja vakoiluromaaneista tuttu maailma on täällä todellinen ja helposti tavoitettava.

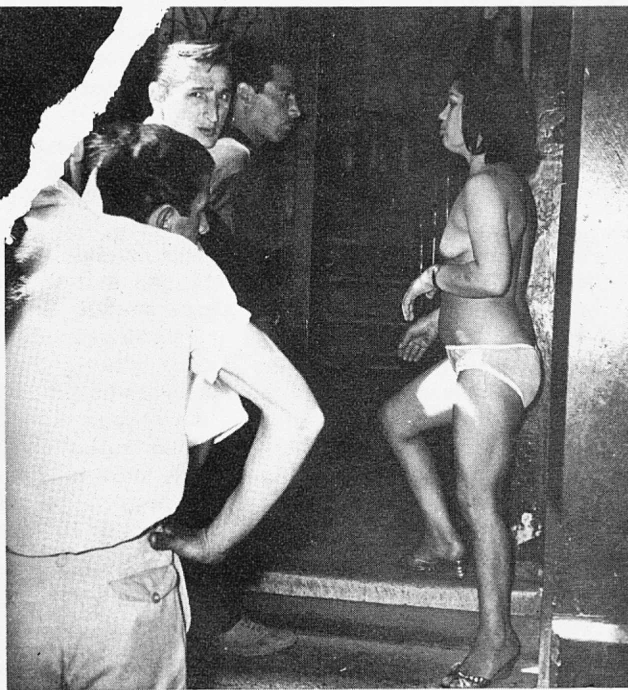
Kunnollinen opas on siis hyvä olemassa, mutta hänet on valittava huolellisesti. Tarjolla on useita mukavia miekkosia, jotka selittävät vihreälle matkailijalle, että elämä on lyhyt ja siitä on saatava irti paljon ja että tämä on paikka, jossa sopii panna elämä risaiseksi. Hänen isänmaallisena velvollisuutenaan on itämaisen vieraanvaraisuuden nimissä katsoa, että lännen miellyttävä turisti saa edes jotakin irti elämästään. Tässä mielessä hän on valmis esittelemään vieraalle vaikka oman tyttärensä, viehättävän b a m b i n a n, tuskin viittätoista täyttäneen, tai vaikkapa oman vaimonsa, joka on kuin Islamin paratiisin ikuisesti neitseellinen huuri ja lisäksi kypsempää naiskauneutta edustavan isoäitinsä, joka valmistaa kunnioitetulle vieraalle todellista turkkilaista kotiruokaa. Ja kun turisti hyvässä uskossa lähtee miekkosen mukaan saa hän mitä todennäköisemmin tutustua itämaiseen vieraanvaraisuuteen takaraivoon isketyn pampun muodossa ja herää aikanaan ilman lompakkoa jonkin kujasen tunkassa. Mikäli hänen taskussaan on vain matkashekkejä, odottaa hänen oppaansa niin kauan että hän piirtää shekkeihin nimensä ja lyö vasta sen jälkeen.

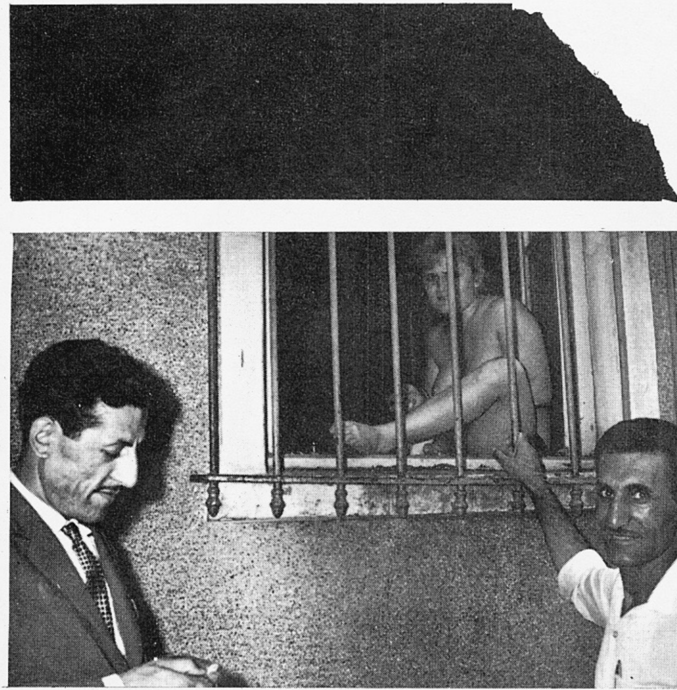
Hyvän ja luotettavan oppaan avulla vieras sensijaan pääsee vilkaisemaan Istanbulin yön salattuja nähtävyyksiä, jotka eivät kuulu matkatoimistojen vakio-ohjelmiin. Istanbulissa on kaikkea tarjolla: villien mustalaisten leirejä kaupungin ulkopuolella, joissa tanssitaan, lauletaan ja ryypätään läpi yön, hashis- ja opiumluolia, pelihelvettejä, eläinbordelleja . . .

Abanoz Sokuçi on eräs uskomaton esimerkki idän ja lännen ikivanhan rajakaupungin kummallisuuksista.

Bordellikatuja ja ilokortteleita on toki monessa maassa Euroopassa, mutta mikään niistä ei vedä vertoja alastomassa realismissaan Abanoz Sokuçin kanssa. Täällä ei ole kehnoja iltapukuja eikä paksusti puuteroituja kasvoja verhoamassa maailman vanhinta liiketoimintaa muodollisen moraalin ulkokuoreen.

ABANOZ SOKUÇI

Abanoz Sokuçin työntekijät esiintyvät työasussaan, rinnat paljaina, he lojuvat likaisilla lavitsoilla odottelemassa asiakkaita irvistellen oviin hakatuista luukuista kurkisteleville miekkosille. Virkaurallaan ylenneet työntekijät, tavallisesti tukevat matroonat patistavat heitä toimistopöytien takaa kutsumaan asiakkaita sisään ja he hymyilevät koneellisesti: Hello Johnny! Astupa sisään äläkä epäröi. Kaikkien maiden kauneimmat tytöt odottavat sinua . . . Visitez viisitoista liiraa.

Silloin tällöin joku pujahtaa portista sisään ja supattaa hetkisen matroonan kanssa ja kiipeää sitten valitsemansa kaunokaisen kanssa natisevia portaita yläkerran hämärään.

Palvelu suoritetaan yläkerran pikkukopperoissa. Ilma on täynnä tupakansavua ja halvan hajuveden tuoksua, jolla yritetään peitellä vuosikymmenien piintynyttä tunkkaa. Raskaat ja pölyiset verhot peittävät ainoan ikkunan, jonka alapuolella asiakkaan kaverit odottelevat raporttia toimituksen kulusta. Huone on paperoitu arviolta vuosisata sitten siniperhosia vilistävällä tapetilla, jonka pahempia tahroja on myöhemmin peitelty turkkilaisista aikakauslehdistä leikatuilla laatukuvilla. Lattialla on kulunut matto ja nurkassa kuhmuinen pesuvati ja iso vesikannu. Suurimman osan lattiapinta-alasta vie muhkea rautasänky, jota peittää uskomattoman likainen patja. Tällainen on Abanoz Sokuçin kaikkein pyhin, jonka vilkaiseminen maksaa muutaman markan käytti sitten hyväkseen talon palveluksia tai ei.

Nyttemmin on Abanoz Sokuçilla vieraileville määrätty ikäraja, kahdeksantoista vuotta, mistä kuitenkaan ei pidetä kiinni järin virkaintoisesti. Ainakaan ulkomaalaisilta ei kukaan kysy passia. Lähtiessämme Abanoz Sokuçilta pois löysimme nurkan takaa sammuneen nuorukaisen, joka nojaili seinää vastaan tyhjennettyään itsensä kadulle. Hän erehtyi luulemaan meitä tovereikseen ja sanoi ylpeästi virnistäen suomeksi:

— Sainpa kuin sainkin.

Sitten hän jatkoi: — Nyt ei kenelläkään ole laivalla väittämistä, etten minä saa naista . . .

— Olikos se ensimmäisesi edes hyvän näköinen? kysäisin.

— Mistäs minä sen tiedän. Siellä murjussahan oli ihan pimeää ja minä olin jonossa vaikka kuinka kauan . . .

Se oli laulujen ylistämää merimiesromantiikkaa Abanoz Sokuçin nurkalla.

Jätimme nuorukaisen seinän vierelle odottelemaan kavereitaan ja käännyimme takaisin kohti Istiklal Caddesia, Peran puolen pääkatua ja nykyaikaa. Ilta oli vielä alussaan, joten jatkoimme kierrosta Istiklalin varrella sijaitsevassa paremmanpuoleisessa yökerhossa, jolla oli romanttiselta kajahtava nimi Wagon Bleu — Sininen vaunu. Astuessamme sisään vanhahtavaan ravintolasaliin oli ohjelma jo alkanut. Tukeva turkkilaiskaunotar voimistelutti lavalla vatsaansa pukeutuneena itämaisen tanssijattaren perinteelliseen asuun. Salin takaseinällä sijaitsi raitiovaunua muistuttava aitiorivi, ilmeisesti paikan nimen lupaama sininen vaunu, jonka pikkupöytien ääressä istuivat ravintolan asiakkaiden seuraksi varatut kaunottaret. He olivat kaikki nuoria ja hauskannäköisiä — ainakin yökerhon tahmeassa valaistuksessa. He olivat huolitellusti pukeutuneita, heidän iltapukunsa olivat muodikkaita, kampaukset viimeisteltyjä ja make up'it huolellisesti tehtyjä. He olivat jokainen yhtä kaukana Abanoz Sokuçin suttuisista työntekijöistä kuin ravintolan yleisökin Abanoz Sokuçin kantakundeista. Baha Bey arvasi ajatukseni.

— Abanozin tytöt ovat kaikki aloittaneet tällaisista paikoista, jotkut ehkä paljon paremmistakin, jopa ulkomaiden parhaista paikoista. He ovat kaikki olleet nuoria ja hyvin pukeutuneita ja loistaneet kirkkaina tähtinä Istanbulin yössä kunnes heidän loistonsa himmeni ja heidän tiensä alkoi kohti Abanozia. Ja ties kuinka moni noistakin päätyy vielä Abanozin hautausmaalle, kadotettujen kadulle . . .

Hautausmaalle tosiaankin. Ajattelin Abanoz Sokuçin työntekijöitä, jotka muutaman rihman verhoamina lojuivat tuijottamassa ovissa oleviin luukkuihin, koneellisesti hymyilevinä, automaatteina, jotka käynnistetään lantilla. Abanoz Sokuçi, moinen paikka 20. vuosisadan Euroopassa.

ALPO JAAKKOLA

● Mikäli luulette, että Sveitsi on kellojen, juuston, kodikkaitten maalaistalojen ja ihanien alppimaisemien maa; unelmavaltio, missä tytöt ja pojat jodlaavat sydämensä kyllyydestä alppihuipulta toiselle — olette oikeassa.

Kaikki matkailumainokset kertovat, että kun olette käyneet tutkimassa miltä Euroopassa näyttää, tulkaa lepäämään Sveitsiin. Se on rauhan satama, jossa jokainen voi levätä kaikista nykymaailman hermoja kysyvistä koetuksista. Totta . . .

Länsi-Eurooppalaiset nuoret viettävät yleensä lomansa sellaisissa jännittävissä maissa kuin Ranskassa, Italiassa tai Espanjassa, joissa bikinikaunottaret kansoittavat rannat ja uima-altaat ja missä yökerhoja on tuhkatiheään.

Sveitsissä lomalle lähtijä löytää hillitympää iloa: lumihuippuisten alppien kauneutta. Niillä on hyvin vähän yhteistä vaalennettujen ja punatukkaisten kaunotarten kanssa.

Siitä huolimatta Sveitsi on hyvin suosittu turistikeskus, joista merkittävimpiä ovat ranskalaisella alueella sijaitseva Genéve, Italian lähellä sijaitseva Lugano ja maan modernein ja kansainvälisin kaupunki Zürich.

Sveitsitär seuraa aikaansa

Sveitsi on pieni maa, mutta se on myös todistus siitä, miten pienikin maa voi menestyä kovassa kilvassa suurten maailmanvaltojen kanssa. Jokainen tuntee ja tietää; miten erinomaisia ovat sveitsiläiset kellot. Ja herkkusuut kaikkialla maailmassa tietävät, että maailman parhaat ravintolat sijaitsevat Sveitsissä. Asutukselle hankalista alppien rinteistä on niistäkin tehty tuottavia: siellä sijaitsevat hienoston suosimat hiihtokeskukset ja kalliit hotellit. Hiihtohissit ja näköalahissit vievät vieraan kuin vieraan vuorenhuipulle, josta avautuu huimaavan kauniita näkymiä ympäristöön.

Ehkäpä juuri Sveitsin vuoristohissien ansiosta maa on tullut yhtä suosituksi kesällä kuin talvella. Sveitsiläiset elävät suurelta osalta turistien maahan tuomien rahojen turvin, mutta he eivät ole tyytyneet näihin saavutuksiin. Kellojen lisäksi Sveitsissä valmistetaan monenlaisia teknillisiä laitteita.

● Ennen niin siveässä Zürichissä suositaan nykyisin strip-tease-esityksiä. Ja riisuutuminen ei jääkään puolitiehen, kuten monesti muualla. . .

● Zürichissä asuvat maailman kauneimmat ja ehkä komeimmat ilolintuset. Suurten ansioitten houkuttelemina ovat monien kaukaisten maiden kaunottaret valinneet sen työkentäkseen.

Väitetään sveitsiläisten rakastavan rahaa. Niinpä kai. Jokainen sveitsiläinen myyjätär osaa vaihtaa rahaa kuudella tai seitsemällä kielellä. Sveitsin frangi, lempinimeltään »frankli», on jokaiselle tuttu ja hellä asia.

Taitavien Zürichiläisten pankinjohtajien ansiosta heidän tallelokeroihinsa on kerääntynyt suunnattomia aarteita kaikkialta maailmasta. Tallettajien joukossa on tiettävästi kuninkaallisia, diktaattoreita, gangstereita, poliitikkoja ja kovanaamaisia liikemiehiä aivan tavallisten ihmisten rinnalla, jotka jostakin syystä haluavat välttää veroviranomaisten huomiota. Etelä-amerikkalaisia tallettajia on Sveitsissä hyvin paljon. Sen sijaan uusien afrikkalaisten valtioitten asukkaissa on toistaiseksi hyvin vähän sveitsiläisten pankkien asiakkaita, mutta päivä päivältä heidän lukumääränsä kasvaa. Jokaisen etelästä saapuneen lentokoneen mukana saapuu myös kuriiri kainalossaan täynnä oleva salkku, jonka sisällys on määrä sijoittaa suljetulle tilille zürichiläiseen pankkiin. Kaikki nämä liiketoimet hoidetaan äärimmäisen salaisesti: kuriirit viedään salaisia käytäviä pitkin ikkunattomiin huoneisiin, joissa liiketoimet hoidetaan kaikessa hiljaisuudessa sivullisten tietämättä niistä mitään. Muutamassa minuutissa rahat on laskettu, muutettu Sveitsin frangeiksi ja tallettaja on saanut sveitsiläiseen talletuslokeroonsa salaisen numeron.

Mutta hyvin usein pisimmän korren vetää kuitenkin pankki. Ottakaamme esimerkiksi eteläamerikkalainen itsevaltias, joka sijoittaa miljoonan dollaria sveitsiläiseen pankkiin ja tuntee itsensä turvatuksi. Mutta kun hän palaa kotimaahansa, hänen poliittiset vihollisensa murhaavat hänet. Elleivät sukulaiset tai muut perilliset ole vaatineet rahoja ennenkuin kaksikymmentä vuotta on kulunut, Sveitsin

KÄÄNNÄ

valtio ottaa ne haltuunsa. Kukaan ei tiedä, miten paljon varoja hallitus on saanut täten käyttöönsä, mutta oletetaan summan olevan suorastaan tähtitieteellisen. Varmuudella tiedetään, että esimerkiksi Ghanan entisellä presidentillä Kwame Nkrumahilla oli salainen tili sveitsiläisessä pankissa, samoin Dominikaanisen tasavallan murhatulla diktaattori Rafael Trujillolla sekä Argentiinan vallasta syöstyn diktaattori Juan Peronin vaimolla Evitalla. Juan Peron on vaimonsa kuoleman jälkeen yrittänyt saada haltuunsa nämä rahat — mutta turhaan.

Sveitsi lienee ainoa maa maailmassa, jonka pankkien näyteikkunoissa on näytteillä aitoja kultaharkkoja. Niiden arvo vaihtelee viidestäkymmenestä kymmeneentuhanteen dollariin ja jokainen, jolla on taskussaan tarpeeksi rahaa, voi ostaa itselleen tuollaisen kultatangon.

Sveitsi on puolueeton maa eivätkä sveitsiläiset tunne suurtakaan kiinnostusta vieraitten maitten asioihin. Puolueettomuutensa takia Sveitsistä on myös tullut monien poliittisten pakolaisten turvapaikka. Aikanaan siellä oleskeli Leo Trotski, joka pohti vallankumousideoitaan Zürichissä sijaitsevassa kahvila Odeonissa. Äskettäin siellä oleili toinenkin Venäjältä saapunut pakolainen, nimittäin Svetlana Stalin. Hän asui pienessä kylässä kolmenkymmenen kilometrin päässä Zürichistä. Hänen naapurinaan oli John Profumo, entinen englantilainen ministeri, joka suljettiin pois politiikan piiristä Christine Keelerin skandaalin takia.

Vanhoillisten sveitsiläisten vastustuksesta huolimatta elämäntyyli maassa on viime aikoina muuttunut. Yökerhoja avataan, strip-teasea voi nähdä kaupungissa kuin kaupungissa ja julkean lyhyet minihameet ovat vallanneet ennen niin siveän Zürichin Bahnhofstrassenkin. Nuoret miehet käyttävät Carnabyn Streetin innoittamia pukimia: hehkuvanvärisiä raidallisia paitoja ja savupiippuhousuja, sekä — useimmiten — olkapäille ulottuvia hiuksia. Eräs Sveitsin tunnetuimmista muodinluojista ilmoittelee suunnitelleensa miehille polviin ulottuvan, läpinäkyvän yöpuvun, joka on tarkoitettu käytettäväksi yöllisissä hipoissa.

Oli aika, jolloin Zürichin väitettiin olevan »Euroopan villein kaupunki». Yhä vieläkin siellä asuvat maailman kauneimmat prostituoidut suurten ansioitten houkuttelemina. Siellä

● Kirjeenvaihtajamme Jane Dolinger pistäytyi tunnetussa Davosin talviurheilukeskuksessa. Lämmintä riittää. . .

● St. Gallin tapaisissa pikkukaupungeissa näkee vielä paljon kansallispukimia, mutta nuoret tytöt ovat kiintyneet minihameisiin eivätkä enää hevillä suostu ottamaan ylleen perinteellisiä kansallispukuja.

● Satoja miljoonia on sijoitettu sveitsiläisiin pankkeihin, jotka pitävät tarkoin huolta siitä, sivulliset eivät pääse selville sen enempää tallettajista kuin heidän pankkiin panemistaan rahamääristä.

● Strip-tease tanssijatar korjaa make-upiaan näytösten väliajalla Zürichin Club Terrasessa.

on tummaihoisia romanialaisia, vaaleatukkaisia ruotsittaria, näpsäköitä ranskattaria, eksoottisia kaunottaria Egyptistä . . . maailman kaikki maat ovat antaneet osansa. Varakkaat sveitsiläiset ja sinne saapuneet rikkaat vieraat ovat hyviä asiakkaita. Muutama viehättävä tunti kauniin prostituoidun kanssa maksaa kaikkialla Sveitsissä huimia summia. Tavallinen sveitsiläinen maalta tullut tyttö tyytyy kymmeneen dollariin (32 mk) mutta jos haluaa iltansa sulostuttajaksi todella kauniin ja eksoottisen tytön, joutuu maksamaan vähintään sata dollaria (320 mk).

Kenenkään turistin ei tarvitse pitkää aikaa tuntea itseään yksinäiseksi Sveitsissä. Istuutukaa mihin tahansa katukahvilaan, niin jo muutaman hetken päästä ilmestyy tyttö, joka kernaasti suostuu nauttimaan hänelle tarjotun drinkin — ja suostuu paljoon muuhunkin . . .

Zürichin huonomaineisessa Niederdorfin kaupunginosassa on Carrousel-niminen paikka. Siellä voivat miehet ja naiset tutustua toisiinsa ilman virallisia esittelyjä. Suuren salin kaikki pöydät on numeroitu ja pöydillä on puhelimet. Voitte soittaa kenelle haluatte ja rupatella mielenne mukaan. Mikäli pidätte enemmän kirjoittamisesta kuin puhumisesta, voitte lähettää ihastuksenne kohteelle kirjelappusen. Niiden viemistä varten kerhossa on monia postiljooneja.

Kuten havaitsette, Sveitsillä on monet kasvot. Jokainen saa sitä mitä haluaa. Jos pidätte maisemista, niitä riittää. Jos haluatte rauhaa ja hiljaisuutta, parempaa paikkaa sen nauttimiseen ei löydy koko maailmasta. Jos pidätte alppikiipeilystä, voitte nousta Jungfraun huipulle ja vaarantaa elämänne kiipeämällä Eigerin pelättyä pohjoisrinnettä. Monet kymmenet uhkarohkeat miehet ovat viimeisten parin vuoden aikana menettäneet tässä puuhassa henkensä. Hiihdon harrastajat löytävät täältä loputtomiin erinomaisia hiihto- ja kelkkailumaastoja. Eikä talviurheilu Sveitsissä ole yksinomaan rikkaitten erikoisetu. Raharikkaitten suosimassa St. Moritzissa hotellihuone saattaa maksaa 150 dollaria (480 mk) vuorokaudelta, mutta vähemmän tunnetuissa ei tarvitse maksaa edes kymmenesosaa siitä.

Mitä sitten aiottekin — sijoitaa rahanne pankkiin tai kuluttaa niitä Sveitsissä — aina teidät otetaan avosylin vastaan. Pääasia, että rahaa on paljon . . .

JANE DOLINGER

RAKKAUSKIRJEITÄ VERELLÄ

● Tikarinisku päätti Ranskan Henrik III:n elämän. Kansa vihasi häntä, koska hän vietti hillittömiä juhlia nuorten miesten kanssa, mutta kerran hän oli myös ollut rakastunut naiseen, kauniiseen prinsessa Marie Condéen.

Kuningataräiti Katharina Medici hankki nukkeleikkeihin mieltyneelle pojalleen ensimmäisen rakastajattaren, joka opetti hänelle aikamiehen leikkejä.

● Kansa vihasi ja halveksi kuningastaan ja odotti vain miestä, joka uskaltaisi tehdä sen, mitä kaikki odottivat ja toivoivat. Dominikaanimunkki Jacques Clément oli se mies. Hän surmasi tikarillaan Henrik III:n ja maksoi tekonsa omalla hengellään.

HENKILÖT

Henrik III, Ranskan kuningas (19.9.1551 — 2.8.1589)
Prinsessa Marie Condé (1554 — 1574)
Rénee de Châteauneuf, synt. 1550
Katharina Medici, kuningataräiti (13.4.1519 — 5.1.1589)

Hän oli nuorin kolmesta veljeksestä. Molemmat vanhemmat kantoivat ennen häntä Ranskan kruunua ja kuolivat nuorina.

Hänen vuoronsa oli nousta valtaistuimelle. Hänestä tuli Ranskan Henrik III.

Hänen äitinsä, Katharina Medici rakasti häntä yli kaiken. Hän näyttää oikealta Mediciltä, ihaili äitiä, joka oli ylpeä italialaisesta suvustaan.

Kahdesta vanhemmasta pojastaan hän ei ollut erityisemmin välittänyt, ja huhut kertovat hänen jopa hiukan auttaneen heidän siirtymistään ajan vaivoista ikuiseen autuuteen. Katharina oli juomansekoittajana mestariluokkaa.

Henrik oli älykäs, solakkavartaloinen ja ylpeä nuorukainen. Jo poikana hän osoitti poikkeuksellisia ominaisuuksia. Hän ei suostunut leikkimään rakennuspalikoilla ja puusotilailla, mutta sitä mieluummin hän hypisteli äitinsä kallisarvoisia koruja.

Vartuttuaan nuorukaiseksi jakaantuivat hänen harrastuksensa kahteen suuntaan. Toisaalta hän harrasti ankaria hengellisiä harjoituksia ja toisaalta keikisteli kernaasti korvarenkaat korvissaan ja sirotteli kultapuuteria hiuksiinsa ja maalaili huuliaan.

Huolestunut kuningataräiti kysyi neuvoa hovinaisiltaan. Mitä hänen pitäisi tehdä saadakseen poikansa kiinnostumaan miehekkäämmästä elämänmenosta!

Oli hankittava opettaja, ja tämä vastuullinen tehtävä uskottiin Rénee de Châteauneufille.

Tällä neidillä oli nuoruudestaan huolimatta värikäs ja pätevä kokemus iloittelun eri muodoista. Hän oli menestyksekkäin amatsooni Katharinan »lentävässä eskaaderissa».

Tähän valiojoukkoon kuului viitisenkymmentä iloista ja ennakkoluulotonta nuorta naista, jotka auttoivat kuningataräitiä pitämään silmällä ja kurissa hovin miehiä.

Tyttöjen valinta tapahtui hyvin ankaran karsinnan perusteella. Heidän piti olla kauniita, älykkäitä, aatelisia ja ennakkoluulottomia. Ja vielä sen lisäksi vaadittiin heiltä perusteellista hovijuonittelun osaamista.

Heidät lähetettiin viihdyttämään herttuoita, ministereitä, korkeita virkamiehiä ja ulkomaalaisia lähettiläitä ja samalla urkkimaan, mitä näiden miespoloisten aivoissa liikkui.

»Lentävän eskaaderin» jäsenet käyttivät palveluksessa ollessaan hametta, joka oli sivuilta halki lantioon saakka. Ja yläosa oli uurrettu niin syvälle, että se tyttöjen mahdollista sielunelämää lukuunottamatta paljasti kaiken.

Neiti Châteauneuf, joka oli erittäin lahjakas kaikkien miellyttävien erikoisuuksien alalla, lähti mielihalulla opastamaan nuorta prinssiä rakkauden satumaahan.

Menestys oli täydellinen. Henrik unohti hartaudenharjoituksensa eikä häntä enää huvittanut sirotella kultapölyä hiuksiinsakaan tai maalata huuliaan. Neiti Réneen järjestämät yllätykset ja erikoiskokemukset olivat sitä luokkaa, että prinssi unohti kaiken muun.

Rénee ilmoitti myös velvollisuudentuntoisesti kuningasäidille kaiken, mitä hän teki ja myös mitä prinssi oli tehnyt ja mitä hän ajatteli ja suunnitteli.

Henrik oli kerran sanonut haluavansa mennä naimisiinkin lahjakkaan opettajattarensa kanssa, mutta tästä ei Rénee tietystikään hiiskahtanut mitään kuningataräidille. Sen sijaan hän kaksinkertaisti kekseliäisyytensä ja puuhakkuutensa, mutta siinä hän erehtyi. Arka prinssi säikähtyi ja vetäytyi loitommaksi.

Ja sitten suhde kylmeni kokonaan, kun Henrik tapasi prinsessa Marie Condéen.

Marie oli Neversin herttuan tytär, vasta 16-vuotias ja naimisissa Condéen prinssin kanssa, joka oli yhtä komea kuin viehättäväkin nuori mies. Sotilaallinen ja lahjakas.

Tämä tapahtui Kaarle IX:nen hallitusaikana, jolloin Henrik vielä oli kruununprinssi.

Marie ei pitänyt Henrikistä ja myös osoitti tämän selvästi.

Hän ei pitänyt herkkätunteisesta nuorukaisesta, joka leikki kääpiökoirien ja korujen kanssa. Hän ei pitänyt myöskään hummeripojasta, joka riehaantui hulluksi juhlaöinä. Ja kaikkein vähiten hän piti estottomasta elostelijasta, joka yhdessä neiti Châteauneufin kanssa ylitti kaikkien muitten saavutukset sopimattomuuksien leikkikentällä.

Marie rakasti miestään, joka oli rehti ja suoraluonteinen. He olivat onnellisia. Hän piti Henrikin rakkaudentunnustuksia loukkaavina.

Henrik itse oli epävarma. Joskus hän yritti palvontaa ja korrektin ihailun keinoja, joskus taas niitä häikäilemättömiä temppuja, joita Rénee oli hänelle opettanut. Mutta mikään ei tehonnut. Marie pysyi kylmänä.

Neiti Châteauneuf sen sijaan oli kaikkea muuta kuin kylmä. Hän ei suinkaan halunnut päästää Henrikiä käsistään, sillä hän elätteli vielä avioliiton toiveita.

Kuningatar alkoi katsoa häntä karsaasti aikoen häätää hänet hovista ja myös kruunuprinssi Henrik vaistosi tilanteen kiusallisuuden.

Hovineiti oli tavalla tai toisella tehtävä vaarattomaksi. Henrik yritti naittaa tämän kaupungin komendantille Nantourilletille luvaten suuret myötäjäiset ja monia muita etuja, mutta komendantti kieltäytyi sanoen:

— Teidän korkeutenne, minua miellyttää ilotytön naiminen yhtä vähän kuin teitä Louvren muuttaminen ilotaloksi.

Ja niin jäi Rénee de Châteauneufin ongelma ratkaisematta. Tilanne oli ikävä, sillä neiti ei päästänyt Henrikiä hetkeksikään rauhaan.

Mutta hän tarvitsi rauhaa. Marie Condé oli hänen ajatuksissaan yöt ja päivät. Kun rouva ei enää päästänyt häntä lähelleen, alkoi hän lähettää kirjeitä, jotka hän kirjoitti omalla verellään. Kauniita kirjeitä, runoja, epätoivoisia kirjeitä.

Ei vastausta.

Henrikin sisar Marguerite oli ainoa ih-

KÄÄNNÄ

minen, joka ymmärsi, miten äärettömästi veliparka kärsi onnettomassa rakkaudessaan.

Hän järjesti eräissä juhlissa ansan Marielle sulkien tämän samaan huoneeseen Henrikin kanssa.

Henrik yritti ensin olla uhkaava, mutta sitten hän muutti asennettaan.

— Miksi vainoatte minua? Marie valitteli. Miksi loukkaatte minua rakkaudellanne, johon en voi vastata.

— En halua loukata teitä. Tahdon vain nähdä teitä niin usein kuin mahdollista. Rakastan teitä. Minkä minä sille mahdan?

— Mutta minä en halua teidän rakastavan.

Henrik nyökkäsi toivottomana.

— Miksi kirjoitatte noita mielettömiä kirjeitänne?

— Minun on pakko jollakin tavoin ilmaista tunteitani.

— Mutta miksi kirjoitatte verellänne?

— En voi joka hetki kuljettaa mustepulloa mukanani.

Kiusallinen tilanne päättyi siihen, että Henrik päästi vankinsa menemään koskematta häneen.

— Pyysin teitä tänne, hän sanoi, jättääkseni teille jäähyväiset. Olen saanut tietää, että minut on valittu Puolan kuninkaaksi. En näe teitä enää, mutta ajattelen sitä useammin. Ja tulen aina rakastamaan teitä.

Marie purskahti itkemään ja poistui huoneesta.

Helmikuussa 1574 Henrik nousi Puolan valtaistuimelle. Hän ei kuitenkaan kauan kantanut tätä kruunua, sillä jo neljä kuukautta myöhemmin hänen veljensä kuoli, ja Henrik oli seuraava kruununperillinen.

Hän livisti Puolasta pimeänä ja sumuisena yönä ja palasi kotimaahansa noustakseen Ranskan valtaistuimelle, jota hän piti parempana kuin Puolan.

Ensimmäiseksi hän kuitenkin lähti tapaamaan Marie Condéa. Ja nyt oli tytön mieli muuttunut.

— Eroan miehestäni ja tulen vaimoksenne, hän sanoi Henrikin suureksi hämmästykseksi.

Henrik oli pakahtua onneensa, mutta muutaman päivän kuluttua hänen tullessaan rakastettunsa makuukammioon, löysi hän tämän kuolleena vuoteessa. Kukaan ei osannut kertoa, miten murhenäytelmä oli tapahtunut.

● Eräs kamarineiti oli käytävässä menossa rakastajansa luo, mutta lakeijat olivat ehtineet ennen häntä ja surmanneet miehen, joka oli pahamaineisten mignoneitten johtajia.

Henrik poistui järkyttyneenä ja kaatui omaan vuoteeseensa kuin halvaantunut. Hän ei puhunut, syönyt eikä nukkunut moneen vuorokauteen.

Marie Condéen kuolemaa ei koskaan selvitetty. Toiset väittivät hänen miehensä myrkyttäneen hänet, toiset taas epäilivät kuningataräidin myrkkypikarin olleen liikkeellä.

Henrik toipui järkytyksestään ja hänet kruunattiin Ranskan kuninkaaksi helmikuussa 1575. Kaksi päivää myöhemmin hänet vihittiin avioliittoon Louise de Mercoeurin kanssa. Kysymyksessä oli pelkkä poliittinen veto, ja avioliitto muodostuikin onnettomaksi ja lapsettomaksi.

Louise toi perheeseen mukanaan myös rakastajan, Franz von Luxemburgin. Ja teki sen jopa salailematta.

Henrik ehdotti puolestaan, että Franz menisi naimisiin Rénee Châteauneufin kanssa, jotta hoviin saataisiin jonkinlainen säädyllinen järjestys, niin kuin hän selitti.

Hän sanoi Franzille:

— Rakas serkku, minun oli pakko naida teidän rakastettunne. Ottakaa te nyt aviosiipaksenne minun entinen heilani, niin pääsemme tasoihin.

Franz pyysi miettimisaikaa ja katosi sitten kaupungista sen sileän tien postinkuljettajaksi naamioituneena.

Rénee Châteauneuf menetti lopullisesti kuningataräidin suosion ja hänet häädettiin hovista.

Henrik III ei toipunut koskaan Marie Condéen kuoleman aiheuttamasta surusta ja järkytyksestä.

Hän alkoi vihata kaikkia naisia ja keräsi ympärilleen joukon nuorukaisia, joille kansan keskuudessa annettiin nimi »mignonit». Heitä ei kiinnostanut mikään muu kuin koreat vaatteet, voimakkaat parfyymit ja paheellinen elämä.

Mignonit riistivät nopeasti vallan käsiinsä hovissa, ja he saivat haltuunsa avainasemat myös hallituksessa ja armeijassa. He panivat valtion talouden kaaostilaan, mutta Henrik kutsui heitä »minun pikku joukokseni» ja jakeli heille kalliita lahjoja ja muita suosionosoituksia.

Kuningataräitikin menetti kaiken vaikutusvaltansa poikaansa. Hän ajoi »lentävän eskaaderinsa» tuleen, mutta amatsoonien yritykset kilpistyivät siihen kylmään tosiasiaan, että mignonit eivät pitäneet naisista vaan päinvastoin vihasivat heitä.

Henrikin sisar Marguerite rakastui yhteen mignoniin, ehkä pahimpaan heistä, Duguastiin. Kun hän ei saanut vastarakkautta, palkkasi hän muutamia uskollisia lakeijoja (yksi heistä oli hänen rakastajansa), ja he tunkeutuivat yöllä Duguastin makuuhuoneeseen. Terävät miekat välähtelivät, eikä mignon ehtinyt edes nousta vuoteestaan. Murhaajat riistivät hänen korvarenkaansa, sormuksensa ja muut arvoesineensä ja jättivät hänelle vain huulille jähmettyneen hämmästyneen kysymyksen.

Miesten poistuessa ilmestyi portaisiin nuori valkoiseen viittaan ja huppuun pukeutunut tyttö, joka oli matkalla Duguastin luo. Hän oli miehen rakastettu, vaikka he olivatkin pitäneet suhteensa salassa — naisseurahan ei ollut soveliasta kunnon mignonille.

— Mitä te olette tehneet hänelle? tyttö kysyi hädissään.

— Emme mitään, murhamiehet vastasivat virnistellen työntäen veriset miekat tuppeen.

Tyttö pyörtyi ja miehet poistuivat naureskellen.

Henrik III:nen viimeiset vuodet muistuttivat hänen ensimmäisiään. Osan ajastaan hän jälleen käytti ankariin hartauden harjoituksiin ja osan itsensä koristelemiseen. Hänen korvissaan riippui jälleen renkaita, hän sirotteli kultapölyä hiuksiinsa ja maalasi huuliaan.

Eräänä yönä häntä vaivasi painajainen. Leijonat ja tiikerit hyökkäsivät hänen kimppuunsa ja raatelivat häntä.

Aamulla kamaripalvelijat löysivät hänet hiessä kylpien eräästä nojatuolista. Hänellä oli sylissään kori täynnä kääpiökoiria, ja kertoi änkyttäen kauheasta unestaan.

Samana päivänä hän vielä lähti mignoniensa kanssa kaduille mielikuvituksellisiin asuihin puettuina. He riehuivat kuin mielettömät lyöden kaikkia vastaantulijoita kepeillään.

Kansan kärsivällisyys alkoi loppua. He vihasivat kuningastaan ja he halveksivat häntä. Sisällissota raateli maata, pellot jäivät hoidotta ja kansa näki nälkää, mutta samaan aikaan kuningas vietti mieletöntä ja tuhlailevaa elämää mignonien kanssa kiristäen porvareilta ja talonpojilta heidän viimeisetkin penninsä.

He vihasivat ja odottivat vain miestä, joka uskaltaisi tehdä lopun tästä kurjuudesta.

Ja tämä mies ilmestyikin. Hän oli 22-vuotias dominikaanimunkki Jacques Clément.

Hän lähti elokuun 1. päivänä 1589 tapaamaan kuningasta, joka silloin piti päämajaansa Saint Cloudissa.

Päästyään linnan pihalle hän heilutteli kädessään kirjettä ja huusi:

— Minulla on tärkeä viesti kuninkaalle. Minun on jätettävä se henkilökohtaisesti hänelle.

Vartijat päästivät hänet ohitseen ja osoittivat hänelle oven, josta hän pääsisi kuninkaan puheille.

Kuningas istui lepotuolissaan neuvotellen lähimpien miestensä kanssa Jacques Clémentin tullessa sisälle.

Clément heilutti jälleen kirjettään ja sanoi:

— Teidän Korkeutenne, minun on jätettävä teille hyvin tärkeä henkilökohtainen ilmoitus.

Henrik viittasi seuralaisensa poistumaan. Ainostaan yksi kamariherra jäi huoneeseen.

Munkki astui aivan kuninkaan tuolin viereen, vetäisi viittansa kätköstä tikarin ja työnsi sen uhrinsa vatsaan.

Henrik vetäisi tikarin haavasta ja iski sillä munkkia kasvoihin. Kamariherra alkoi kirkua. Etuhuoneessa odottavat miehet ryntäsivät apuun paljastetuin miekoin. He lävistivät salamurhaajan ja heittivät hänen ruumiinsa ikkunasta pihalle.

Henrik III lojui tuolissaan puolitajuissaan. Hänen verensä vuoti hitaasti kuiviin.

BALTHASAR BERG

● Väkivalta ja veriset näytelmät kuuluivat Henrik III:n hovin päiväjärjestykseen. Eräs runoilija kirjoitti pilkkasäkeitä prinssin lemmenopettajasta neiti Châteauneufista — ja tämä maksoi loukkauksen ruhjomalla hevosellaan runoilijan hengiltä.

unikonpunainen SAN FRANSISCO

Kaliforniassa sijaitseva San Fransisco, jonka liittää Oaklandiin Bay Bridge ja pohjoisessa sijaitsevaan niemimaahan kaunis Golden Gate-silta, on kauan ollut runoilijoitten ja kirjailijoitten ylistämä. »I left My Heart in San Fransisco» (jätin sydämeni San Fransiscoon) on sävel, jota lauletaan yhtä hyvin Kap-kaupungissa kuin Oslossa, Tahitilla kuin Roomassa tai Helsingissä . . . se on myös Tokion yökerhojen suosituin laulu. San Fransiscon Nob Hill, josta käytetään myös nimitystä Snob Hill, on kaupungin hienoston asuma-aluetta. Väitetään siellä olevan enemmän miljoonäärejä kuin laivastossa on laivoja. Nämä miljonäärit eivät halua kaupunkiinsa muutoksia — ja niin siellä voi vieläkin nähdä Yhdysvalloissa niin harvinaisia raitiovaunuja ja kadunkulmissa kukkakauppiaita.

Mutta turkiksiin kietoutuneitten rouvien maistellessa martinejaan Fairmont-hotellin yläravintolassa, heidän jalkojensa alla kaupungissa tehdään enemmän syntiä kuin he ikinä rohkenisivat kuvitella. Puhumattakaan siitä, että he tunnustaisivat asian todeksi, jos sen tietäisivät.

Äskettäin kirjoitti muuan lehtimies kauhistuneena, että aikanaan Bagdadiin verrattu kaunis kaupunki on Yhdysvaltain seksikkäin kaupunki. Hän kirjoitti olevansa iloinen siitä, ettei Frisco ole osa hänen omasta tervehenkisestä kotikaupungistaan (millä hän tarkoitti, auta armias, iloista ja seksikästä Lontoota).

Tämän perin moraalisen herrasmiehen on täytynyt olla sokea edellisellä käynnillään, sillä San Fransisco on aina ollut seksikäs kaupunki — vieläpä ylpeä siitä! Se kuuluu kaupunkikuvaan samalla tavalla kuin Maiden Lanen kukkanäyttely.

Samaisella Maiden Lanella alkoi muuten aikanaan kaupungin paljon puhuttu erotiikan värittämä elämä. Nykyisin kadulla on toinen toistaan hienompia liikkeitä, joissa myydään hienointa kristallia, ulkomailta tuotettuja hopeaesineitä ja kaikenlaisia ylellisyystarvikkeita. Kultakuumeen aikana 1849 kadulla asui Kiinasta tuotettuja ilotyttöjä, jotka toivoivat saavansa vapauden tässä vapaassa maassa olemalla mieliksi kovanahkaisille, erotiikannälkäisille kullankaivajille, jotka saapuivat kaupunkiin rentoutumaan. Ei ole vaikea arvata, mistä tämä kapea katu — melkeinpä kuja — on saanut nimensä. Vaikka totta puhuaksemme, tuskinpa vanhoista prostituoiduista voidaan totuudenmukaisesti käyttää nimeä *maiden* (neito). Entisaikojen kullankaivajat tuntuvat olleen kovin kohteliaita miehiä antaessaan kadulle nimen.

Muutaman korttelin päässä on värikäs kiinalaiskaupunginosa, joka on tulvillaan mitä ihanimpia tavaroita: norsunluuta, silkkiä, tiikkihuonekaluja ja muita itämaisia tuotteita. Herkkutavaraliikkeet ovat täynnä outoja herkkuja — kuivattuja merihevosia, merilevää ja kynittyjä ja täytettyjä hanhia, jotka roikkuvat groteskeissa asennoissa naruista. Iltaisin siellä voi kuulla norsunluun kilahtavan norsunluuta vastaan ja jokainen, joka luulee kykenevänsä pelaamaan ikivanhaa kiinalaista mah-jong-peliä, ja omaa paksun kukkaron, on tervetullut.

China Town ei ole enää yhtä synnillinen kuin aikaisemmin, mutta yhä vielä voitte juoda viskinne pimeän kujan varrella sijaitsevassa Dragon's Denissä. Huone ei ole ranskalaista vuodetta suurempi ja sen takaosassa oli aikoinaan ohut verho, joka erotti himokkaan asiakkaan ja kiinalaistytön muusta seurueesta. Niin, syntiä ei ehkä ole yhtä paljon kuin ennen kiinalaisten kaupunginosassa, mutta yhä vieläkin siellä on yllin kyllin hienoja ilotaloja, joissa idän salaperäiset kaunottaret odottavat asiakkaitaan. Hinnat ovat korkeat, 50—100 dollaria, mutta niinpä myös täällä ei ole jälkeäkään tavallisen ilotalon ahdistavasta tunnelmasta. Huoneet ovat upeasti sisustetut ja asiakkaalle jää mahdollisuus lähentyä kaunotartaan hitaasti ja kaikkien taiteen sääntöjen mukaan. Näissä taloissa käy vain sivistyneitä, hienostuneita asiakkaita. Juopuneita ei lasketa sisälle — ja jos joku sattuisi harrastamaan rähjäämistä tai melunpitoa, hän havaitsisi olevansa kadulla ennenkuin on räpäyttänyt silmiään kahta kertaa. Ovimikko on näet judokoulutuksen saanut kiinalainen.

China Townin pääkadun Grant Streetin päässä on The International Settlement. Vanhoina hyvinä päivinä siitä käytettiin lempinimeä Barbaarirannikko. Se oli Yhdysvaltain kovin, karkein, vaarallisin alue — ja siellä oli enemmän ilotyttöjä kuin ainoassakaan

KÄÄNNÄ

amerikkalaisessa kaupungissa. Se sijaitsi lähellä satamaa ja otti avosylin vastaan merimiehet, joita saapui sinne purjelaivoissaan pitkiltä Kauko-Itään suuntautuneilta matkoiltaan.

Nykyisin International Settlement on siisti, neonvalojen valaisema, kovaääninen. Sähköpianojen kilkutus on vaiennut, mutta siitä huolimatta seksiä etsivät löytävät sitä täältä yllin kyllin. Huvittelupaikkoja on vieri vieressä ja niissä istuu tupakansavun keskellä kovilla penkeillä ja kovassa tungoksessa ihmisiä, jotka yrittävät leikkiä boheemeja. Suosituimpia ovat ohjelmat, jotka perustuvat rivouksiin . . . mitä rivompaa, sen parempaa. Joukossa on hyviäkin ohjelman suorittajia, mutta pääosa ohjelmista polkee jalkoihinsa sellaiset arvot kuin koti, äitiys, isänmaa ja ihannoi sen sijaan LSD:tä, haureuden harjoittamista, homoseksuaalisuutta ja lihallisia haluja. Näitten ihmisten mielestä on terveellistä ja oikein olla mieleltään sairas, halveksia kaikkea sitä, mitä tavalliset ihmiset pitävät tavoittamisen arvoisena.

Täällä on vieri vieressä ravintoloita ja yökerhoja (tyypillisiä nimiä Purppuranpunainen Sipuli, Olen Nälkäinen ja Whisky-a-Go-Go) ja täällä kohtaavat kaikki homoseksualistit, lesbolaiset, juopuneet, huumausaineiden käyttäjät ja prostituoidut. Ihmiset eivät lainkaan peittele kieroon kasvanutta sukupuolielämäänsä ja intohimot leimahtelevat liekkeihin yön pimeydessä. International Settlementissä on syytä tarkoin varoa, ettei saa toisenmielistä lemmenkumppania — muuten voi käydä huonosti.

International Settlementissä on myös tusinoittain kahviloita, joissa partaniekat tapaavat toisensa, keskustelevat eksistentialismista, tuijottavat shakkilautaa, polttavat marihuanaa, lukevat runojaan ja tuomitsevat maailman. Heitä on paljon ja he ylpeilevät sillä, että he olivat Beatnikkejä ennen muita Beatnikkejä.

North Beach liittyy International Settlementiin ja siellä vallitsee tyypillinen italialainen ilmapiiri. Lukuisten bistrojen baarimikot eivät ehkä osaa sekoitella hienoja cocktaileja, mutta he osaavat kaataa lasiin vahvan annoksen viskiä ja — ennen kaikkea — he osaavat laulaa kaikki italialaisten oopperoitten aariat.

North Beach on myös ylpeä Finocchio's-nimisen yökerhon kabaree-ohjelmasta. Siellä sudet eivät ole pukeutuneet lammasten vaatteisiin, vaan miehillä on yllään minkkiturkiksia. Finocchio'sissa nähdään tyypillinen esimerkki transvestiittien esityksistä, toisin sanoen siellä miehet pukeutuvat ja käyttäytyvät kuin naiset. Ohjelmanumerot ovat älykkäästi suunniteltuja, rohkeita, usein yli äyräiden meneviä — ja esiintyjät kauniita ja muodokkaita. Katsomossa olevat naiset tuntevat aina olonsa epämukavaksi. Eikä suinkaan vain sen takia, että miehet ovat ottaneet itselleen naisen roolit, vaan sen takia että vaikka katsojattaret ovatkin viettäneet tuntikausia kauneussalongeissa ja pukeutuneet Christian Diorin pukuihin, he kuitenkin häviävät kilvassa. He näyttävät kovin vaatimattomilta ja mielenkiinnottomilta näyttämöllä esiintyviin miehiin verrattuina.

San Fransiscon poliisiviranomaiset tietävät kuitenkin, että pojat ovat kaikesta huolimatta sentään vain poikia, eikä naisroolien esittäjillä ole oikeutta kävellä kadulla naisellisissa hepenissään. Joskus joku ei malta kuitenkaan luopua turkiksistaan ja leningeistään, mutta silloin on heti lain ankara koura hänen olkapäällään ja syntinen viedään poliisilaitokselle rikkomustaan selvittelemään.

Näitä ranta-alueita hieman korkeammalla sijaitsevat Russian ja Telegraph Hills. Ne ovat taiteilijain asuma-alueita. Vaikka suurin osa heistä onkin vakavia taiteilijoita, jotka ponnistelevat maalaustensa, veistostensa ja kirjoittamisen parissa ahkerasti, siellä asuu myös suuri joukko seksitaiteilijoita. Sieltä löytää myös helposti huumausainekauppiaita, mikä aina tietää sitä, että moraali ja kunniallisuus ovat täällä kauan sitten unohtuneita käsitteitä.

Kultakuumeen aikana Friscoa ei ikinä sanottu liljanvalkoiseksi, sillä paljon kuvaavampi oli sitä luonnehtimaan sana unikonpunainen. Oopium oli siihen aikaan suosituin huumausaine, minkä käytön kiinalaiset toivat tullessaan. Vuosien mittaan ovat oopiumin hinnat nousseet huimaavasti ja sitä on ollut vaikea saada. Niinpä ne, jotka pakenivat todellisuutta huumausaineitten maailmaan, alkoivat käyttää heroiinia. Kaupungin isät olivat täydestä syystä vihaisia, kun vuonna 1965 kävi ilmi, että high schoolin jalkapallokentällä myytiin ja nautittiin heroiinia. Kaikki mahdollinen on tehty, jotta nuorisolle ei myytäisi huumausaineita, mutta yhä edelleen niitä löytyy nuorten hallusta. Kaupungin isät ovat voimattomia.

Viimeisin uutuus on LSD ja tee-se-itse tyyli. Väitetään, että LSD ei tee ihmistä orjakseen ja että kuka tahansa voi valmistaa sitä omassa keittiössään, kunhan tuntee reseptin ja hankkii valmistusohjeen. Erään oppikoulun rehtori kauhistui, kun hän totesi oppilaitten valmistaneen kemian tunnilla suuria määriä LSD:tä. Kuten useimmat muutkin huumausaineet, LSD saa sitä nauttineen joutumaan voimakkaitten näkyjen ja elämysten outoon maailmaan.

San Fransiscossa on LSD:llä suuri ja innokas kannattajajoukko. Erikoisen suosittu se on go-gon, pop-taiteen piirissä ja seurapiirinuorten parissa.

Älymystö, joka aikaisemmin ihaili Zen Buddhismia, on nyt omaksunut toisen filosofisen suuntauksen. He palvovat Shivaa, maailman valoa, luomisen ja hävityksen jumalatarta. Tämän kyltin kannattajat lisääntyvät päivä päivältä ja — syntistä tai ei — Shivan palvomiseen ja kaivattuun tunnehurmioon pääsemiseen tarvitaan myös paljon seksiä.

Kun laskeudumme jälleen vuorilta, ohitamme China Townin ja poikkeamme vinottain kulkevalle Market Streetille, olemme Tenderloinin alueella. Tenderloin (joka oikeastaan tarkoittaa fileetä, mutta myös lanteita ja reisiä) sai nimensä Kultakuumeen aikana. Ilotytöillä oli näet tapana istua ikkunalla ja heilutella kauniita, pitkäsäärisiä jalkojaan ikkunan ulkopuolella houkutellakseen siten kadulla kulkevia miehiä luokseen. Useimmat Tenderloinin talot ovat nykyisin rumia ja rappeutuneita — mutta tytöt ovat edelleenkin kauniita. He eivät työskentele ilotaloissa, vaan jokainen omaan laskuunsa omassa vuokrahuoneessaan. Nämä tytöt tavoittaa baareista ja kadulta tai taksinkuljettajien välityksellä.

Market Streetillä on myös paljon elokuvateattereita, joissa esitetään seksielokuvia, ja kirjakauppoja, joiden erikoisuutena ovat taiteelliset alastonkuvat ja ranskalaiset postikortit.

San Fransiscon Domino-kerho ei ole synnillinen paikka. Päinvastoin. Sinne kokoontuvat kaupungin pankkiirit, jalokivikauppiaat ja pörssinvälittäjät. Mutta mikäli alastomuutta sinänsä pidetään seksikkäänä, Domino-kerho on maailman seksikkäin ravintola. Sen omistajalla on näet maailman suurin ja hienoin kokoelma alastontauluja. Monet niistä ovat tunnettujen taiteilijain töitä. Famen Stella venyttelee itseään kullatuissa kehyksissään baarin yläpuolella. Stella, jonka alastomuus on huomiota herättävää ja ilmeikihdyttävä, herätti vuosisadan vaihteessa suurta pahennusta, kun se esiteltiin viktoriaanisen siveälle yleisölle Friscon maailmannäyttelyssä.

San Fransiscossa keksittiin alunperin martini-cocktail. Siellä syntyi myös »irlantilainen kahvi», koska maailman matkaajien mielestä pelkkä kahvi ilman lisäkkeitä oli liian mieto juoma. Irlanti on yrittänyt ottaa itselleen

KÄÄNNÄ

kunnian tästä kahvista, mutta totuus on, että pienen Buena Vista-nimisen kahvilan omistaja ensimmäiseksi sekoitti tämän juoman. Buena Vista on aina tungokseen asti täynnä ihmisiä. Istumapaikkoja ei ole ja kaikki seisovat toistensa varpailla, koska lattiatilaa ei ole. Maagillinen irlantilainen kahvi valmistetaan seuraavasti: lämmitetyn juomalasin pohjalle pannaan sokeripala ja lisätään unssi irlantilaista viskiä. Sekoitetaan, kunnes sokeri on sulanut. Lasi täytetään vahvalla mustalla kahvilla. Pinnalle vispattua kermaa.

Friscossa on aina juotu paljon, mutta juoppoja ei silti hyväksytä. Jos olet juonut liiaksi ja kaadut naamallesi kadulle, sinun on — olipa veressäsi miten paljon alkoholia tahansa, noustava arvokkaasti, harjattava lika vaatteistasi ja hoiputtava sitten eteenpäin joustavasti — niin joustavasti kuin se suinkin on mahdollista. Katuojassa makaavia ei hyväksytä . . .

Kuten »Mayerlingin murhenäytelmässä» ja »Aina vain Amberissa», on Friscossa yllin kyllin ravintoloita, joissa voitte aterioida ylhäisessä yksinäisyydessä rakastettunne kanssa. Kabineteissa on elegantit huonekalut, pöydällä palavat sytytetyt kynttilät, tuolit ovat mukavat — ja niin on myös kahden maattava leposohva. Viinit ja ruokalajit tuodaan sisälle — ei suinkaan silloin kun se sattuu soveltumaan tarjoilijalle tai keittiömestarille — vain ainoastaan silloin kun kunnianarvoiset vieraat ilmoittavat niitä haluavansa kelloa soittamalla. Tällainen järjestely on eittämättä hyvin kätevä rakastuneille: he säästyvät hotellihuoneen hankkimisen vaivoista ja siltä vaaralta, että kunnioitettavan perheen toinen puolisko yllätettäisiin ikävässä tilanteessa.

Jos heikkoutenne on uhkapeli, ei teidän kannata lähteä San Fransiscoon. Niemimaalta on kuitenkin vain kolmen neljännestunnin sampanjapitoinen lentomatka sellaisiin kuuluisiin pelipaikkoihin kuin Renoon, Lake Tahoeen, Las Vegasiin tai Nevadaan. Juomatarjoilu on ilmaista. Mainituissa paikoissa uhkapeli on sallittua ja mitä tulee pelipöytiin ja -välineisiin, niitä on enemmän kuin Hollywoodissa tähtiä. Lentokoneessa matkustajille jaetaan myös ilmaiseksi pelilipukkeita, jotka kelpaavat maksuksi monissa pelitaloissa. Tarkoituksena on ilmeisesti saada sinut antamaan pikkusormesi pelipirulle. Kunhan kerran pääsee alkuun, on vaikea jättää pelipöytää niin kauan kuin lompakossa on yksikin kahiseva seteli.

Coit-tornin, lauttasataman ja Golden Gate-puiston lisäksi Sally Stanfordia pidetään eräänä San Fransiscon merkittävimmistä muistomerkeistä. Nykyisin Sally kulkee kapeaa ja kunniakasta hyveen tietä, hän on arvostettu jäsen yhteiskunnassa ja omistaa Golden Gate-sillan vieressä erinomaisen ravintolan. Entisaikaan hän oli kuitenkin länsirannikon merkittävimmän ilotalon madame. Hänen kanssaan kilpaili vain Polly Adler Itärannikolta, joka on kirjoittanut muistelmansa ilotalon emäntänä kirjassaan »A house is not a home».

Toisen maailmansodan jälkeen Sally ryhtyi laskemaan dollareita, jotka hän oli koonnut lemmensairailta merimiehiltä ja sotilailta. Hän tuli siihen tulokseen, että nyt oli sopiva aika luopua ilotalo-bisniksestä. Hän näki Humphrey Bogartin ja Laureen Bacallin samaa aihetta käsittelevän elokuvan »Shanghai Lil» ja sanoi: »Tuo oli minua varten!» Hän osti Sausalitosta huonosti menestyvän olutravintolan, josta kuitenkin oli suurenmoinen näköala San Fransiscoon. Hän hankki kirsikkapuisen baaritiskin ja kalusti ravintolan uudelleen iloisen 90-luvun plyyshihuonekaluin. Kaikki olivat uteliaat näkemään entisen ilotalon emännän — ja totesivat hänen olevan pulleahkon, ystävällisen ja värikkään ilmestyksen. Sitäpaitsi Sally huolehti siitä, että hänen tarjoamansa ruoka oli todella hyvää ja maukasta.

Kun muuan Havaijista saapunut lady lahjoitti Sallylle kukkaköynöksen, tämän kavaljeeri puhisi:

— Lyön vetoa siitä, että Sally nyt sai ensimmäisen kerran elämässä naiselta *lein* kaulaansa.

Kun kaupungissa alettiin huhuilla, että Sally olisi taas perustanut ilotalon Marin Countyyn, kaupunkilaiset ryhtyivät protestoimaan. Sally asettui kiireesti ehdokkaaksi kaupunginhallitukseen ja tyrmäsi siten kaikki epäluulot siitä, että hän yhä vieläkin muka jatkaisi synnillisen menneisyytensä menettelytapoja.

Aika tuo tullessaan muutoksia — ei ilotalon emännälle, vaan koko kaupungille. Karkeat kullankaivajat kuuluvat menneisyyteen. Merimiehet ja valaanpyytäjät eivät enää kuljeksi mutaisilla kujilla seksuaalisen nälkänsä ahdistelemina. San Fransisco on muuttunut hienostuneemmaksi ja Kultaisen Sillan kaupunki on alkanut etsiä ideoita.

Tämän seksikaupungin liikemiehet ovat aina olleet kekseliäitä, ja niin nerokkaat liikemiehet keksivät monokinin. Friscosta tämä villitys levisi kaikkialle maailmaan. Friscossa ei tarvitse odotella pimeää saadakseen ravintolassa yläosattoman tarjoilijattaren pöytäänsä. Kaupungissa on monia ravintoloita, joissa lounasta tarjoilevat puolialastomat, hyvin muodostuneet tytöt. Entisten baarityttöjen tilalle ovat astuneet B-B-tytöt (bare bosom girls, eli tytöt, joiden rintoja voitte ihailla vapaasti, koska niitä ei peitä hienoinkaan seitti).

Yökerhot väittävät omistavansa kaupungin suurimmin ja kauneimmin rinnoin varustetut kaunottaret. Paljasrintaiset tanssijattaret värisyttävät itseään hurmoksissa kultaisissa häkeissä. Yläosa paljaana ruoskivat miehekkäät eläinten kesyttäjät paljaspovisia tiikerinaisia ja puolialastomat tytöt uivat suurissa laumoissa uima-altaissa jäsenet värähdellen kuin tanssitaudin vaivaamilla. San Fransiscossa ei rintaliivien valmistajilla ole tosiaankaan minkäänlaisia menestymisen mahdollisuuksia.

Vaikka San Fransisco on ollut ja on yhä vieläkin syntinen, seksikäs ja moraaliton kaupunki, se poikkeaa kuitenkin merkittävästi muista vastaavanlaisista kaupungeista: se on iloisempi ja vapaampi: syntiä ei oteta niin raskaasti kuin muualla, vaan siitä nautitaan estoitta. Nauru vie pohjan rivoudelta ja holtittomuus saa vahvistusta ylpeydeltä. Suurimmassa alemmuudessakin on aina vielä hiven uskoa tulevaisuuteen. Muuan San Fransiscoa rakastava mies sanoi:

— Siellä jopa juopuneitten törmäilytkin ovat merkityksettömiä, sillä ainutkaan humalainen ei koskaan käyttäydy eläimen tavoin ja unohda omanarvon tuntoaan.

Sellainen on seksin, synnin ja moraalittomuuden kaupunki, lännen ihmeellinen Bagdad . . .

KURT SINGER

J A T K O A S I V U L T A 41

tyjiä Euroopan huvikeskuksista. Hän itse oli niiden ensimmäinen asiakas. Kuitenkin turkkilaiset miehet epäröivät ottaa vaimoaan mukaan yökerhoon. Yhtenä syynä oli epäilemättä mahdollisuus, että Gazin osuessa samaan paikkaan hän saattaisi lähettää miehen kotiin ja jatkaa iltaa vaimon seurassa.

KEMAL ATATÜRK

Gazin avio-onni ei kuitenkaan kestänyt kauan. Määrätietoinen Latifeh yliarvioi asemansa ja vaikutusvaltansa puolisoonsa ja tällöin astui jälleen turkkilainen mies etualalle Gazissa. Perheriidat alkoivat hänen alkoholin käytöstään.

Gazi oli kumonnut ikivanhan Koraanin lain, joka kieltää islamilaisilta alkoholin käytön. Hän itse näytti tässäkin suhteessa esimerkkiä. Ollessaan patavanhoillisessa Kastamonun kaupungissa hän määräsi laukaistavaksi tykin joka kerta kun hän kumosi ryyppylasin. Kerrotaan, että kaupungissa paukkui sinä päivänä kuin parhaan tykistökeskityksen aikana.

Latifeh ei hyväksynyt Gazin hillitöntä alkoholin käyttöä. Lisäksi hän osoittautui mustasukkaiseksi Gazin nopeassa tahdissa vaihtuville rakastajattarille. Gazin poliittiset vastustajat kuljettivat hänen korviinsa jokaisen uuden juorun miehen lemmenseikkailuista ja seurauksena oli riitoja.

Latifehin aiheutettua julkisen skandaalin oli Gazin mitta täynnä. Hän valmisteli tällöin uutta siviilioikeutta, jossa kumottiin muunmuassa turkkilaisen miehen vanha Koraaniin perustuva oikeus erota muitta mutkitta vaimostaan kuuluttamalla asia kolmasti. Uuden lain oli määrä astua voimaan muutaman viikon kuluttua, kun Gazi itse ilmoitti Latifehille kolme kertaa: Häviä talostani!

Latifehin lähdettyä muuttui Gazin elämä entistäkin epäsäännöllisemmäksi samalla kun hän yhä kiihtyvällä tahdilla jatkoi uudistuksiaan. Huolimatta siitä, että oli viettänyt yön varhaisille aamutunneille saakka korttipöydässä, saapui hän raikkaan näköisenä hallituksen istuntoon kello yhdeksän.

Gazin terveys ei kestänyt hänen elämäntapojaan. Poliittisen tilanteen kiristyessä Euroopassa hänen todettiin sairastavan vaikeaa maksakirroosia. Hän saattoi kuitenkin todeta luoneensa uuden Turkin, joka oli valmis kohtaamaan vaikeita aikoja. Tästä hyvästä hänelle annettiin kunnianimi Atatürk. Noudattamalla hänen ohjeitaan Turkki selviytyikin muutamien vuosien kuluttua toisen maailmansodan myrskyistä.

Kemal Atatürkin myrskyisä elämä oli tällöin jo päättynyt. Hän kuoli sairautensa murtamana lokakuussa 1938.

VILJO LAAKSO

Valkoisen metsästäjän tunnustuksia

J A T K O A S I V U L T A 38 :

Viimeisellä yhteisellä safarillamme olimme norsujen asuinsijoilla. Tiedustelijamme tulivat kertomaan, että mailin päässä oli suuri ryhmä norsuja, jotka kylpivät lähellä olevassa joessa. Keräsimme kiireesti joukkomme ja hiivimme pitkän ruohon halki törmälle, mistä voimme nähdä alas joelle. Lauman merkittävin yksilö oli jättiläiskokoinen koiras, jonka pitkät torahampaat kiilsivät auringossa kuin jalokivet.

— Tuon minä haluan, kuiskasi Mary minulle. Hän tarkisti aseensa, Westley Richards oli kunnossa. Sitten hän lähti yksin kohti saalistaan. Seurasin viitisen metriä hänen takanaan siltä varalta, että jotakin odottamatonta tapahtuisi. Ja niin tapahtuikin. Aistiessaan meidän lähestyvän koiras, joka oli suojellut naaraita ja nuoria norsuja, alkoi heilutella suuria korviaan. Se nosti kärsänsä ja toitotti varoitushuutonsa. Toiset norsut kahlasivat joen poikki ja hävisivät pitkän ruohon sekaan, mutta vanha koirasnorsu, vahva ja rohkea, ei väistynyt askeltakaan. Mutta ei väistynyt Marykään. Hän lähestyi norsua hitaasti, askel askeleelta, kivääri kainalossa. Hiki kihosi otsalleni. Vain yksi virheaskel, ja tuo nuori nainen tallaantuisi jättiläiskokoisen norsun jalkoihin.

Viiden metrin päässä Mary pysähtyi. Katsahdin nopeasti ympärilleni. Kaikki kantajat olivat piiloittautuneet bambu ryteikköön. Mary ja norsu tuijottivat toisiaan pienen ikuisuuden — sitten norsu hyökkäsi päin vihollistaan. Marylla ei ollut liikaa valinnan varaa. Joko hän osuisi tältä lyhyeltä matkalta vastustajansa silmien väliin — tai hän olisi mennyttä. Seisoin molemmista hieman sivussa ja ehdin hädin tuskin ampua luodin norsun korvan yläpuolelle, sen arimpaan kohtaan. Mary oli ampunut virheettömästi, mutta laukaus ei pysähdyttänyt norsun hyökkäystä. Kun ampumani luoti osui kaksi sekuntia myöhemmin norsun aivoihin, se kaatui vajaan metrin päähän tavoittelemastaan nuoresta naisesta. Mary käännähti ja kiitti minua silmillään. Puhumiseen ei olisi riittänyt aikaa . . .

Sitäpaitsi: kiitokset eivät ole tarpeellisia eikä niitä myös pyydetä. Tämänkaltaiset kohtauksethan kuuluvat työhöni. Valkoisilla Metsästäjillä on yksi yhteinen sääntö: hänen on turvattava asiakkaittensa henki, joutuipa hän itse miten suureen vaaraan tahansa.

Kenia, Uganda ja Tansania ovat nykyisin jo itsenäisiä maita. Samalla ovat myös entiset suurriistan metsästäjät menettäneet ainutlaatuisen asemansa Valkoisina Metsästäjinä. Pitkän aikaa olin ainoa italialainen Valkoinen Metsästäjä Keniassa. Nykyisin meitä on monta.

En tiedä, onko maailmassa toista niin kiehtovaa ammattia — elän koskemattoman, villin luonnon ympäröimänä; monen päivän etsiskelyn jälkeen löydän villieläimen, joka viimmoissaan käy vuorostaan hyökkäämään.

Sitäpaitsi: Valkea Metsästäjä ansaitsee — ja ansaitsee hyvin. Yhdeltä safari-matkalta joutuu valokuvaaja maksamaan 1500 dollaria (4800 mk). Päänahan metsästäjät, kaikki ne jotka haluavat valokuvan lisäksi myös saaliin (tai ainakin täytetyn pään) mukaansa, joutuvat maksamaan paljon enemmän. Hinta riippuu metsästykseen käytetystä ajasta, retken ylellisyydestä ja afrikkalaisten apulaisten runsaslukuisuudesta.

Joten kaikki ne, jotka ovat elämäänsä kyllästyneitä ja jotka etsivät ennen kokematonta jännitystä, ovat tervetulleita Mustaan Maanosaan.

JANE DOLINGER

KOLME KANDIDAATTIA

KYSYMYS: *Olen juuri 20 vuotta täyttänyt nuori nainen tai tyttö tai neitonen tai miksikä nyt vain halutaan sanoa. Iloluontoinen ja ennakkoluuloton. Minulla on hyvä menestys toisen sukupuolen parissa. Nyt minulla on aika hyviä tuttuja kolme kaveria, nuoria heppuja kaikki. Kenen kanssa rupeaisin vakituisemmin seurustelemaan? Myöhemmin voisi tulla kysymykseen avioliittokin. Nämä kolme miestä ovat seuraavanlaiset. Ensimmäinen on ammatiltaan sähkökitaristi, joka soittaa keikoilla. Hän oppi soittamaan muutamassa viikossa, joten hän on kyllä musikaalinen. On oppinut soittamaan vähän nuoteistakin. Hän on aika vängän näköinen, mutta kai vähän liian laiha. Toinen lukee parhaillaan viidettä luokkaa oppikoulua yksityisesti. Hän lukee sitä luokkaa nyt kolmatta vuotta. Neljä luokkaa hän kävi koulussa, mutta jätti sitten kesken, kun hänellä oli vaikeuksia opettajien kanssa. Hänen isänsä on rahoittanut hänen opiskelunsa ja luultavasti hän kai joskus tulee ylioppilaaksi. Oikein iloinen poika! Sitten on kolmas — sellainen vähän synkän näköinen. Hän oli rautakaupassa harjoittelijana neljä kuukautta, sitten bensa-asemalla kolme kuukautta, sitten hän oli pari kuukautta tekemättä kai oikeastaan mitään. Nyt hän puuhaa kauppa-asioita yksityisesti. Luulen, että hän myy salakuljetustavaraa, kelloja ja muuta semmoista. Ketä Jallu-vaari suosittelee? — Eija.*

VASTAUS: Jallu-vaari suosittelee jonkin aivan uuden kohteen löytämistä, joka ei muistuta ketään näistä kolmesta. Viimeksi mainittu istuu Jallu-vaarin ennustelujen mukaan kohdakkoin telkien takana, edellinen valmistuu 1970-luvun lopulla ylioppilaaksi, jos valmistuu. Ensimmäinen kaveri oppii nuotit varmasti vasta sitten, kun sähkökitaravillitys vetää viimeisiä henkäyksiään. Koeta laajentaa valikoimaasi — tai ainakin parantaa. — Jallu-vaari.

MAKSAJA

KYSYMYS: *Olen verraten edullisella ulkomuodolla varustettu nainen, pukeudun tyylikkäästi ja uskon, että minusta henkii jonkinmoinen seksi. Totean tämän aivan viileästi ilman mitään narcissista itseihailua. Olen nyt jonkin aikaa jotenkuten seurustellut erään hieman vanhemman miehen kanssa — siis tuollaisen vähän päälle 40-vuotiaan. Seurustelu on siis ollut "jonkinlaista" — ei mitään seksuaalisesti intiimiä. Hän on minulle tarjonnut jonkin kerran hyvän päivällisen tai illallisen. Emme oikein pääse lähelle toisiamme henkisesti. Hän vähän arastelee minua enkä minä ole häneen lainkaan hullaantunut. Tietyllä tavalla korrekti herra, mutta ei sytytä minua. Hän on aikeissa antaa minulle jotakin. Kysymyksessä on melko kallis lahja — koru, jonka hinta on monta sataa markkaa. Nyt kysyisin Jallu-vaarilta: voinko ottaa sen vastaan ilman, että minulla on velvollisuus ruveta hänen rakastajattarekseen edes tilapäisesti? Sitä en näet halua. — Nuori nainen.*

VASTAUS: Ottaen huomioon suhteenne viileyden ja asenteesi kielteisyyden häntä kohtaan ei ole sopivaa ottaa vastaan tuollaista lahjaa. Joudut ikävään kiitollisuuden velkaan, jota et voi hänelle maksaa muulla tavoin . . . On näet luultavaa, että mies ei pelkästään seurassasi liikkumisesta halua antaa noin kallista korua lahjaksi. Varmaankin jo olet harkinnut jopa suhteesi purkamista, jos tätä nyt mitenkään voi suhteeksi sanoa . . . — Jallu-vaari.

JALLU-VAARIN

KEINUTUOLISSA

Lehtemme tässä osastossa paljon elämää nähnyt ja pätevään teoreettiseenkin psykologiseen tietopohjaan nojaava Jallu-vaari vastaa lukijain tekemiin kysymyksiin ihmiselämän ristiriidoista ja vaikeuksista. Jos et hyvä Lukija tiedä, kenelle uskoutuisit ja keneltä saisit neuvoja mieltäsi painaviin probleemoihin, käänny luottamuksellisesti Jallu-vaarin puoleen. Hän ymmärtää Sinua varmasti ja osaa lausua viisaat sanansa ehkä sellaisessakin tilanteessa, josta sen arkaluontoisuuden vuoksi et kenties ole saattanut muille puhuakaan. Tältä palstalta saat neuvoa ja lohdutusta. Lähetä kirjeesi osoitteella: Jallu-vaari, Jallun toimitus, Helsinki, Salomonkatu 17 B. Kirjeen lähettäjän henkilöllisyyttä Jallu-vaari ei paljasta muille.

AUTOMATKAILIJATTARET

KYSYMYS: *Vaimollani on suuria suunnitelmia. Parempi sittenkin kai sanoa, että hänellä on hulluja suunnitelmia. Toivottavasti Jallu-vaari on kanssani samaa mieltä, kun kuulee asiani. Vaimollani ja hänen ystävättärellään, eräällä eronneella rouvalla, on tarkoitus lähteä automatkalle kahdestaan Välimeren maihin. Auto on ystävättären. Ajotaitoa hänellä on, mutta siihen ei epäilykseni tämän matkan johdosta kohdistukaan vaan aivan muihin seikkoihin. Voiko nainen tai kaksi naista ylimalkaan lähteä Välimeren maihin kahdestaan automatkalle? Minusta ei voi. Haluan tukea. Saanko sitä? — Ei ahdasmielinen mies.*

VASTAUS: Jallu-vaari antaa tukensa. Ei tosiaankaan voi suositella kahdelle rouvalle yhteistä automatkaa Välimeren maihin. Vaarat eivät heidän kohdallaan ole suinkaan yksin ns. moraalista laatua vaan vaarat ovat kaikenlaatuiset. Siinä uhkaavat sellaiset käytännölliset hankaluudet, jollaisia asioita tuntemattomat eivät osaa aavistaakaan. On mitä ajattelemattominta suunnitella tällaista matkaa. — Jallu-vaari.

TANSSIRAVINTOLATAPAUS

KYSYMYS: *Olin tanssimassa ravintolassa vakituisen poikaystäväni kanssa (olemme seurustelleet aika kiinteästi noin kaksi kuukautta). Sattumalta samaan ravintolaan ilmestyi eräs toinen miestuttavani, jonka olin tuntenut aika hyvin viime vuonna, mutta joka oli muuttanut täältä pois Vaasaan ja oli nyt vain käymässä täällä. Nykyinen poikaystävänikin tunsi hänet ennestään jotenkuten, mutta eivät he olleet kovin läheisiä tuttuja. Hän tuli kuitenkin hakemaan minua tanssimaan ja lopulta kävi niin, että hän istui meidän pöydässämme ja hän tanssitti minua paljon enemmän kuin vakituinen seuralaiseni. Sitten kävi niin, että ollessamme tanssimassa tämän vaasalaisen kanssa vakituinen kavaljeerini häipyi — luulen, että hän meni baarin puolelle. Vaasalainen keksi, että karkaisimme, ja niin teimmekin. Menimme toiseen ravintolaan, ja sitten sattui kaikenmoista. Nyt ovat välini aika heikossa jamassa entisen kavaljeerini kanssa ja vaasalainen on häipynyt Vaasaan. Hän lähti heti seuraavana päivänä. Eikö tämä nykyinen kavaljeerini ole vähän pikkumainen, sillä olinhan mielestäni jotenkin velvollinen ystävälliseen käytökseen tätä vieraspaikkakuntalaista kohtaan. Olimmehan sentään vanhoja tuttuja ja hän aivan vain sattuman oikusta sattui tielleni tuona kohtalokkaana iltana. Mikä on Jallu-vaarin kanta tässä kysymyksessä? — Tuula-tyttö.*

VASTAUS: Tietysti on ihmisten oltava kohteliaita ja ystävällisiä toisia kohtaan, mutta ystävällisyydelläkin on rajansa ja nimenomaan sillä, mitä ystävyyden nimessä voidaan tehdä. Kyllä Jallu-vaari vähän pelkää, että sinun on melko vaikea rakennella suhteesi ennalleen tämän vakituisen kavaljeerisi kanssa. — Jallu-vaari.

TAAS VUOKRAEMÄNTÄASIA

KYSYMYS: *Vuokraemäntäni on eronnut rouva ja aika pulska sellainen onkin. Hän on ollut hyvin ystävällinen minulle aina viime aikoihin asti, mutta nyt on jokin mennyt vikaan. Hän ei enää ole ystävällinen. Eräänä iltapäivänä hän oli menossa kylpyyn ja sanoi pilanpäiten, että tulenko pesemään hänen selkänsä. No, minä sanoin reippaasti, että mikäs siinä, kyllä vain. Ja niin minä sitten tosiaan pesin hänen selkänsä. Ikävä kyllä minulla oli vähän kiire, kun oli kaupungilla toimitettavana tärkeitä asioita. Pesin selän niin hyvin kuin osasin kylpyharjalla ja lähdin sitten melko kiireesti pois. Aika rohkea suoritus tuo selänpesujuttu, eikö totta, Jallu-vaari? Joka tapauksessa tämän tapauksen jälkeen on vuokraemäntäni muuttunut kovin viralliseksi. Ennen hän oli niin hauska ihminen. Missä vika piilee? — Markku, opiskelija.*

VASTAUS: Vika piilee tuossa mainitsemassasi rohkeassa suorituksessa. Rohkea suoritus ei kuitenkaan ollut se, että pesit hänen selkänsä vaan se, että livistit siitä niin nopeasti kaupungille — tärkeille asioille, kuten ilmoitit. Niiden ei olisi pitänyt olla niin tärkeitä. — Jallu-vaari.

N:o 6 ● 1967 ● KESÄKUU

Toimituksen ja konttorin osoite Helsinki Salomonkatu 17 B ● Puhelin 640 669 ● Julkaisija Kustannuskeidas Oy ● Päätoimittaja L. P. Lindström ● Postisiirtotilin numero 61605 ● Tilaushinnat force majeure-varauksin kotimaassa 1/1 vk 19:— mk, 1/2 vk 10:— mk ● Jallu ilmestyy kerran kuussa ● Kirjoituksia ja kuvia voi lähettää ilman sitoumusta ● 10. vskerta

KIELLETTY SAIGON

JATKOA SIVULTA 27:

Hymyilyjä, teetä kupilliset, hymyilyä.

— Ehkä ystävänne osaisi sanoa? ehdottaa rouva.

Silloin keksin kiireesti, että minua odotetaan hotellissani. Kiitän teestä, coca-colasta ja ystävällisyydestä ja yritän hivuttautua eteisaulaan, mutta rouva tarttuu lempeästi ja pehmeästi käsivarteeni.

— Les americains sont toutjours pressé, hän sanoo. — Faut pas Cent mille?

Taivutan pääni alas hänen puoleensa.

— Vent mille.

Rouva kavahtaa taaksepäin hämmästyneenä, pudistaa päätään.

— Minun täytyy miettiä, sanon. — Palaan huomenna asiaan.

— Mais bien sur, monsieur, il faut jamais etre pressé . . .

Ulkona kadulla olen valmis vääntämään lehtorin niskat nurin, mutta tämä häpeämätön ystäväni vain nauraa.

— Kaksikymmentätuhatta piasteria oli sovelias hinta, hän sanoo. — Äidin oli kieltäydyttävä minun takiani, säilyttääkseen kunniansa.

— Kunniansa?!

— Jos menet huomenna yksin, suostuu hän ilomielin. Ja miksi et ostaisi neitsyyttä? Saisit samalla viikoksi, pariksi seuraa Vung Taun uimarannalle . . .

Olen ollut siellä. Ja olen nähnyt harmaantuneita, korkeita amerikkalaisia upseereita, seurassaan kukanraikkaita saigonilaiskaunottaria. Näin ratkeavat idän arvoitukset . . .

KAKSI METRIÄ VÄLIÄ

Matkustan Vun Tauhun, sadanviidenkymmenen kilometrin päähän Saigonista. Siellä on pieni kaupunki meren rannalla, oikeastaan vain yksi pitkä katu, vierusta täpötäynnä baareja, tanssiluolia, pikkuhotelleja, bordelleja, alkuasukkaiden hökkeleitä.

Täällä on myös suurin "Keskus lepoa ja voimistumista varten US-Armyn sotilaille". Se käsittää kaksi vieretysten seisovaa hotellia, joista toinen on upea kuin Hilton, länsimaalainen ja uusi ja loistelias; toinen suuri kuin kolossi, mutta rähjäinen ja kulunut. Niitä erottaa toisistaan parin metrin levyinen palokuja, ei muuta. Isomman päädyssä ovat kaikki US-Armyn tunnukset ja liput, toisen päädyssä lukee pelkkää vietnamilaista tekstiä.

Saan tutustua isompaan ja komeampaan, olenhan eurooppalainen. Siellä on marmoriaula, monta baaria ja iso piha, jonka keskellä on loistelias uima-allas ja lepotuolien rivistöjä. Siellä on pelkkiä amerikkalaisia sotilaita, palveluskuntakin on amerikkalaista. Sotilaat lepäävät kuin kuolleet puupökkelöt lepotuoleissaan, kasvot kohti aurinkoa. Aniharvoin joku pulahtaa uima-altaaseen, ui laiskoin vedoin muutaman metrin, käväisee baarissa noutamassa ryypyn ja paiskautuu jälleen lepotuoliin.

Ei yhtään naista, ei amerikkalaista naista, ei vietnamilaista naista.

Täydellinen lepohotellin sterili, kuollut tunnelma.

Minä asun naapurihotellissa, vietnamilaisten kilpien alla. Ja sen eteisaulassa päivystää jatkuvasti ainakin viisikymmentä prostituoitua, odotellen tulijoita. Niitä tulee vähän väliä: amerikkalaisia sotilaita. Portierin ainoaksi tehtäväksi jää jakaa tyttöjä ja huoneita — tunniksi, pariksi. Minä taidan olla ainoa yli yön viipyvä asiakas . . .

— Kuuluvatko nämä hotellit yhteen? kysyn portierilta, kun hän on jakanut kuudelle parille avaimet ja perinyt rahat.

Mies kauhistuu.

— Tämä on vietnamilainen hotelli, monsieur! Tuo toinen on amerikkalainen hotelli, monsieur! Meillä ei ole mitään tekemistä toistemme kanssa!

— Ei mitään?

— Rien, monsieur! Näettehän itse, välillämme on tuo raja . . .

Moraalin raja. US-Armyn alue säilyy puhtaana. US-Army ei vastaa siitä, mitä tekevät vietnamilaiset omassa maassaan, omassa hotellissaan.

He tekevät prostituutiosta teollisuuden.

— Paljonko? kysyn portierilta.

— 15-vuotiaat viisisataa piasteria, monsieur. 20-vuotiaat kolmesataa piasteria.

— Ja huone?

— Teillähän on jo huone, monsieur.

— Jos haluaisin toisen.

— Tytöt maksavat kolmekymmentä sadalta, monsieur.

Jälleen kolistelee sisään toistakymmentä jenkkiä, kammattuina ja suittuina, punakka iho hyvästä ruuasta, auringosta ja uimisesta porsaanpunaisena.

— Kolmas kerta tänään, suhahtaa portieri.

Naislauma hotellin aulassa ei tee elettäkään valitakseen asiakkaansa. Portieri arvioi miehet ja silmäniskuilla kalastaa soveliaat tytöt isosta sumpustaan.

KANSASIN JOEN HARHAKUVAT

Illalla kävelen Vun Taun pitkää rantabulevardia, sen ainoaa katua. Amerikkalaisten loistohotellia vartioivat konepistoolimiehet, valonheittäjät pyyhkivät sen kattoa. Kiilat eivät vahingossakaan hipaise naapurihotellia, jonka edessä käy jatkuva kuhina.

Baareja, kymmeniä baareja, satoja baareja.

Ja omituista palveluskuntaa. Pienet tarjoilijapojat eivät ylitä puoltatoista metriä eivätkä kymmentä vuotta. Kärpänsukkelien lilliputtien armeija palvelee notkeasti niin ilotyttöjä kuin amerikkalaisia, niin vietnamilaisia kuin katolisia pappeja, jotka pistäytyvät juomassa coca-colansa.

Täälläkin on omituisesti kirjoitettu Mia mi-bar. Omistaja istuu kumartuneena laskujensa ylle — ja kun hän avaa suunsa, hän huutaa kuin peto. Pienet tarjoilijapojat karjuvat vastaan kimeillä äänillään.

Karjaisu, poika karjaisee vastaan, saa laskun, vie asiakkaalle, tuo isännälle, karjaisu kiitokseksi, vastakarjaisu, karjaisu käskynä viedä tuohon pöytään tuota, tähän tätä, vastakarjaisu ymmärtämisen merkiksi, ylimääräinen karjaisu kiireen pitämiseksi, karjaisu käskyn ymmärtämisestä, karjaisu, karjaisu, karjaisu.

Kaiken keskellä istuvat jenkit baarityttöihin vajonneina, juoden, hyväillen, kuiskien, suudellen, juoden, hyväillen. Vieressäni istuu tumma, kookas jenkki siviilipuvussa, tummaan silkkiin pukeutunut baarityttö miltei polvillaan, miestä hyväillen.

Hän on Joe Kansasista, 19-vuotias, neljä kertaa viidakossa haavoittunut, humaltunut, iloinen kuin käki — ja sopiva loppu vaellukselleni Vietnamin prostituutioteollisuuden parissa.

Baarityttön käsi reidellään Joe Kansasista purkaa ihastustaan:

— He ovat fanfastisia, suloisia, helliä, intohimoisia! Ja silti jokainen on persoonallinen. Uskokaa minua: tunnen heidät vuoden takaa, prostituoidut, baarityöt.

— Saigonissa baarityöistä puhuttiin pelkkää pahaa, sanon.

Joe levittää kätensä.

— Mitä he voisivat muuta? Nämä olosuhteet, sota . . . Monet elättävät 20 hengen sukua. Mutta katsokaa tätä minun tyttöäni: hän on minun morsiameni!

— Morsian?

— Esittelen hänet! Hänen nimensä on Han, se merkitsee Orkideaa. Mikä runollinen nimi!

Han-Orkidea ei ojenna kättään, hän sivelee edelleen runollisesti Joen reittä molemmin käsin.

— Olen pyytänyt komentajaltani lupaa mennä naimisiin hänen kanssaan.

— Elättekö yhdessä?

— Miten voisimme? Minä siellä viidakossa, Han täällä. Me tapaamme vain täällä baarissa.

— Ja te jätätte hänet työskentelemään tänne baariin?

— Mitä pahaa siinä on? Hänhän rakastaa minua . . . ja haluaa jatkaa työtään. Hän vain seurustelee, ei hän lähde kenenkään mukaan.

— Oletteko varma, että rakastatte häntä?

— Totta kai! Tällaista ei tapahdu kotona Kansasissa. Ja katsokaa suloista Hania, ettekö näe että hänkin rakastaa minua?

Joe Kansasista tarttui reittään hyväilevän Orkidean leukaan ja nosti hänen kasvonsa näkyville. Orkidea oli vielä miltei lapsi, eikä ollenkaan kaunis. Hänen suunsa hymyili, mutta silmät katsoivat minua kylminä, käsien jatkaessa rakastetun reisien vatkaamista.

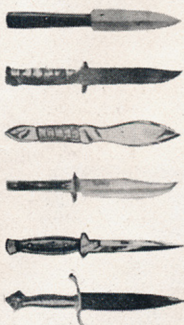
— Näen sen, myönsin. — Orkideasi rakastaa sinua yli kaiken.

Joe Kansasista riemastui niin paljon, että vaihtoi viskin samppanjaan.

Silloin näin lievän rakkauden pilkahduksen Orkidean silmissä: samppanja maksoi viisi kertaa enemmän kuin viski.

GOFFREDO PARICE

erikoisveitsiä

A Täysmetallinen Solingen heittoveitsi 19 cm. Nahkatuppi 5:—
B Commando veitsi 30 cm nahkalamellikahv. Nahkatuppi 15:—
C Tasapainoitettu saks. heittoveitsi 25 cm. Nahkatuppi 9:—
D Luukahvainen Bowie veitsi 26 cm, nahkatuppi 19:—
E Kuuluisa ProThro heittotikari 195 mm, nahkatuppi 6:—
F Black Forest täysmetallinen tikari 25 cm, nahkatuppi 17:—
G Jousipamppu 4:— Nahkahihnoineen 5:50
H Heittoveitsisarja 3 kpl A erikoistupessa 14:50
I Swiss Army taskuveitsi, 13 terää, ruostumaton 33:—

Jälkivaatimuksella

Lis. läh. kulut

OY ULTRAMAR CO

POSTILOKERO 18131 HELSINKI 18

Pro LibitumVirilis

Ambra amurosa®

Toivotamme kaikille uskollisille ystävillemme

ambraAmurosalla koko keho kesäiSEKSI

Ambra AMUROSA tuotteet valmistettu n. 2000 v. vanhan reseptin mukaan.

LEIKATKAA IRTI — HETI POSTIIN

Tilaan seuraavat AMBRA-AMUROSA-tuotteet:

- ☐ AMBRA **Sexational.** Soveltuu N ja M. 60 g pullo 21:—
- ☐ AMBRA **Sexational** 150 g riittopullo .... 45:—
- ☐ AMBRA F-3 DONFORMON piristys parranajoon, miesten käyttöön 13:50
- ☐ AMBRA F-3 DONFORMON 50 g riittopullo 16:90
- ☐ AMBRA M miehekäs 7:80
- ☐ AMBRA VAMPING tosinaisellinen 13:50
- ☐ AMBRA VAMPING 50 g riittopullo 16:90
- ☐ AMBRA D **hienostuneen naisellinen** 7:80
- ☐ AMBRA-suitsukkeet, itämaista tunnelmaa. Palam. aikaa n. 40 min. 12 kpl/pakk. 7:80

Joka pakkauksessa YLLÄTYSLAHJA ILMAISEKSI

(Vain 18 vuotta täyttäneille, postiennakolla, huomiotta, palautusoikeus.) Ei rahaa mukaan. Osoitteeksi riittää LOKERO 10414 – HELSINKI 10
Ruotsi: kirjeet toistaiseksi kauttamme

Nimi ....

Os. ....

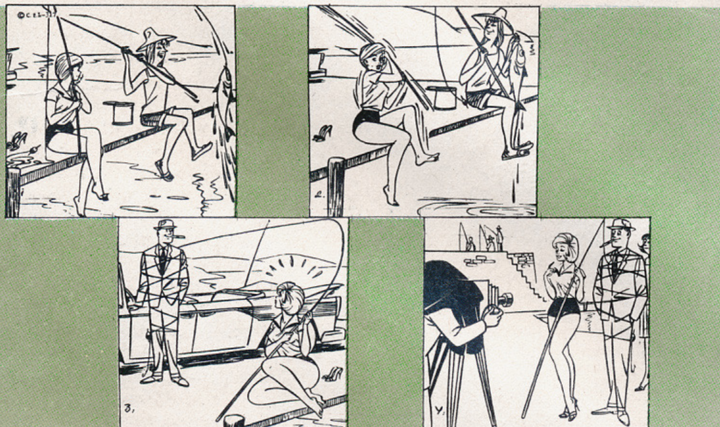
(Tekst. kiitos.) LISÄYLLÄTYS Ohjeet pakkauksessa

ETIKETTEIHIMME VOITTE LUOTTAA ! ! !

® REKISTERÖITY TAVARAMERKKI

ALKUPERÄINEN
Ambra S-Exotique Parfum on erittäin voimakastehoinen

hormonitoiminnan kiihdyttäjä

Tilausosoitteeksi riittää: **Pl. 12202 — Helsinki 12.**
Lähetämme ehdottomasti huomiotta.
Tilaan miehille ☐ naisille ☐ Hinta 14:—

Nimi ....

Osoite ....

»MUSTAN KISSAN» GINI

N:o 051

BOORD & SON LTD.
London

1/1 p. 27:50
1/2 p. 14:30

EDUSTAJA SUOMESSA

A. WILÉN ja POIKA

8009. 25 kiv. miehisten miesten autom. vetoinen kalenterikello n.s. sukeltajankello, vedenpit. 200 m syv. asti. Jaloteräskuori, halk. 38 mm. "Tropic" ranneke. Hinta 180:–, tai 5 x **36:–**.

8000. 41 kiv. hieno tyylikäs automaatti-kalenterikello oikea kellojen helmi. Varmasti vesitiivis (kok 5 ilmak. pain. Compressor). Doubl. kuori, halk. 34 mm. Hinta 161:– tai 5 kk-erää à **32,20**.

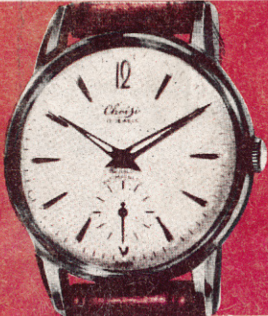
324. 21 kiv. miehisten miesten aut. kalenterikello, jaloteräskuori, vesit. Halk. 35 mm. Hinta 145,— tai 5 kk-erää à **29,—**.

KELLOT ja KORUT VILANNOLTA

CHOISI ja NATIONAL WATCH LUOTETTTAVAT SVEITSILÄISET

1. v. takuu — murtumaton jousi — incabloc iskusuoja. Myös kultakoruja edullisesti

OSAMAKSULLA

8300. 17 kiv. vesit. jaloteräskuori, kello kovaan käyttöön, halk. 34 mm. Hinta 92:– tai 1 x **12:–** ja 8 x **10:–**.

6062. 17 kiv. miest. kello, vesit. cromi/teräskuori, halk 33 mm. Hinta 80:– tai 8 x **10:–**.

6060. 17 kiv. miesten rannekello, vesit. halk. 31 mm. cromi/teräskuori. Hinta 50:– tai 5 x **10:–**.

332. 17 kiv. miest. autom. kello vesit. doubl. tai jaloteräskuori, halk. 34 mm. Hinta 120:– tai 1 x **20:–** ja 10 x **10:–**.

305. 21 kiv. automaattikello, vesit. jaloteräskuori, halk. 34 mm. Hinta 140:–, tai 5 kk erää à **28:–**.

6054. 17 kiv. kaunis. naist. kello, saf. lasikkeella, doubl. kuori, halk. 18 mm. Hinta 80:–, tai 5 x **16:–**.

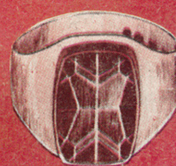
6055. 17 kiv. naist. kello, vesit. doubl. kuori, halk. 20 mm. Hinta 70,–, tai 7 x **10,–**.

6053. 17 kiv. naist. siro kello, doubl. kuori, halk. 20 mm. Hinta 70:– tai 7 x **10:–**.

326. 17 kiv. siro naist. kello, vesit. doubl. kuori. Halk. 17 mm. Hinta 85:– tai 5 x **17:–**.

46. Miest. kult. kantasorm. must. onyx-kivellä. Hinta 85:– tai 5 x **17:–**.

51. Miesten kult. Onyx-kivellä oleva sormus. Hinta 60:– tai 5 x **12:–**.

49. Upea miesten kult. savukvartsi kantasormus (16 x 12 mm.) Hinta 125:– tai 5 x **25:–**.

45. Kaunis miest. kult. sormus tumman sin. spinellillä. Hinta 125:– tai 5 x **25:–**.

181. Kaunis kultariipus ketjuineen, kivi 13 x 18 mm. a) savukvartsi, b) sininen spin., c) valk. spin. Hinta 95,– tai 5 x **19,–**.

182. Kaunis kultariipus ketj. kivi a) rub. pun. spin., b) sinin. spin., c) valk. spin. Hinta 80,– tai 5 x **16,–**.

ONNEN

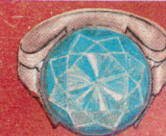

KIHLAT

MEILTÄ

18 kar sil. puolip. sormuks. Hinnat painon mukaan 60,— — 80,— tai 5 x **12,— — 16,—**. Til. n:ot 5, lev. 5 mm, 6, lev. 6 mm. Sekä 10, lev. 10 mm, joissa hinnat on 100,— — 130,— tai 5 x **20,— — 26,—**. Myös 18 kar. sil. tasapäällisiä sormuksia. Hinnat painon muk. kuten edellä. Til. n:ot 5T lev. 5 mm ja 6T lev. 6 mm, sekä Englantilainen timanttihiottu kihlasormus lev. 6 mm, til. n:o 6 E Hinnat 80,— — 100,— tai 5 x **16,— — 20,—**.

66. Naisten upea kult. sorm. (isolla 14 mm kivellä) a) kunziitti, b) akvam. vär. spin. **Hinta** 90.– tai 5 x **18.–**.

104. Naist. kult. sorm. a) valk.- b) akvam.- ja c) rub. pun. spin. Kaunis tähti-istut. Hinta 70:–, tai 5 x **14:–**.

101. Upea naisten kult. sormus 8:lla valkospinell. Hinta 65:– tai 5 x **13:–**.

102. Tyylik. naist. kult. sormus 4:llä valkospinell. Hinta 55:– tai 5 x **11:–**.

61. Kult. naisten sormus lev. 9 mm. a) sin. b) valk. c) rub. pun. spinelli. Hinta 60 nmk tai 5 x **12 nmk.**

100. Naisten kul. helmisormus (7,5 mm.). Hinta 99:– tai 5 x **19,80.**

203. Korvakorut helmellä. Hinta 60:– tai 5 x **12:–**.

58. Naist. kultainen sorm. pitkä (9x24 mm) a) savukv. c) tiik. silmällä. Hinta 79.– tai 5 x **15,80.**

59. Naisten kaunis kult. sorm. a) kunziitti, b) akvam. vär. spin, c) savukv. Hinta 95,– tai 5 x **19,–**.

KULTAISET BISMARK RANNEKETJUT

150.	Lev.	3	mm.	Hinta	46,25	tai	5	x	9,25
151.	Lev.	3,2	mm.	Hinta	55:–	tai	5	x	11:–
152.	Lev.	3,7	mm.	Hinta	60:–	tai	5	x	12:–
153.	Lev.	4,2	mm.	Hinta	72,50	tai	5	x	14,50
154.	Lev.	5	mm.	Hinta	88,50	tai	5	x	17,70
155.	Lev.	6	mm.	Hinta	106:–	tai	5	x	21,20
156.	Lev.	7	mm.	Hinta	142:–	tai	5	x	28,40

201. Kult. korvakoruja a) savukv. b) sinin. spinelli, c) valk. spinelli, d) kuukivi, e) punainen korundi ja f) tiikerinsilmä. Hinnat 48:– tai 3 x **16:–**.

202. Kult. korvak. a) savukv., b) valk. spin., c) akvam. vär., d) rub.pun., e) tumm.sinin., f) viol. vär., g) verik. h) vihr. turmal.vär. spin. Hinta 60:– tai 4 x **15:–**.

IRTONUMERO 1:80 MK • Uusi Kivipaino O